

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CORA ROSE

Sem



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

.....

SEM

.....

CORA ROSE



KREDİLER

Editör: Angela O'Connell

Copyright © 2022 by Cora Rose

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

*Van Beek çocuklarının yaptığı aptalca şeylere ilham veren
kardeşlerime.*

*Bu tür insanların varlığından şüphe duyan herkes için... Sizi temin
ederim ki varlar. Ben onlarla birlikte büyüdüm.*

*Ve tabii ki kardeşlerimizi pek çok karanlık durumdan kurtarmama
yardım eden kız kardeşime.*

İÇİNDEKİLER

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14 Sonsöz](#)

[Sonsöz](#)

[Sonsöz Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

[yazılmıştırAyrıca](#)

[Cora Rose](#)

[tarafından](#)

ÖNSÖZ

Caleb ve Whit'ten çok farklı olmalarına rağmen Sem ve Magnus'u yazmak çok eğlenceliydi. Birbirleriyle ve çevrelerindeki dünyayla etkileşim kurma biçimleri tamamen farklı iki insan. Bunu okurken, umarım gerçekliği biraz askıya alabilir ve onunla birlikte yuvarlanabilirsiniz.

Umarım siz de kadar beğenirsiniz.

İçerik Uyarısı:

Bu hikaye zorbalıkla ilgilidir ve bazı homofobik diller içermektedir.

BİRİNCİ BÖLÜM

T Kalabalık ev partisinde ilerlerken yüksek sesli müziğin nabzı vücudumda titreşiyor. En iyi arkadaşım August beni davet etti ve on dakika önce geldiğimden beri onu görmedim. Muhtemelen üst katta bir hatunla sevişiyordur. Azgın piç.

Kendime kıskanç olduğumu hatırlatıyorum çünkü uzun zaman oldu. Tam olarak neredeyse bir yıl.

Seks hayatım pek heyecan verici değil. Daha çok, ara sıra küçük hayal kırıklıklarıyla eşleştirilmiş bir dizi berbat ilişki gibi.

Parmak uçlarımda duruyorum ve herkesin üzerinden bakmak için boynumu zorluyorum ama . August buralarda bir yerdeyse bile etrafımda toplanan insanların arasından onu göremiyorum. Binadaki en uzun kişi ben değilim. Muhtemelen en kısasıyım, ki tüm ailemin 1.80'in üzerinde olduğunu düşünürsek bu çok saçma. Evlatlık olduğuma yüzde yüz eminim. Annem buna karşı çıkıyor ama ben ona pek inanmıyorum.

Ellerimi gömleğimin göbeğinde gezdiriyorum ve sonra başka birine uzanan bir adamın altından geçiyorum. Neden buraya gelmeye karar verdiğimi sorguluyorum ama sonra August'un yavru köpek gözlerini ve nasıl karşı koyamadığımı hatırlıyorum. Bana öyle baktığında ona hayır demekte zorlandığımı biliyor.

İşbirlikçi piç.

Sevişen bir çiftin yanından geçip duvar boyunca kayıyorum. Cüsse insanların arasında koşuşturmamı kolaylaştırıyor. Sonunda

geniş oturma odasının köşesine gidip bir sehpanın üzerine çıkarak en iyi arkadaşımı bulup bulamayacağıma bakıyorum.

Gözlerim zonklayan, çoğu sarhoş kalabalığın üzerinde geziniyor ve ışıkların ve dumanın sisi *arasından onu* görüyorum.

Oh, kutsal olan her şeyin anası. İnliyorum. Yine mi?

Nasıl oluyor da benim olduğum *her yerde* o var? O gece onunla eve gitmeyi asla kabul etmemeliydim. O zamandan beri, bana karşı sınırdaki bir takıntısı var.

Bakışlarımı loş odanın karşısında beliren Sem van Beek'e . Onu gözden kaçırmak imkânsız. Erkek kardeşler ve kız kardeşlerle dolu böyle bir yerde göze çarpıyor. Nasıl göze çarpıyor diye mi soruyorsunuz?

Yolları sayayım.

Birincisi, herkesin üzerinde yükseliyor ve giydiği gri tişörtten kollarındaki ve karnındaki kaslar açıkça belli oluyor. Spor salonunda çalışarak böyle kaslara sahip olamazsınız. Hayır, bütün gün ağır şeyler kaldırarak elde edersiniz. İkincisi, ağır bir iş gününden yeni çıkmış gibi görünüyor, her tarafı yıpranmış ve nasırlı. Kot pantolonunun dizleri yıpranmış ve yırtılmış ama uzun, omuz hizasındaki dalgalı sarı saçları yeni yıkanmış gibi görünüyor.

Eminim buradaki çoğu insan hayatında bir gün bile çalışmamıştır. Ya da çalışmışlarsa bile bir ofiste ya da bir çalışmışlardır. Sem bir hurdalıkta çalışıyor ve hafta sonları sıfırdan arazi araçları yapmaktan hoşlandığını duydum. Buradaki çoğu insan lüks sedanlarının yağını değiştirmeyi bile hatırlamıyor. Üçüncüsü, silahları, benzini ve bir şeyleri havaya uçurmayı seven bir adam gibi sağlam görünüyor.

Bu arada, bir şeyleri ateşe vermeyi sevdiğini duydum. Bu pirodan uzak durmalıyım.

Çok uzakta. Muhtemelen şu anda gözlerimi ondan uzaklaştırmalıyım. Evet.

Spoiler uyarısı, yok.

duran birkaç kızın boyunlarını ona baktığını ve kıkırdadığını fark ediyorum. Ve kabul ediyorum, yakışıklı biri... eğer dev bir Viking'e benzeyen bir adamdan hoşlanıyorsanız.

Ve istemiyorum. Kesinlikle *yok*.

Hayır, benim zevklerim daha rafine. Ve Sem çok kaba.

Sen, diye söylendim, Sem'i işaret ettim ve sonra parmağımı önümdeki boşluğa doğru salladım. *Buraya gel.*

Sem bir psikopat gibi başını eğiyor, parlak mavi gözleri parlıyor ve sonra ileri doğru adım atıyor. O kadar iri ki herkes onun için kenara çekiliyor. Musa'nın Kızıldeniz'i yarması gibi.

Gülünç, iğrenç adam.

Sonunda önümde durduğunda, gözlerimle buluşuyor. Şu anda tam anlamıyla aynı boydayız çünkü masanın üzerindeki tüneğimden kıpırdamadım. Kendimi nedense bir firavun ya da kral gibi hissediyorum ve bu aklımı başımdan alıyor. Sem'e buraya gelmesini söyledim ve o da geldi. Ne tür bir kara büyü bu böyle?

"Burada ne yapıyorsun?" Sertçe sordum.

Sem uzanıp bileğimdeki bileziğe bir fiske vuruyor. "Davet edildim."

"Kim tarafından?" Ona inanmayarak soruyorum. Çünkü yakınlarda yaşamadığını biliyorum ve kesinlikle burada üniversiteye gitmedi çünkü onun gibi birinin kampüste dolaştığını fark ederdim.

, üniversiteye gitti mi ki? Düşündüm de, onun hakkında pek bir şey bilmiyorum. Sadece kuzeni Caleb'den bir sürü hikaye duydum. Onun hakkında daha fazla bilgi almak için aklıma bir not aldım.

Tamamen eğitim amaçlı.

"Beni kimin davet ettiğini söylememe gerek var mı?" diye soruyor, o derin mavi gözleri beni izlerken kısılıyor.

"Evet. Evet, biliyorsun."

"Hayır, istemiyorum," diyor ve ellerimi o kalın boynuna dolayıp sıkmak istiyorum. Çevresine yayılabileceğimden şüpheliyim, ama kesinlikle denerdim. Başarılı biri değilsem hiçbir şey değilim.

Kalın kollarını göğsünde kavuşturuyor ve bana biraz daha yaklaşıyor. Sırtım duvara çarpıyor ve masa sallanıyor. Elleri kollarımı kavramak için dışarı fırlıyor ve beni sabitliyor. Temas açıkta kalan tenimi yakıyor ve ellerini uzaklaştırıyorum.

"Dikkatli ol," diye .

"Ben iyiyim. Sadece... beni kalabalıklaştırma. Burada arkadaşlarımla birlikteyim ve insanları benden korkutup kaçırmana ihtiyacım yok."

Gömleğimin kolunun kenarıyla oynuyor ve ben ona ters ters bakıyorum. "Ellerini kendine sakla."

"Gömleğin pembe."

"Duh."

"Ve kısa."

"Görme yeteneğiniz sağlam. Bunu bilmek güzel. Şimdi git buradan, Sem. Ben ciddiym. Yoksa anneni arayıp bunu tekrar yaptığını söylemek zorunda kalacağım."

Bunun üzerine Sem'in çenesi gerilir ve bir adım geri çekilir. "Neden annemle konuşuyorsun?"

"Çünkü Sem, sen beni *takip etmeye* başladığında annen bana onun numarasını verdi."

"Takip etmiyorum."

"Oh, o zaman buna ne diyorsunuz?"

Sem omuz silkiyor. "Tasadüfen aynı partideyiz. Ne fark eder ki? Zaten senin için burada değilim," diyor sarı saçlarını gevşek bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru çekerek. Bir tutamı şakağına düşüyor ve onu kulağının arkasına sıkıştırıyor. Ellerini yıpranmış kot pantolonunun ceplerine sokuyor ve bana bir kaşını kaldırarak kıllanmama neden oluyor.

"Oh, öyle mi?" Alay ettim. "Peki ben değilsem sen kimin için buradasın?"

Sem sağa doğru başını sallıyor ve ben de ona doğru bakıyorum ama özellikle onu bekleyen kimseyi göremiyorum. Gerçi hâlâ benimle konuşmasını izleyen bir grup kız var.

"Sen tam bir yalancısın," diye cevap veriyorum. "Hem kötü bir yalancısın."

"Sana düşündüğün kadar takıntılı olmadığım için kızma."

Gözlerimi tavana çeviriyorum ve iç çekiyorum. "Belli ki *bana* kafayı takmışsın. Benim olduğum her yerdesin."

"Hayır, sen sadece *benim olduğum* her yerde oluyorsun."

Tamam, bu konuşma beni hiçbir yere götürmüyor. Böyle devam , bütün gece burada olacağım. Anaokulu öğrencilerimden birine dönüşüyorum. Masadan inip elimi sallıyorum.

"Kışt. Mağarana geri dön," diye tıslıyorum ve Sem odanın diğer tarafına geçmeden önce çenesini ileri geri hareket ettiriyor. Artık onu göremesem de gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

Pislik.

"İşte buradasın!" diyor tanıdık bir ses sağımdan ve ben hafifçe zıplayarak elimi dramatik bir şekilde göğsümün üzerine koyuyorum.

"August! Nerelerdeydin? Uzun zamandır seni arıyordum."

En iyi arkadaşım dudaklarını yalayıp omuz silkiyor ve benim de iç çekmeme neden oluyor. "İğrenç. En azından ellerini yıkadın mı? Gargara yaptın mı? Vajinalar iğrençtir."

August kıkırdıyor ve beni dürtüyor. "Evet, bu senin fikrin dostum, ama ben yaptım. Merak etme. Hassas duygularını rencide etmek istemem."

Gözleri kalabalık odada geziniyor, bakışlarını takip ediyorum ve koyu renk saçlı, dövmeleli bir adamın kanepede oturup iki kızla öpüşüğünü görüyorum.

"Emery neden burada?" Ben soruyorum ve August sinirli bir şekilde ofluyor. "Annem onu istedi."

"Siz çocuklar musunuz?"

August elini saçlarında gezdiriyor ve iç geçiriyor. "Evet, peki, ne yapmam gerekiyor? Ona hayır mı diyeyim? Bu onun kalbini kırar. Arkadaş olmamızı istiyor. En azından meşgul ve beni bırakıyor."

Emery'ye bakıyorum ve başını eğip bir kızın ağzını yalamasını izliyorum. O dudaklarıyla yaptığı şey biraz müstehcen.

"Tanrım, bakmayı kes," diye homurdanıyor August ve beni kendisinden uzaklaştırıyor. "Onun hakkında konuşmayalım ya da ona bakmayalım. Odaklanmak istediğim kişi o değil."

"Peki neye istiyorsun?"

"Viking'ini burada gördüğüm gerçeğine ne dersin?"

"O benim Viking'im değil, hatırlatmayın bana," diye inliyorum ve elimi alnıma vuruyorum. "O her yerde. Her yerde! Onu eve bırakmayı asla kabul etmemeliydim. Bu büyük bir hataydı. Artık ondan asla kaçamayacağım. Doksan yaşında olacağım ve Sem yaşlı bakım evimin arka bahçesinde pusuya yatmış olacak."

August kıkırdıyor ve saçımı karıştırıyor.

"Affedersiniz," diyorum sinirlenerek. "Saçım bir şaheser. Mükemmel hale getirmek yıllarımı aldı. Daha fazla mahvetmeyin."

"Colin burada bile değil, öyleyse nasıl görüldüğün neden umurunda?" August sinsi bir gülümsemeyle soruyor. "Şimdi de Sem'i etkilemeye mi çalışıyorsun?" Kaşlarını bana doğru sallıyor ve ben de onun göğüs ucuna hafifçe dokunuyorum.

Tıslıyor.

"Tabii ki hayır! Colin de bekâr bir baba olduğu için burada değil. Gecenin onunda aptal bir üniversite partisinde olmazdı. Oğlu gibi ilgilenmesi gereken daha önemli meseleleri var. Ya da sınıf için önemli bir ders üzerinde çalışıyor. Ve ne var biliyor musun? Şu anda onu kıskanıyorum. Neden yine buradayız? Kardeşlik partilerini hiç sevmedim, bana çok fazla kardeşlerimi hatırlatıyorlar."

Onlara azıcık da olsa benzeyen biriyle öpüşme düşüncesi beni ürpertiyor.

"Buradasın çünkü beni seviyorsun. O adamdan neden bu kadar hoşlandığını tekrar söyler misin Colin? Çünkü o seni fark etmiyor bile."

"Her neyse. Yapacak. Her şeyin zamanı var."

August homurdanır. "Elbette, Mag. Sen ne dersen o. Tanıdığım en sabırsız insansın ama belki yarın yogada hayallerinin erkeği sonunda sana doğru döner. Onun gözleriyle karşılaşsın ve sonunda yalınayak ve hamile kalırsın."

En iyi arkadaşıma bir kaşımı kaldırıyorum. "Belki . Ama asıl soru, bu geceden sonra yarın sabah orada olacak *mısın*? Çünkü biraz fazla içmiş gibi görünüyorsun."

"Elbette olacak," diyor ve sonra bir elini sırtının küçük kısmına bastırıyor. "Kazadan beri sırtım hâlâ beni öldürüyor. Top oynamaya devam edebilmek ve bilirsin işte... tüm ateşli kızları becerebilmek için bu sorunları gerekiyor."

"Bana yalan söylemiyor olsan iyi edersin," diyorum göğsünü dürterek.

"Arkadaşlığımız üzerine yemin ederim ki bu gece başıma ne gelirse gelsin orada olacağım. Ya da *kime* bulaşırsam bulaşayım."

Parmaklarımı kulaklarıma bastırıyorum ve başımı sallıyorum. Onun cinsel istismarlarını bilmeme gerek yok. Yok. Hayır, teşekkür ederim.

August ve ben birinci sınıfta aynı yurt odasına yerleştirildikten sonra tanıştık. Pek çok açıdan farklı olmamıza rağmen birbirimize aşıktık. O , ben geyim. O uzun, ben kısaydım. O bir sporcu;

Ben bir ineğim. Ancak kesiştiğimiz tek alan ikimizin de ilköğretim mezunu olması. Geçen ay üniversite son sınıfımızı bitirdik ve gelecek yıl öğretmenlik kimlik bilgilerimizi tamamlayacağız. Bu arada, ikimiz de bir kreşte çalışıyoruz ve şu anda yaz kampı için kendi sınıflarımızı kolaylaştırıyoruz. Ben anaokulu öğrencileriyle bir sınıftayım, o da üçüncü sınıf öğrencileriyle.

Yakışıklı bir çocuk olmasına rağmen ona karşı hiçbir ilgim yok. Hiç. Zilch.

"Hey, biliyorum. Belki yarın yoga dersine erken gidersek Colin'in tam önünde bir yer bulabiliriz ve o da senin küçük kıcını mükemmel bir şekilde görebilir. Ona ne kadar kıvrımlı olduğunu gösterebilirsin. Kendini nasıl ikiye katlayabildiğini gördükten sonra gerçekten var olduğunu fark edebilir."

Gözlerimi deviriyorum. "Sen *berbat* bir arkadaşsın. Senden neden hoşlanıyorum ki?"

"Hayır, ben senin sahip olduğun en iyi arkadaşım."

İçimi çekiyorum ve sonra küçük bir gülümseme ağzımın kenarlarını kaldırıyor. "Evet, öylesin. Tanrım, senden nefret ediyorum."

August bir kolunu omuzlarıma doluyor ve başımın tepesine bir öpücük konduruyor.

"Pekala, sana bir bira alıp verandada takılmaya ne dersin? Belki bu gece altına yatacak birini bulabilirsin. Olur mu?"

"Pfft, belki. Yine de Colin için bekliyorum. O benim mükemmel erkeğim."

"Senin varlığından bile haberi yok, Mag. Onun yerine sana bir yer tutucu bulalım."

"Her neyse," diyorum ve Sem'in odanın diğer ucundan beni izlediğini görüyorum. "Ama önce içki. Bir sürü."

"Aman Tanrım, başım," diye inliyorum usulca yoga stüdyosuna girip matımı yere vururken. Colin henüz gelmedi ama zaten bugün beni fark etmesini bekleyecek havada değilim. Ben çok

Dün geceden kalma akşamdan kalma halimle bayılacakmışım gibi hissediyorum. Ne oldu ya da beni ne kıskırttı bilmiyorum ama *çok fazla* içtim.

Hayır, aslında ne olduğunu *biliyorum*.

August minderini benimkinin yanına sererken, "Ondan nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum. "Kimden?"

"Sem. Çıkarıcı piç."

August homurdanarak mindere oturuyor ve uzun bacaklarını önüne uzatıyor. Benden sonra partiden ayrılmasına, benden çok daha fazla içmesine ve muhtemelen gecenin yarısını bir kızın bacakları arasında geçirmesine rağmen harika görünüyor. Kirli sarı saçları güzelce yana taranmış ve yeşil gözleri gerçekten parlıyor. Lanet olsun ona.

Öte yandan ben yataktan yeni kalkmış gibiyim. Arabaya doğru sendelemeden önce tek yaptığım dişlerimi fırçalamaktı.

"Sem'in seni bütün o shotları atmaya zorladığını sanmıyorum. Hepsi senin sayende oldu, dostum."

"Evet, yaptı. İstemedim. Başından beri beni izliyordu August. Gözlerinden kaçamadım. Gözleri hep üzerimdeydi, beni takip ediyorlardı. Dün geceyi cinayet işlemekten atlatmanın tek yolu içmektir."

Ağrıyan kaslarımı esnetirken dün akşamın puslu görüntüleri bana saldırıyor.

Kanepede Sem, kucağında bir kadın, dili kadının ağzını yağmalıyor ve gözleri kapalı. Uzun kirpikleri kızarmış yanaklarına gölge düşürüyordu.

Gözlerini açıp bakışlarımı yakaladı ve ben dans pistinde hareket ederken vücudumda gezinmelerine izin verdi.

Dilini kızın boynuna doğru yalıyordu, o yanan mavi gözler hep benim üzerimdeydi.

Gömleğimi biraz kaldırdım, ellerimi karnımda gezdirdim, onu kızdırdım, ateşle oynadım.

Gözleri parlıyordu, tıpkı benim içime girdiği gibi kızın içine giriyordu. Müstehcen ve rahatsız ediciydi.

Nefret ettim.

"Ayrıca istemeden de olsa on mil içindeki herkese büyük yaraklardan hoşlandığını yüksek sesle ilan etmeni sağladı mı?" August sorar, tam stüdyonun kapısı açılır ve Colin içeri girer.

Mükemmel, ulaşılmaz Colin. Kıvrak, düzgün vücudu, mükemmel taranmış saçları ve sağ kolundaki o nefis dövme koluyla. İnternetteki hafiyelik çalışmalarımın otuzlu yaşlarında olduğunu, bir devlet üniversitesinde tarih profesörü olduğunu ve bir kitap kulübüne üye olduğunu biliyorum. Ayrıca kırmızı şarabı, sahilde yürümeyi ve bisiklete binmeyi seviyor. Bir rüyanın gerçekleşmesi gibi.

Colin bize bakıyor, *sık* kelimesi havada asılı kalıyor ve ben tepeden tırnağa kızarıyorum.

Tabii ya, *şimdi* beni fark etti.

Colin'in beni görmezden gelmesini bekliyorum, ama bunun yerine bana küçük bir gülümseme sunuyor ve sonra odanın önüne gidip kendi minderini yerleştiriyor.

Bize dikkat etmediğinden emin olduğumda, August'u çimdikliyorum.

"Ah," diye tıslıyor, kolunu ovuşturarak. "Böyle küçük bir adam için güçlü parmakların var. Bu ne içindi?"

"Sen bir pisliksin. Şimdiye kadarkilerin en büyüğü. Kardeşim Mitch'ten bile daha büyüksün ve ikimiz de bunun zor elde edildiğini biliyoruz."

"Hey, şimdi kabalaşma. Mitch şeytanın dölü. Beni onunla kıyaslama."

"Peki," diye hayıflanıyorum.

"Ve nefret etme. Colin seni fark etti, değil mi?"

"Evet, çünkü temelde kıcımda büyük yaraklardan hoşlandığının reklamını yaptın!" Tısladım.

Sınıfın kapısı tekrar açılır ve daha fazla insan içeri süzülürken August kıkırdar.

"Bu bir sır değil, değil mi? Dün gece herkese tercihlerini söyledin. Bağırdın. Sem bile duydu. Bu sözler ağzından çıktığında bir dakikalığına o kızla sevişmeyi bıraktı. Nefes nefese kaldı. Sanırım biraz pantolonuna boşaldı."

Bu görüntü *iğrenç* olduğu için inliyorum ve seğiren sikimi saklamak için Çocuk Duruşu'na geçiyorum. Hepsi Sem'in suçu. Beni rahat bıraksaydı, bu saçmalıkların hiçbiri başıma gelmezdi.

Şu an benim için. Ders resmen başlamadan önce telefonunda bir şeyler yazmakta olan Colin'e bakıyorum. Gözlerimiz odanın ön tarafındaki aynada buluşuyor ve ağzının köşesi yukarı kalkıyor. Gözlerimi hızla kaçırıyorum ve eğitimci odanın önüne doğru ilerleyip herkesin dikkatini dağıttığında şükrediyorum.

Çünkü, doğru olmasına rağmen, tüm bunları duymuş olması beni hala utandırıyor. Beni bu şekilde hatırlamasını istemiyorum. Hayır, ben çocuklara öğretmeyi ve derin felsefi tartışmaları seven sofistike Magnus'um.

Ders bittiğinde, August itiraz çılgınlığıma rağmen beni terli terli kucaklamaya zorluyor ve sonra duş almak için eve dönüyorum. Dün gecenin ve bu sabahın kirini ılık suyun altında yıkarken, aklıma Colin'in ders boyunca bana attığı küçük bakışlar geliyor. Fazla düşünmemeye çalışıyorum ama acaba şimdi ilgisini çekmiş olabilir mi? Acaba gördükleri hoşuna gidiyor mu? Ya da belki duyduklarını beğenmiştir. Belki de bu aramızdaki yeni bir şeyin başlangıcıdır.

Sadece umut edebiliriz.

Duştan çıktıktan sonra bir çift küçük sarı eşofman altı giyiyorum ve bir fincan kahve almak için mutfığa doğru ilerlerken kanepede uzanmış bir şekil görüyorum.

Daha çok bir insan gibi.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve hiç düşünmeden en yakınımdaki rafta duran bir kitabı kaptığım gibi davetsiz misafirin üzerine fırlatıyorum. Kitap yastığa çarpıyor ve hedefimi bir mil farkla iskalıyor.

Sem bana bakıyor, az önce ödümü kopardığı gerçeğinden hiç rahatsız değil. Ya da evime davetsiz gelmiş olmasından.

"Tanrım, Sem!" Bağıriyorum ve ona kitap daha fırlatıyorum ama yine iskalıyor. Berbat nişan alıyorum. Görünüşe göre bunun üzerinde çalışmam gerek. August istediğinde onunla yakalamaca oynamak için daha fazla çaba göstermeliyim.

Sem kanepedeki iki kitaba ve sonra da bana bakıyor. Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Bu ne içindi?"

"Merhaba. Evime zorla girdin!" Neredeyse bağırarak ona doğru yürüyorum ve kucağında açık duran fotoğraf albümünü alıyorum. Kapağını kapatıp sehpanın üzerine geri koyuyorum.

"Bunda ne var? Kendim girdim. Kapıyı açmadın." "Duştaydım," diye cevap verdim, ellerimi havaya kaldırarak ve sonra onları çıplak kalçalarımın tokatlıyor. Gözlerimi ona dikiyorum ama onun gözleri benimkilerle buluşmuyor. Hayır, çoğunlukla çıplak olan vücudumda geziniyorlar ve bir anlığına kasıklarımın duruyorlar.

Bu ince şortun içinde aletimin dış hatlarını görebildiğinden eminim ama neyse. Benim alanımı işgal etti. Girdiği şeyden rahatsız olamaz.

"İnsanların evlerine öylece girip eşyalarını karıştıramazsınız. Normal insanlar böyle yapmaz!"

"Normal olduğumu kim söyledi? Ve tabii ki yapabilirim," diyor, kanepede yaslanıp kalın kalçalarını önünde uzatarak.

Yıpranmış kotunun kumaşının altında bacaklarının ne kadar güçlü görüldüğünü fark etmiyorum. Hayır. Öyle bir şey fark etmedim.

"Ne istiyorsun? Onun önünde durup, bağıriyorum. Çok yakın, çok yakın.

Bir parmağını dışarı çıkarıyor ve şortumun ucuyla oynuyor.

"Bunlar kısa. Ve dar."

"Tabii ki öyleler. Ziyaretçi almayı planlamıyordum." Elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum, o da parmaklarını esneterek kanepenin üzerine koyuyor.

"İç çamaşırı giymiyorsun." "Ne olmuş yani?"

Göz kırıyor. "Küçük meme uçların var."

"Vücudumla orantılılar."

Gözleri bir kez daha vücudumda geziniyor. "Hiçbir yerinde saç yok."

"Biliyorum. Buna bakım deniyor."

"Bu çok garip."

"Senin için, belki."

Parmağını bacağımın pürüzsüz derisinde gezdiriyor, ben de parmağına bir fiske vuruyorum.

"Neden bu kadar pürüzsüzsün?"

"Losyon kullanıyorum. Ne yani, heteroseksüel erkekler nemlendirmiyor mu?"

"Hayır," diyor elini ağzında gezdirerek. "Bu... geyce ," diyor sırtarak ve gözleri parlayarak.

Şimdi gerçekten kızgıyım.

"Tamam, biliyor musun? Şu anda bunu seninle yapmayacağım. Ne istiyorsun, Sem? Önemli bir şey olmalı, çünkü genellikle bir çirkin yaratık gibi pusuya yatıp ortalıkta dolanıyorsun ama haneye tecavüz gibi suçlar işlemiyorsun... Yoksa işliyor musun?" Gözlerimi ona dikiyorum.

Dudaklarını dişlerinin arasında yuvarlıyor ve o mavi gözler benimkilerle buluşuyor.

Sorumu duymazdan geliyor ve "Dün gece seni duydum" diyor.

"Peki tam olarak ne *duydun*?" Bir adım geri kollarımı göğsümde kavuşturarak soruyorum.

"Herkesle başa çıkabilirim diye övündüğünü duydum. Her boyda." Gözlerimi deviriyorum.

"Evet, olmuş?"

Şımarıklık yapıyorum ama bu küçük dairede gülünç derecede büyük görünerek beni rahatsız ediyor. Çok fazla yer kaplıyor. Nefes almakta zorlanıyorum.

"Sana inanmıyorum."

Burnumu çekiyorum ve bir kaşımı kaldırıyorum. "Neye *inandığın* neden umurumda olsun ki?"

Ama umurumda. Kimse beni hafife alamaz. Hayatım boyunca bununla uğraştım. İnsanlar çoğu erkekten daha küçük olduğum için onların yapabildiklerini düşünüyor. Hepsinin canı cehenneme.

"Yalan söylüyordun. Bunu neden yaptın? İlgi çekmek için mi?" "Yalan söylemiyordum!"

Sem bir elini kanepenin minderine sürüyor. "Bu kadar küçük biri bu kadar büyük birini nasıl alt edebilir? Seni ikiye bölerler."

Alay ettim. "Sen ne bilirsin ki, heteroseksüel çocuk? İstedığimi alabilirim. Ben inanılmazım."

Onunla neden tartıştığımı bilmiyorum ama rekabetçi tarafımı ortaya çıkarıyor. Başka birine asla böyle davranmazdım.

Görünüşe göre, tüm bahisler kapandı.

"Hayır, sana inanmıyorum. Beni alamazsın."

Bir elimi kalçama koyuyorum ve diğer elimle kasıklarını işaret ediyorum. Şimdi sinirlenmeye başlıyorum. "Öyle mi? Peki, devam et o zaman. Göster bana."

Sem kafasını eğdi, şaşkındı.

"Bana aletini göster, Sem. Senin için hecelelemek zorunda mıyım? D.I.C.K. Ya da belki de sen şu aşağıda küçük bir pipi saklayan iri adamlardan birisin. Bana gerçekte ne ile çalıştığını göstermekten çok mu utanıyorsun, ha?"

Sem'in yanakları hafifçe pembeleşti ve ben onun rahatsızlığından zevk alıyorum. Kanepede kayıyor.

"Benim aletim küçük değil."

"Evet, sana inanmıyorum. Senin gibi adamların -büyük kamyonlar, büyük kaslar- küçük penisleri vardır. Gerçek bu." Şimdi onu kışkırtıyorum, küçük hakaretler ve neden olduğundan bile tam olarak emin değilim.

Sem gözlerini bana diyor, çenesi kasılıyor ve sonra kalçalarını kıvrıp kot pantolonunu iç çamaşırlarıyla kadar indiriyor. Yarı sertleşmiş siki kalçasının üzerinde uzanıyor ve ben kabaca yutkunuyorum.

Çünkü, kahretsin.

Burada küçük bir penis yok. Kocaman. Tabii ki öyle, çünkü hayat adil değil.

Boğazımı temizliyorum, onu böyle görmek beni heyecanlandırmıyormuş gibi . "Sertleştir. Son kararımı vermek için gerçekten neye benzediğini görmeliyim. Şu anda sadece ortalama birisin. Zaten sahip olmadığım bir şey değilsin."

Sem bakışlarımla buluşuyor ve o mavi gözlerden kararlılık süzülüyor. Onu tutuyor ve birkaç saniye içinde kendini tam anlamıyla ereksiyona sokuyor. Ve onu bunu yaparken izlediğimde küçücük şortumun içinde sikimin seğirdiğini fark ediyorum.

Kötü. Kötü. Çok, çok kötü.

Tamamen sertleştiğinde kendini okşamayı bırakıyor, ellerini kanepenin minderlerine koyuyor ve bana bakıyor. Ama gözleriyle buluşamıyorum; kasıklarına bile bakamıyorum. Dev gibi, shaftı süper kalın, alt tarafında bir damar var ve başı kaygan, pembe ve mükemmel. Zihnim *olmaz, siktir git* diye bağırırken, bedenim onun üstüne tırmanmak ve o koca siki üstüne oturmak istiyor. Vücudum bir sürtük ve belli ki güvenilmez.

Bu kabul edilemez çünkü bu adamdan hoşlanmıyorum. Seks yapmamızın imkanı yok. O kadar çaresiz değilim. Standartlarım var.

"Şimdi bana *bunu* o küçücük bedeninin içine sokabileceğini söyle," diyor Sem, hafif çakıllı bir sesle, seğirmekte olan sikini göstererek reddediyorum.

"Ona bakamıyorsun bile, ha?" diye homurdanıyor. "Seni korkutuyor."
Bir an için ona bakıyorum ve sonra gözleriyle buluşuyorum.
"Hiçbir şeyden korkmuyorum."
"Dayanamayacağından
korkuyorsun." "Dayanabilirim."
"Yalancı."
O kelime. Kırmızı görmeme neden oluyor. Ona doğru bir adım
attım. "*Yapabilirim.*"
"Peki. ."

Artık o kadar sinirlenmişim ki sehpaye uzanıp karıştırmaya
başladım. Özel durumlar için sakladığım ekstra büyük bir prezervatifi
çıkartıp Sem'e fırlatıyorum. Göğsüne çarpıyor ve gözlerini dikerek
yerden alıyor.

"şunu, göt herif," diyorum ve bir kayganlaştırıcı paketini ona
fırlatıyorum. "Bunu da."

Bunun suçunu akşamdan kalmaya ve dün gece içtiğim bol
miktarla alkole . Bu yüzden banyoya doğru yürürken sağlıklı
düşünemiyorum ve "Hazırlanmaya gidiyorum. yoksa ve ben
kazanırım."

Banyoda durmuş, parmaklarımı kıcıma sokmuş, kendimi
yağlarken, delirip delirmediğimi merak ediyorum. Ama nedense artık
geri dönebileceğimi sanmıyorum. Sem'le ilgili bir şey beni mantıksız
yapıyor.

Kendimi gerdiğimde ve beni gerçekten parçalamayacağından
emin olduğumda, sepetten bir jockstrap kapıyorum ve onu
çekiyorum. Bu sırada sikimi görmesine gerek yok. Bazı şeyler hâlâ
özeldir. Bu bir noktayı kanıtlamaktan başka bir şey değil.

Banyodan Sem hâlâ kanepedeydi, siki ona verdiğim
prezervatifin içindeydi. Sürdüğü kayganlaştırıcıdan dolayı
parlıyordu. Gömleği hâlâ üzerinde ama pantolonu ayak bileklerine
kadar inmiş. Yaklaşmamı izlerken elleriyle yanındaki minderleri
kavırıyor, beni içine çekerken burun delikleri hafifçe açılıyor.

"Bundan emin misin?" Bunu nasıl sorun etmediğini merak
ederek soruyorum. Bir erkekle seks yapmak üzere. Kaçıp gitmesini
bekliyorum ama yutkunup başını sallıyor.

"Korkmuyor musun?"

"Hayır," diye nefes alıyor.

"Tamam. Üzerine oturacağım," diyorum, sesim sinirlerimi ele vermediği için mutluyum. Çünkü o benim hiç sahip olmadığım kadar büyük. Bunu ona asla söylemeyeceğimden değil

"Bu bana dokunabileceğin anlamına gelmiyor, o yüzden ellerini kendine sakla." Elleri kalçalarında yumruk şeklinde kıvrılıyor.

"Biraz aşağı kay."

Sem kıcı neredeyse kanepeden sarkana kadar söyleneni yapıyor ve sonra ben o kaslı bacakların üzerine oturuyorum.

"kanıtlanmasına hazır mısınız?" diye soruyorum. Parmaklarımın ucuyla onu geri itiyorum, böylece benden uzaklaşıyor ve sonra kaldıraç için kalçalarıma tutunuyorum. Alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım olacak.

Sem başını bile sallamıyor, ben sikini kavrayıp deliğime yerleştirirken sadece yutkunuyor. Ve sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, kalın kafası doğru kayarken üzerine batıyorum.

Sem keskin bir nefes veriyor ve gözleri birleştığımız noktadan tekrar yüzüme kayıyor.

Açıklarken sesimi eşit tutmaya çalışıyorum, "Bu kayganlaştırıcı gerçekten bir mucize. Buna bir servet harcadım ve hayal kırıklığına uğramadım." Sem alt dudağını ısırırken ben biraz daha eğildim.

Tanrım, bu çok tatmin edici, onun kendini kontrol etmeye çalışmasını izlemek. İlk kez bir erkekle birlikte oluyor ve bundan düşündüğünden daha çok hoşlanıyor. Onu biraz daha derine alırken ona sırtıyorum, kalın, uzun siki beni neredeyse acı verici bir şekilde geriyor.

"Gördün mü? Sakin ol," diyorum, sesim biraz soluksuz çıkıyor.

"Daha yolun çeyreğinde bile değilim," diye mırıldanıyor ve ben de ona inat biraz daha alçalıyorum.

Burun delikleri alevleniyor, burnumdan nefes alıyorum ve sonra aşağı inip onu neredeyse kabzasına kadar kavriyorum.

Gözleri büyüyor ve pantolonunu indirirken ağzı hafifçe aralanıyor. "Siktir," diye mırıldanıyor.

"Neredeyse. İşte," diye nefes alıyorum ve sonra nefes verirken tamamen üzerine oturuyorum.

Sem'in göğsü kabarıyor ve orada öylece oturuyoruz, gözlerimiz kilitlenmiş - benim elam onun okyanus mavisine.

"Sana söylemiştim," diye fısıldıyorum, kendini beğenmiş gibi görünmeye çalışıyorum ama sadece olmuş gibi görünüyorum. Çünkü içimde çok iyi hissediyor ve buna rağmen

Zihnim bundan hoşlanmak istemese de aletim gerçekten hoşlanıyor. Sertleşti, atletime baskı yapıyor ve bolca sızıntı yapıyor. Bakarsam, tam orada ıslak bir nokta görebiliyorum.

Oh lanet olsun.

Ama eğer Sem şu anki uyarılmış halimi fark ederse, hiçbir şey söylemiyor. Sadece kıpırdamadan oturuyor, gözleri kanepedeki çökmüş pozisyonundan benimkilere kilitlenmiş.

"Ben kazandım," diye ekliyorum ve sonra kendime onun üzerinden kalkmamı söylüyorum ama kalkmıyorum. Sem kalçalarını hafifçe kaldırına kadar öylece oturuyorum. Nefesim boğazımda ve parmaklarım kalçalarımı o kadar sıkıyor ki neredeyse acı veriyor.

"Yani, kabul edebilirsin," diye kabul ediyor, sesi çakıl gibi ve sonra ekliyor, "Ama ya gerçekten onun tarafından becerilmek?"

"Senin kocaman sikin tarafından becerilemeyeceğimi mi düşünüyorsun?" Üstünde hafifçe kıpırdanarak soruyorum çünkü onun tarafından kazığa oturtulmak ve hareket etmemek doğal gelmiyor.

Tıslıyor. "Aynen öyle."

Cevap vermek yerine, sikin ucuna gelene kadar kendimi ve sonra yavaşça aşağıya doğru kayıyorum.

"Tanrım," diye pantolonunu indirdi.

"Böyle mi?"

Sem yutkunur ve bir kez başını sallar.

"Oh, tatlım," diye nefes alıyorum, kalçalarımı döndürerek. "Neler yapabileceğimi tahmin bile edemezsin."

Ve sonra hareket etmeye başladım, kendimi onun üzerinde becerdim. Önce yavaşça, sonra vücudum onun büyüklüğüne alıştıkça hızımı artırarak. Tüm bu olanlardan olması gerekenden çok daha fazla zevk alıyorum. Sem'in gözbebeklerinin büyümesini, yanaklarının kızarmasını, ben onu sınıra yaklaştırırken dudaklarının sessiz bir nefes alışla açılmasını izliyorum. Kazanacağından emin olduğu bu küçük bahsi kaybetmesine tanık olmak neredeyse orgazmdan daha iyi.

"Başka bir erkeği becermek nasıl bir duygu, hm?" Soruyorum ve Sem'in adem elması sallanıyor. Cevap vermiyor.

Cimrilik etmiyorum. Hepsini aldığından emin oluyorum, tamamen üzerine iniyorum ve sonra deliğimi horozunun ucuna doğru sürüklüyorum. Sadece bir noktayı kanıtlamak için.

Tüm bu süre boyunca hiç dokunmadık. Benim ellerim kalçalarımı sıkıca kavrarken, onun elleri kanepede kenetli duruyor. Sadece ona biniyorum, her türlü sızlanmayı uzak tutmak için dudaklarımı ısıyorum çünkü *bundan zevk almıyorum*. Azıcık bile değil. Bu sadece bir bahis, kazandığım bir cesaret.

Ben lanet bir kazananım.

Sem'in daha önce hareketsiz olan kalçaları hareket etmeye başlar. Çok az ama fark ediliyor, sonra nefes alış veriş düzensizleşiyor ve ağzından küçük bir huff çıkıyor. Gözleri kapanıyor ve aniden durana kadar kalçalarının altımda sarsılarak hareket ettiğini hissediyorum.

Ve sonra bitti. Benimki hala acı verici bir şekilde sertleşmişken, sadece ben onun bitmiş aletinin üzerinde oturuyorum. Tabii ki, bu *tamamen iyi*. Bundan kurtulmayı beklemiyordum. bu değildi. Hayır, bu çocukça bir bahisten başka bir şey değildi.

"Ben kazandım," diyorum ve sonra tamamen boşalana kadar kendimi yavaşça, santim santim ondan uzaklaştırıyorum.

Elimde olmadan dolu prezervatife ve Sem'in yarı sert aletine bakıyorum.

Konuşurken, sözlerimde biraz ısırik tutuyorum. "Şimdiye kadar sahip olduğum en iri adam olabilirsin ama çok kötü yatıyordun."

Sem bunun üzerine kıpkırmızı kesildi ve ben de ondan uzaklaştım. Elimi şımarıkça salladım.

"O pisliği çöpe attığınızdan emin olun," diyorum sesimin titremediğinden emin olarak. "Ve lütfen kapıyı arkandan kilitle."

Banyoya girerken ona dönüp bakmıyorum ve kapı kilitlendikten sonra hafifçe titreyerek duvara yaslanıyorum. Aşağı bakıyorum ve hayal kırıklığına uğramış sikimden özür diliyorum.

Hayır, seni Sem'in düşüncelerine kaptırmayacağım. Bundan daha fazla haysiyetim var. Çok teşekkür ederim.

Ve sonra, bugün ikinci kez duşa girerken, müstakbel kocam Colin'den özür diliyorum. Çünkü, gerçekten, gezegendeki en sinir bozucu adamla bunu yaparken ne düşünüyordum ki?

İKİNCİ BÖLÜM

(Sem ile ne yaptığımı kimseye söylemem. Ben mühürlü bir Gururumun sağduyumun önüne geçmesine izin verdiğim için utanıyorum. I

Kimseye bir şey söyleyeceğinden şüpheliyim çünkü muhtemelen en başta neden bunu yaptığını merak ediyordur. Heteroseksüel erkekler sırf aptalca bir bahis yüzünden başka erkeklerle seks yapmazlar. Öyle bir şey yok.

Ve eminim ki birine anlatırsa benim de haberim olur. Caleb, arkadaşım ve Sem'in kuzeni, neler bilse telefonumu havaya uçururdu. Her zamanki gibi burnunu sokmaktan başka bir şey yapamaz. Nişanlısı Whit'in de benzer bir şey yapacağından eminim, ama daha gizli bir şekilde, kaşlarını çatmak ya da gözleriyle bana suçlayıcı bakışlar göndermek gibi. Bu konuda gerçekten çok iyi. Caleb bunun bir süper güç gibi olduğunu söylüyor ve ben de ona katılıyorum.

Hayır, o uğursuz sabahtan beri sessizlik hakim. Sem'in her zamanki gibi ortalıkta bile görmedim. Onu kanepemde otururken bıraktığımdan beri bir hayalet gibi.

Güzeldi. Çok

güzeldi.

Sanırım.

"Gölgeni ortalıkta görmedim," diyor August, sınıfımın kapısına yaslanarak ve ben masayı kâğıt havlularla silerken iç çekiyorum.

Saat beş ve ben çok yorgunum. Bugün yaz kampında su günü vardı. Sadece anaokulu öğrencilerine

Güneş kremi çok saçmaydı. Onları suyun etrafında yönetmek ise tamamen başka bir şeydi. Görünüşe göre tüm çocuklar her gün ölmeye çalışmayı bir amaç haline getiriyor.

Bir kadeh şarap ve iyi bir belgesel için hazırım. Belki Colin'i ve bu sabah sınıfta bana nasıl gülümsediğini, Kobra pozisyonuna geçerken o tatlı gözlerinin üzerimde gezindiğini hayal ederim. Bacaklarıma hayran hayran bakıyordu.

August, "En son geleli bir hafta oldu," diye ekledikten sonra odaya girip sandalyeleri itmeme yardım ediyor.

"Yani? Bu iyi bir şey, değil mi?"

"Ne oldu?" August merakla bana bakarak soruyor. "Bana söylemediğin şey ne?"

"Pfft," diyorum ve ardından kağıt havluları çöpe atıyorum. "*Hiçbir* şey olmadı. Neden böyle düşündün ki? Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey. Sıfır. Zilch."

Yanaklarım alev alev yanıyor. Ben berbat bir yalancıyım.

"Kardeşim, suçlu görünüyorsun. Sesin suçlu gibi geliyor." August yaklaşır ve sesini alçaltır. "Kahretsin. Onu sen mi öldürdün?"

"Aman Tanrım, hayır! Aklına gelen ilk şey bu mu? Gerçekten mi?"

August omuz silkiyor ve sonra şöyle diyor: "Ufak tefeksin ama eminim o kalın göğsüne bir bıçak sokmayı başarabilirsin. Sadece cesetten kurtulacak güce sahip olduğundan emin değilim. Tabii onu küçük parçalara ayırmadığın sürece."

Çantamı alıp omuzlarıma attım. "Sen delisin. Belgelenebilir. Hayır, onu ben öldürmedim, kimseye de böyle bir şey yapmam. Ve gerçekten, olmaz mı? Artık ondan bahsetmek yok. Onu düşünmek bile istemiyorum, tamam mı?"

August ellerini kaldırarak, "Pekâlâ, madem öyle diyorsun," dedi. "Hadi gidelim o zaman. Gidip biraz topa vuralım."

"Bunda berbat olduğumu biliyorsun. Sportif değilim. Hem de hiç. Neden beni kendi kişisel cehennemime davet edip duruyorsun? Bana işkence etmek hoşuna mı gidiyor?"

August gülüyor ve saçımı karıştırıyor. "Koordinasyonun ve üst beden gücün için iyi." Uzanıp kolumu sıkıyor. "Çok zayıfsın."

"Ben böyle yaratıldım, tamam mı? Kaslarım var. Sadece gizliler. Sende olduğu gibi pat diye ortaya çıkmıyorlar."

Ya da Sem. Çok fazla kası var. Tanıdığım herkesten daha fazla aslında.

August sanki aklımdan geçenleri anlamış gibi sırtıyor. Gerçekten telepatik olma ihtimaline karşı hemen bastırıyorum. "Hadi ama. Daha fazla şikâyet etme. Hadi gidelim."

İnliyorum ama en iyi arkadaşımı okuldan takip ediyorum, kapıyı arkamdan kilitliyorum çünkü ona hayır demek mümkün değil.

"Hâlâ Emery ile mi takılıyorsun?" diye soruyorum ve August bana ters ters bakıyor.

"Birkaç ay içinde üvey kardeşim olacak olması yeterince kötü. Lütfen şimdi onun hakkında konuşmasak? Onun adını anarak gecemi mahvediyorsun."

"Yani siz Sem hakkında konuşup duruyorsunuz ama ben Emery hakkında basit bir soru soramıyorum öyle mi?"

"Evet, ama dostum, Sem sana sırılsıklam aşık."

"Hoşlanmıyor."

"Evet, kardeşim, öyle." Beni arabama kadar götürdü ve "Ama Emery ve ben... O sadece bir araç. Bunu annem için yapıyorum, tamam mı? İyi davranmaya çalışıyorum ama o sadece küçük bir pislik." Bana baktı ve sonra bir kaşını kaldırdı. "Şimdi mutlu musun?"

"Belki," diyorum ve onu vuruş kafeslerine kadar takip etmek için arabama atlıyorum.

İki saat sonra eve vardığımda bayılabiliyordum. Tüm vücudum işten sonra olduğundan daha fazla ağrıyor. Toplara vurmak şaka değil. Kollarım bana bağıyor. Neyse ki August beni bırakmadan önce karnımı doyurdu çünkü acıkmaya başlamıştım ve onu en iyi arkadaşım olarak reddetmeme ramak kalmıştı.

"Oh, lanet olsun!" Sem'i masamda oturmuş, faturalarımı karıştırırken gördüğümde bağıyorum. Kalbim göğsümde zıplıyor ve tehlikede olmadığımı bilmeme rağmen düzensiz bir şekilde çarpmaya devam ediyor. Sem biraz sapık olabilir ama içten içe tehlikeli olmadığını biliyorum.

Kapıyı kilitlerken gözlerim onun üzerinde kayıyor. Yırtık bir kot pantolon ve kolsuz gri bir gömlek giyiyor. Sağ pazusunda büyük bir dövme var.

Amerikan bayrağının önünde bir kartal. Son derece saçma ve gösterişli. Bunu daha önce nasıl fark etmedim?

Başımı sallıyorum çünkü bunu neden fark etmiş olabilirim ki? Ona bakmamak için elimden geleni . O bunu imkansız kılsa bile.

"Burada ne halt ediyorsun?" Koşarak yanına gittim, karıştırdığı evrakları kaptım ve bir çekmeceye tıktırdım. Kilitlerdim ama fark etmezdi. İsterse kilidi açabilirdi. "Etrafı böyle gözetleyemezsin, Sem. Bu şeyler seni . Özeldir."

Bana bakıyor ve bariz öfkeme aldırmadan sandalyede dönüyor.

"?" diye soruyor.

Gözlerim öyle bir dönüyor ki acıyor. "Seni ." "Seni bekledim."

"Zor iş."

Sem gömleğimin altındaki düğmeyle oynuyor, ben de geri çekiliyorum.

"Sonunda senden kurtulduğumu sanmıştım. Burada ne işin var?"

Sem sandalyede arkasına yaslanır, o iri elleriyle sandalyenin kollarına tutunur ve sandalye onun ağırlığıyla gıcırda. Sandalye onun boyundaki biri için yapılmamıştı.

"O sandalyeyi ikiye ayıracaksın. Ayağa kalk. *Kalk*. Goliathlar için yapılmadı."

Kıpırdamıyor ve ben de uzanıp onu boğmamak için ellerimi yumrukluyorum. Belki de cinayet işleyebilirim.

"Biraz araştırma yapıyordum," diyor beni görmezden gelerek.

"Ne araştırması?" Öfkeyle çantamı yere bırakıyorum, gözlerimin bir an bile onunkilerden ayrılmasına izin vermiyorum.

"Eşcinsel seks."

"Ah, Yüce İsa, Meryem ve Yusuf. Bunun için yeterince şarap içmedim," diye mırıldanıyorum ve sonra bir kaşımı kaldırıyorum çünkü lanet olsun, ilgimi çekiyor. "Ne olmuş buna?"

Koltuğunda kayıyor ve sonra "Pozisyonumuz...." diyor. Sözleri sanki söyleyemiyormuş gibi kesiliyor ve ben bir kahkahayı bastırıyorum. Tüm olanlar o kadar tuhaf ki hayal bile edemezdim. Ne içinde

Sem'le seks yapıp sonra da eşcinsel seksi mi tartışacağım? Bu *Alice Harikalar Diyarında* saçmalığı.

"Oh, seks yaptığımız pozisyonu mu kastediyorsun? Koca penisini küçücük deliğime soktuğun pozisyonu mu?"

Yanakları pembeleşiyor ve bu görüntüden çok hoşlandığımı fark ediyorum. Sem'i rahatsız etmek bütün gün başıma gelen en güzel şey. Colin'in bacaklarımı kontrol etmesinden bile daha iyi.

"Evet. Bu."

"Ne olmuş ona?" Soruyorum -bir nevi, tüm bu olanların nereye varacağını merak ediyorum.

"En kolay olduğunu duymuştum." "Öyle mi şimdi?"

Tersliyorum.

"Düşünüyordum...."

İnanamayarak başımı salladım. *Olamaz.*

"Hayır. Olmaz. Hayır. Asla olmaz. Geçen gün girdiğimiz o tuhaf iddiayı kazandım ama bunu bir daha yapmayacağım."

"Neden?"

"Çünkü seninle bir kez seks yapmak benim için fazlasıyla yeterliydi."

Belli ki aletim aynı fikirde değil çünkü bacaklarımın arasında sertleşiyor ama görmezden . Bu acınası bir durum, tıpkı Sem'in şu anda beni kışkırtmaya çalıştığı şey gibi.

Sem omuzlarını silkiyor ve uzaklara bakıyor, vücudu kaskatı. "İyi."

Ellerimi havaya kaldırarak soruyorum: "İyi mi? Ciddi misin?"

"Evet, iyi. Çünkü o zaman ben kazanırım."

"Hayır, öyle bir şey yok. Öyle bir şey yok."

"Evet. Var ve öyle."

"Siktir git," diyorum ve manik bir kahkaha atıyorum. "Cidden hayal görüyorsun. Demek istediğim, psikologlar senin o beynini incelemeli ve DSM'de yeni bir zihinsel bozukluk yaratmalı. Sırf bir bahis daha kazanmak için sana boyun eğeceğimi falan düşünüyorsan, başka bir şey düşünüyorsun demektir."

Sem yine omuz silkiyor ve ben de sertçe, "Kes şunu. Omuz silkmeyi bırak."

Bu *kazandığınız* anlamına gelmez. . Ben zaten kazandım."

Ne dediğimi bilmiyorum. Saçmalıyorum. Ama Sem beni mantıksız, sinirli ve açıkçası düşüncesiz yapıyor. Geri dönüyorum.

Çocukluğuma geri döndüm. Bu bir durum mu? Daha sonra bakmak için aklıma not aldım.

"Hayır, bu sefer ben kazandım. Sen çekil" diyor.

"Öyle bir şey yok," diye homurdanıyorum ve sonra sehpaye doğru yürüyüp bir prezervatif ve kayganlaştırıcı paketi çıkarıyorum. "Ve ben kaybetmiyorum. Bunu söylediğime inanamıyorum," diyerek ikisini de göğsüne yapıştırıp arkamı işaret ediyorum. "Şimdi yatak odası. Ve gözetlemek yok." Sem o kalın parmaklarını küçük paketlere doluyor ve ayağa kalkarak beni sıkıştırıyor. Aşağı bakıyor ve hafif, memnun bir gülümseme Ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılıyor ve ben onu uzaklaştırmak istiyorum.

Onun yerine aceleyle banyoya girip kapıyı arkamdan .

"Ne yapıyorsun, salak?" Kayganlaştırıcıyı kapağını açarken kendime soruyorum.

"Kanıtlayacak hiçbir şeyin yok," diye mırıldanıyorum kendimi açmaya çalışırken.

"Bundan hiçbir şey kazanamazsın," diyorum atlet kayışımı takarken ve aynada kızarmış yanaklarıma bakarken.

"Oh, siktir et hepsini. Bunu kazanmasına izin veremem," diye fısıldıyorum banyodan çıkıp yatak odasına geçerken.

Sem yatağın ucunda oturuyor, tamamen çıplak, sert kılıflı ve hazır. Ben ona doğru ilerlerken kasları geriliyor ve esniyor. Mavi gözleri neredeyse çıplak bedenimde geziniyor, yanakları ve boynu kızarmış.

"Tamam, dürüst çocuk. Hangi pozisyonu araştırıyordunuz?"

Boğazını temizliyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. "Eller ve dizler."

"Peki," diye homurdanıyorum ve yatağa sürünerek kıcımlı ona gösteriyorum. Bu savunmasız bir pozisyon ama yine de yapıyorum. Sem'in pek çok şeyi var ama bana kasten zarar vermeyeceğini biliyorum. Yine de beni ölesiye rahatsız edebiliyor.

Atletimin arkasını sıkıyor ve ben de yüzümü çevirip omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Çek ellerini."

"Neden yine bunu giyiyorsun?"

"Çünkü yakında görkemli kıcıma tünel açacak olsan da bazı şeyler hâlâ özeldir."

Sem sessizce arkamda ilerlerken gerekçeme şaşkınlıkla bakıyor. Bana dokunmuyor, sadece sert aletini benimkine sürtüyor.

Çatlak.

"Kalçanı tutabilir miyim?" diye soruyor bir süre sonra.

"Güzel. Ama başka bir yerde . Bu bir bahisten başka bir şey değil. Bu arada ben kazanacağım. Ben her zaman kazanırım."

Cevap vermiyor, sadece o kocaman pençelerini tenime koyuyor ve neredeyse tüm belimi kaplıyorlar. Ve istemememe rağmen, dokunuşu bana bir şeyler yapıyor. Kalçalarımın göğsüme doğru bir iz bırakıyor ve içimde bir ateş yakıyor. Yüzümü yastığa koyuyorum ve derin bir nefes alıyorum. Ona tepki vermeyeceğim. Will. Vermeyeceğim.

"Sadece..." Söylemeye başladım ama cümlemi hızla öne doğru itti. "Tanrı aşkına!" Yolun dörtte birini batırırken bağıriyorum.

"Oh kahretsin," diye , kışım ağriyor. "Bana biraz uyarı ver, Sem!"

"Özür dilerim," diye homurdanıyor ve kılını bile kıpırdatmıyor. Donup kaldı.

Parmakları tenime sürtünüyordu.

Alnımı yastığa koyup derin bir nefes alıyorum. Oh, kutsal anne. Acıyor.

"Yavaşça girmelisin," diye homurdanıyorum, omzumun üzerinden bakıyorum ve Sem'in aletinin yanaklarımın arasında kaybolduğı yere baktığını görüyorum. Alt dudağı dişlerinin arasında sıkışmış ve nefes alırken burun delikleri açılıyor.

Sıcak değil. Hem de hiç.

"Tamam, sadece... şimdi hareket edebilirsin. Bedenine alışmam için bana zaman ver. İçeri dalıp gidemezsin. Kışım Vahşi Batı'da değil."

Sem başını salladı ve bir dakika sonra hareket etmeyince "Git!" dedim.

Bu onu harekete geçirmiş gibi görünüyor çünkü içime yavaşça giriyor. Aslında o kadar yavaş ki, sonunda bir tür tatlı işkenceye dönüşüyor. Hayatım boyunca hiç bu kadar yavaş sikilmemiştim. *Acı verici.*

"O kadar yavaş değil," diye iniliyorum. "Nesin sen?

Yarı tembel misin?" "Bana dikkatli olmamı söylemiştin."

"Sadece hepsini bir kerede içime sokma, tamam mı? Kışım harika ama mucizeler yaratamaz."

"İyi," diye mırıldanıyor ama beni her seferinde yavaşça bir santimetre kazığa oturtmaya devam ediyor. Çok acı verici. Ve kalçalarımı geri çarpamıyorum

"Kapa çeneni," diye mırıldandım. "Kapa çeneni."

Sem muhtemelen beni duymuyor çünkü o sesleri çıkarmayı kesmiyor. Onun yerine, hiç beklemediğim bir şey yaptı. Parmaklarını kalçalarımın geçirdi ve beni dizlerimden kaldırdı. Şimdi tamamen ona gömülmüş durumdayım, ellerim onu almak için çırpınırken o kalçalarını tam doğru açıyla eğiyor ve içerideki o *noktaya* vuruyor. Vurmayı da bırakmıyor.

.. *İnlemeyeceğim.*

İniltilerimi bastırmak için yastığı yüzüme bastırıyorum. Yanaklarımı o kadar sert ısıyorum ki kan tadı alıyorum ve sonra tamamen utanç verici bir şekilde, kendimi sınıra yaklaştığımı hissediyorum ve serbest düşüşü durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Taşaklarım yukarı kalkıyor ve hiçbir zihinsel moral konuşması, jockstrap'imin içine şiddetle boşalırken ağzımdan dökülen yüksek sesli iniltiyi engelleyemiyor.

Ve az önce ne olduğunu saklamak mümkün değil çünkü kığım onun etrafında dramatik bir şekilde kenetleniyor. Sonra tüm vücudu kendi salınımıyla sallanırken ağzından ağır bir *fuuuuck* çıkıyor.

Sonra odaya nüfuz eden hırıltılı nefeslerimiz dışında bir sessizlik oluyor ve ben bir deliğe girip ölmek istiyorum. Onun tekrar içime girmesine izin vermekle kalmayıp, bundan tür tatmin bulduğuma inanamıyorum. Derhal bir terapistle görünmeliyim.

"Beni yere bırak," diye tısılıyorum ve Sem'in parmaklarının kalçalarımı sıkıca kavradığını hissediyorum.

Beni tuttuğu yerde derim ve yarın orada parmak ucu şeklinde morluklar olacağını biliyorum. Bu beni tahrik etmiyor. Hem de hiç.

"Çık içimden," diye homurdanıyorum ve Sem yavaşça ağrıyan kığımın çekiliyor ve ben de yatağa yığılıyorum.

Hareket etmeyi, ona bakmayı bile reddediyorum. Ama giyindiğini duyuyorum, prezervatifin çöp kutusuna atıldığını duyuyorum.

"Sanırım bunu sen kazandın," diye homurdanıyor Sem ve ben botlarını bağlarken ona bakmak bile istemeyerek gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Sonra durup bir süre beni izliyor ama ben yüzümü çevirip onu tanımayı reddediyorum. Görünüşe göre, tüm zamanların en düşük seviyesine . Bu benim dibe vuruşum mu? Bunun için rehabilitasyon var mı?

Daire kapısının kapanma sesi gözlerimi açmama ve duvara bakmama neden oluyor.

"Bu bir daha asla olmayacak," diye kendime söz veriyorum.

August bana bakarak, "Yine o uzaklara bakışın var," diyor. Biraz endişeli görünüyor. de olmalı. Sem'e ne yaptığımı hâlâ itiraf etmedim. *Hem de iki kez.*

Tanrım, öldür beni şimdi.

"Beni endişelendiriyorsun, kardeşim. İyi misin?"

Derin bir iç çekiyorum ve elimi nemli saçlarımda gezdiriyorum. İkimiz yoga stüdyosunun dışında durmuş su şişelerimizden içiyoruz. Arabamda eve gidiyor olmalıydım ama August beni köşeye sıkıştırdı. Sanırım son zamanlarda şüpheli davranıyordum. Suçluluk duygusu insana bunu yaptırıyor.

August'un endişelenmeye hakkı var. Muhtemelen ailemin bana yine zorbalık yaptığını düşünüyordur. Ya da kardeşlerimin. Nasıl olabildiklerini gördü.

Hatta daha bu sabah babam bana mesaj atarak kendisi ve kardeşlerimle birlikte softbol takımında oynamak isteyip istemediğimi sordu. Geleneksel sporlardan nefret ettiğimi bildiği halde neden sorduğunu bilmiyorum. Ve ben kibarca reddetmeden önce, kardeşlerim sadece benimle dalga geçmek amacıyla memler gönderdiler. Yemin ederim hepsini engellemek istediğim günler oluyor.

"Ben iyiyim, ama Tanrım... Ben... Bunu sana söylediğime inanamıyorum ve eğer söylersem, kimseye söyleyemezsin," diye mırıldanıyorum gökyüzüne bakarken. "Ben... Ben Sem ile seks yaptım."

"Ne?"

"Seks yaptım. Sem ile."

August bir yudum su içerken boğuluyor, gözleri açılırken yüzü kıpkırmızı oluyor. "Ne-"

"İki kez."

Onun Öksürük artar kadar Ben tokatlamak
onu üzerinde ve kabaca geri. Bir an için, bir doktor
çağırarak zorunda kalacağımdan endişelendim.

Ambulans.

"Sakin ol. Hastaneye gidecek paran yok. Bu ülkede sağlık hizmetleri berbat."

"Bunu neden yaptın?" diye soruyor, gözlerinden yaşlar akıyor. Gözlerini kaydırıyor ve ben kaşlarımı çatıyorum.

"Nasıl biliyorsun."

"Oh, Tanrım. Seni bir tür rekabete mi kışkırttı?" "Belki," diye itiraf ediyorum, ayakkabımı yere sürterek. Ben bir çocuğum, Görünüşe göre.

"Acayip derecede rekabetçisin."

"Biliyorum. Bu bir sorun."

"Yani seni kışkırttı mı? Seni zorlamadı, değil mi?"

"Tanrım, hayır. Bana tecavüz etmedi. Ama kabul etmem için beni kızdırdı. Dedi ki..." Spor salonundan kimse duymasın diye sesimi alçaltıyorum ve August'a doğru eğiliyorum. "Onun hepsini alamayacağımı söyledi."

August'un kahverengi gözleri açılıyor ve dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Oh, şimdi mi?"

"Evet," diye burnumu çektim. "Yani, açıkçası, yapabileceğimi kanıtlamam gerekiyordu."

Birkaç saniyeliğine daha uzun duruyorum ve August'un bakışlarını görünce küçülüyorum. Ona göre, gülünç görünüyor olmalıyım. Sadece aptalca bir noktayı kanıtlamak için Sem'le seks yapıyorum.

"Peki ya ikincisi?" August soruyor ve ben iç çekiyorum.

"Aynı şey. O sadece..." Ellerimi havaya kaldırdım ve saçlarımı çektim. "Beni *kışkırtıyor*. Onu her gördüğümde boğmak istiyorum. Ve böyle şeyler söylediğinde kendime engel olamıyorum. Sanki boyum yüzünden bir şey yapamayacağımı düşünüyor."

August elini çenesinde gezdirdikten sonra, "Eee?" dedi.

"Eee, ne?"

"mi?"

"Ne? Tabii ki hayır! Korkunçtu. Korkunçtu. kötüsüydü."

August beni biraz daha inceliyor ve sonra başını sallıyor. "Dikkatli ol, tamam mı? Sem... farklı."

"Biliyorum. *Biliyorum*. Ugh. Çok aptalım. Neden onunla seks yapmak zorundaydım ki? İki kere mi?"

bir ses geliyor ve August'la ben hızla dönüyoruz. Çenem çözöldü ve yüzüm neredeyse onun kadar parlaktı.

Kahvaltıda içtiğim çilekli smoothie. Çünkü bu sadece benim lanet şansım.

Colin'in durduğunu, kıvrak vücudunun önümüzde rahatsız edici bir şekilde kıpırdadığını görünce "Hay aksi," diye mırıldanıyorum.

"Böldüğüm için özür dilerim ama siz... şey... anahtarlarınızı unutmuşsunuz." Elini uzatıyor ve avucunda okul için kullandığım kordonu görüyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum onlara tutunarak. "Onları bıraktığıma inanamıyorum. Bugün kafam çok dağınık."

August yanımda kıkırdıyor ve ben de kaşlarımı çatıyorum.

"Sorun değil," diyor Colin, yumuşak kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor. Çok nazik ve olgun görünüyorlar ve Sem'in parlak mavi, yaramaz gözlerinden çok farklılar.

Gah! Colin tam Sem'i düşünme!

"Ben Colin, bu arada. Öyle misin?"

Elini uzatıyor, ben de benimkini onunkinin içine sokuyorum. Sem'in nasırlı ve sert olan avuçlarının aksine onunkiler pürüzsüzdü.

Artık Sem'i düşünmek yok!

"Ben Magnus. Bu da en iyi arkadaşım August."

"Sonunda seninle tanıştığıma sevindim. Sizi sınıfta fark ettim...."

"Ben de seni fark ettim," diyorum fazla hevesli bir şekilde ve sonra sakince ekliyorum, "Ve sonunda seninle tanışmak da güzel."

Önce elimi çekiyorum ve parmaklarımla bir şeyler yapmak için su şişemle oynuyorum.

"Hey, Magnus. Merak ediyordum da... Sakıncası yoksa..." bir elini açık kahverengi saçlarında gezdirerek hafifçe düşüncelere dalıyor. Gerçekten çok sevimli. "Bir okulda mı çalışıyorsun? Kordonun logosunu gördüm ve öyle sandım."

"Evet. Aslında bir yaz kampı. Anaokulu yöneticisi. Ağustos'ta üçüncü sınıflarla. İkimiz de gelecek yıl ilköğretim için diplomalarımızı alacağız." Tamam, bu çok fazla bilgi. Ol biraz. Boğazımı temizleyip "Neden?" diye sordum.

Colin'in gülümsemesi genişler. "Bu sadece... bu sadece bir tesadüf. Evde altı yaşında bir çocuğum var."

"Öyle mi?" Diyorum ve August çaktırmadan beni dürtüyor.

Colin neredeyse mahcup bir ifadeyle, "Aslında seninle konuşmayı çok isterim," diyor. "Öğretmenler için çevrimiçi bir vlog oluşturmayı düşünüyorum."

İlkokul çağındaki çocuklara tarih nasıl öğretilir gibi bir şey. Bu ilgilendiğiniz bir şey mi?"

"Kesinlikle!" Sesim fazla neşeli çıkıyor. "Ne zaman istersen. Numaramı ister misin?"

Colin dudağını ısırır ve başını sallar. "Evet. Bu harika olur."

Numaralarımızı değiş tokuş ettikten sonra el sallayarak vedalaştık, o arabasına binip gözden kaybolana kadar gözlerim onun nefis kışındaydı.

"Çok fena sıçtın Mag. Aylardır Colin'in peşinden koşarken Sem'e bulaşmakla ne düşünüyordun?"

"Biliyorum," diye inliyorum ve boynumu döndürüyorum. "Neden biri bir şeyi yapamayacağımı düşündüğünde beynim kısa devre yapıyor?"

"Muhtemelen senin boktan Ebeveynler. Ya da şunlar pislik kardeşler senin."

"şey dönüp dolaşıp onlara geliyor, değil mi?"

August omuz silkiyor ama haklı. Eğer kardeşlerim bu kadar rekabetçi olmasaydı ve annemle babam beni bu kadar hayal kırıklığına uğratmasaydı, belki de kendimi herkese kanıtlama ihtiyacı hissetmezdim.

Yeterince uzun değilsin.

Yeterince büyük değilsin.

Kıyafetler giyemezsin.

Neden kardeşlerin gibi olamıyorsun?

Neden böyle bir hayal kırıklığı olmaktan

vazgeçmiyorsun? Bu sadece bir evre.

Büyü artık, Magnus.

Bu ifadeler ve sorular çocukken bana o kadar sık söylendi ki, bir şekilde beynimi çarpıttı. Şimdi, ne zaman biri beni küçümsese, yapabileceğimi kanıtlamak için biraz çıldırıyorum. Uzun boylu ya da güçlü olmayabilirim ama zeki ve kararlıyım. Aklıma koyduğum her şeyi yapabilirim.

Telefonum cebimde çalışıyor ve Colin'in bana çoktan mesaj attığını görüyorum. Heyecan verici bir şey yok, sadece genel bir *tanıştığımıza memnun oldum* mesajı.

Ona gülen bir suratla karşılık veriyorum çünkü başka nasıl karşılık vereceğimi bilemiyorum. Colin benim hayalimdeki erkek. Eğitimli, zeki, yakışıklı ve çocukları seven gerçek bir aile babası. Bir erkekte istediğim her şey onda var. Sem'le görüşmeye devam ederek bunu mahvedemem.

Hayır, onu hayatımdan tamamen çıkarmalıyım.

Bu sorunlu olabilir çünkü o benim yakın çevrem bir parçası. Ve Sem'den kurtulmanın beklediğimden daha zor olduğu kanıtlandı.

"Bana burada olmayacağını söylemiştin," diye tıslıyorum arkadaşım Caleb'e. Havlumu kumun üzerine yerleştirmek için boşuna uğraşıyorum. Rüzgârda savruluyor ve düz bir şekilde uzanmayı reddediyor.

Arkadaşım bir eliyle çıplak karnını kaşıyor ve okyanusa bakıyor.

"O değildi. Arkadaşlarıyla kampa gitmesi gerekiyordu. Ama son anda fikrini değiştirdi. Neden acaba?" Caleb dönüp bana bakıyor ve sırtlıyor.

Parmağımla geri dönüp kendi işine bakmasını işaret ediyorum. Sonra dalgalara bakıyorum ve Sem'in sörf tahtasından kalkıp bir dalgaya binmesini, sonra da devrilerek okyanusa yuvarlanmasını izliyorum. Bir an sonra sudan yeniden çıkıyor, kaslı kolları sörf tahtasını kavıyor ve kendini bir kez daha tahtanın üzerine kaldırıyor. Kararlı olmaktan başka bir şey yapmıyor. Hakkını vermeliyim.

"İyileşti, değil mi bebeğim?" Caleb, küçük gölgeliklerindeki kumları fırçalamakta olan Whit'e şöyle diyor. "Sanırım Mal ile buraya çok geliyor."

Whit bir cevap mırıldanıyor ve Caleb nişanlısına dönüp kaşlarını çatıyor. "Çadırdaki kumları fırçalamayı keser misin? Kumsaldayız. Kirleneceğiz."

Whit iç geçiriyor, siyah saçlarını kulaklarının arkasına itiyor ve dudağını ısırtıyor.

"Sahilden nefret ediyorum."

"Sahili seviyorsun."

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor. "Buraya seni mutlu etmek için geldim. Plajın canı cehenneme."

Caleb genişçe sırtıyor ve pratik olarak nişanlısının kucağına sürünüyor, ağzını Whit'inkine bastırıyor ve yalıyor.

Tamam, bu kadar yeter, diye düşünüyorum başımı iki aşk kuşundan çevirirken. Onlarla buraya gelme zahmetine neden katlandığımı bile bilmiyorum. Büyük ihtimalle o aptal tentenin altında sürekli öpüşüp duracaklar. Caleb Whit'in yatağına girdiğinden beri ayrılmaz ikili oldular. Bunun tahmin *etmemiştim* diyelim.

Okyanusa doğru bir kez daha bakıyorum ve Sem'in başka bir dalganın tepesine çıktığını görüyorum, göğsündeki kaslar esniyor, kalçalarındaki takım elbise baştan çıkarıcı bir şekilde aşağı sarkıyor. V kesimli karın kasları var. Daha önce gerçek hayatta hiç böyle bir belirginlik görmemişim. Bunun tek boynuzlu atlar ya da Loch Ness Canavarı gibi bir efsane olduğunu sanıyordum. Lanet olsun ona ve mükemmel vücuduna.

Hayır, hayır, hayır. Oraya gitmiyorum, diyorum kendime, sonunda havlumu düzeltmeyi ve kendimi üzerine indirmeyi başarırken.

Açık tenime güneş kremi sürüyorum ve okumak için telefonumu çıkarıyorum.

Uzaktan dalgaların kıyıya vuruşunu ve Whit ile Caleb'in sohbetini duyabiliyorum. Yüzlerini göremiyorum ama belden aşağılarını görebiliyorum ve Caleb'in bacağı Whit'inkinin üzerine atılmış, güneşin sert ışınlarından korunmak için birbirlerine sarılmışlar.

Bir an için sahip oldukları şeyi kıskandım.

Whit ve ben bir yıldır birlikteydik. birlikte değildik. Sadece canımız istediğinde seks yaptık. İyi de bir seksti ve yaşadığımız şeyleri zamanlar oldu ama artık aştım. Whit, Caleb ile o kadar mutlu ki onun adına mutlu olmaktan kendimi alamıyorum. İkisi birçok yönden farklılar ama yine de birlikte çok iyi çalışıyorlar.

Yüzüstü dönüyorum, okumaya devam ediyorum ve ara sıra gözlüğümü indirip Sem'in dalgalarla gezintisini izliyorum. Çünkü nasıl ki? Çok seksi. Objektif olarak konuşursak. Ama benim tipim değil. Pek sayılmaz. Yani, beni bir odaya fırlatabilecek büyük erkeklerden hoşlanırım, ama *o kadar* büyük değil. O çok uzun. Çok kaslı. Okulda hayatımı cehenneme çeviren zorbalara çok benziyor. Kardeşlerime çok benziyor. Çok fazla.

Ve yine de seni becermesine izin verdin. İki kere!

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, alnımı kollarıma yaslıyorum ve iç çekiyorum. Tam bir aptalım.

"Ne giyiyorsun sen?" diyor üstümden bir ses ve irkiliyorum.

Boynumu kaldırdığımda Sem'in başımda dikildiğini görüyorum, sırlıslıkla,

Arkasındaki kumun üzerinde retro tasarımlı sörf tahtası. Buradan, derisinin altından çıkan her ıslak kası görebiliyorum. bir şey değil. Gerçekten değil.

"Bu bir mayo."

"Bu bir mayo değil," diyor Sem, gözleri sırtımda, kıkımda ve bacaklarımda gezinirken.

Kıllandım.

"Öyle." "Bu...

çok kısa."

Alay ediyorum ve sonra telefonumu elime alıyorum, aslında iğneleyici bir karşılık verirken okuyormuş gibi . Tabii ki mayom kısa. Aynı zamanda parlak sarı çünkü niyetim buraya gelip kendimi göstermek ve seksi erkeklerin bana bakmasını sağlamaktı. Kıkıma baksınlar. Ne kadar tatlı olduğuma hayran kalsınlar. Ama bana ilgi gösteren tek kişi, gök gürültüsü bulutu gibi üzerime çöken Sem.

"Güneş kremi sürmelisin." "Ben

iyiyim."

doğru kayıyor. "Kırmızıya dönüyorsun."

İçimi çekiyorum ve çantamı karıştırıp güneş kremimi bulduktan sonra ona doğru tutuyorum.

"Peki, madem benim için bu kadar endişeleniyorsun..."

Sem çömeliyor, o güçlü kalçalar tam görüş alanımda ve ben onlara bakmayı reddediyorum. Elbette takdire şayanlar ama lanet olsun, bu adama şehvetle bakmayacağım. Bunun yerine yüzümü kollarıma yaslayıp gözlerimi kapatıyorum.

Kapağın açıldığını duyuyorum ve Sem'in iri elleri önce omuzlarımda, sonra sırtımda gezinmeye başlıyor. O kaba, nasırlı eller.

"Sörf yapmayı ne zaman öğrendin?" Bana dokunuşunu hissetmemek için dikkatimi dağıtmaya çalışarak soruyorum.

"Geçen yaz Mal ile denedik. Çok kolay oldu," diyor ve sırtımın derisini ovmaya devam ediyor. İnanılmaz derecede titiz davranıyor gibi hissediyorum. Sanırım cilt sağlığı önemli.

"Bu işte iyisin."

"Beni mi izliyordun?" diye soruyor, elleri tam belimin üzerinde duraklıyor.

"Pek sayılmaz," diye mırıldanıyorum ve sonra pençelerine biraz daha güneş kremi sıkıp onları arkasında gezdirirken dudağımı ısıyorum. Buna gerek yok, bacaklarıma güneş kremi sürebilirim ama yine de yapmasına izin veriyorum.

"Denemelisin," diyor. "Ben iyi bir yüzücü değilim."

"Oraya çıkarsan boğulur musun?" diye soruyor, parmakları şortumun altında geziniyor. Taşaklarıma tehlikeli bir şekilde yakın.

"Ellerine dikkat et," diyorum sertçe ve Sem'in elleri bacaklarıma hareket . "Ve hayır, ben boğulmazdım. Yüzebilirim, ama eğer orada olursam, muhtemelen çırpınır ve sonra panik atak geçiririm çünkü bir köpekbalığı tarafından parçalanma ihtimalim çok yüksek."

"Hayır, bugün köpekbalığı görülmedi." "Ne kadar güven verici."

"Haydi. Benimle dışarı gel. Bodyboard'la geri dönebiliriz. Ayağa kalkmamıza bile gerek yok."

"Hayır, teşekkür ," diyorum ellerini üzerimden topuklarının üzerinde geriye yaslandığında. Ona bakmak için başımı çeviriyorum ve şortunun içini görebildiğimi fark ediyorum. Gözlerimi hızla kaçırıyorum.

Bakmayacağım.

"Neden olmasın? Korktun mu?"

Dirseklerimin üzerine yaslanıyorum ve kendime aptalca bir şey yapmak için kışkırtılmayacağımı hatırlatıyorum.

"Korkmuyorum."

"Kanıtla," diyor ve bakışlarımı ona dikiyorum.

Kendimi yavaşça oturur pozisyona itiyorum ve güneş kremimi ön tarafıma tekrar sürmeye başlıyorum, kendime mantıklı olmayı hatırlatmaya çalışıyorum. Düşünmeden hareket etmemeyi. Ama beni izleme şekli... ugh. Güneş kremi gövdemde ve uzuvlarımda yayılırken gözler ellerimi takip ediyor ve o derinliklerde bir meydan okuma var. İçimde bir şey kükreyerek canlanıyor. Ayağa kalkıp ellerimi kalçalarıma koyuyorum.

"Tamam. Oraya gideceğim. Çünkü korkmuyorum. Hiçbir şeyden."

Sem'in ağzı hınzır bir gülümsemeyle açılıyor ve sörf tahtasına uzanıp onu kolunun altına sıkıştırıyor.

"Gidelim, Maggie."

Başımı hafifçe çevirip yan gözle ona bakıyorum. Bana daha önce hiç *böyle* hitap etmemişti ama bu lakap kalbimin göğsümde çarpmasına neden oluyor.

Muhtemelen sadece sinir.

Babam bana Magnus demekle ısrar ediyor çünkü hiç de öyle olmadığım halde kulağa erkeksi geldiğini düşünüyor. Arkadaşlarım bana Mag der. Ama hiç kimse bana Maggie demedi. Ailem kulağa kadınsı gelmesinden nefret ederdi. Bir dahaki sefere onları gördüğümde lakabımın bu olduğunu söylemeliyim. Kafalarının patlamasını seyret. Demek istediğim, babam küçükken dans kursuna katılmama bile izin vermedi çünkü yeterince kadınsı olduğumu düşünüyordu. Onun yerine beni futbola gönderdi. Takımdaki diğer çocuklardan dayak yedim. *Gerçekten harika* bir deneyimdi. Eğer babama sözde erkeksi ismimin Maggie olarak kısaltıldığını söyleseydim, ölürdü.

Sem'le birlikte suya giriyorum ve üzerimize vuran güneşe rağmen havanın ne kadar soğuk olduğunu fark ederek titriyorum. Bir dalga inciklerime çarpıyor ve neredeyse devriliyordum ama Sem uzanıp güçlü bir kolla etrafımı sarıyor ve beni yanına çekiyor. Ben de ona izin verdim çünkü bilerek umursamaz olmak istemiyordum.

İlerliyoruz ve su göğsüme geldiğinde Sem sörf tahtasını işaret ederek "Atla" diyor.

Kendimi üzerine atmaya çalışıyorum ama sonunda zayıf bir çocuk gibi yan tarafına tutunuyorum. Görünüşe göre, kendimi tahtaya çekecek kadar üst beden gücüm yok. Şaşırdığımdan değil. Kendimi garip pozisyonlara getirebiliyorum ama barfiksi unutum. Öyle bir şey .

Sem bana kıkırdıyor ve sonra uzanıp beni alıyor ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi üzerine bırakıyor.

"Yukarı kay," diyor ve ben de söyleneni yapıyorum, Sem arkamdan kendini çekerken beyaz parmak eklemlerimle tahtanın ucuna tutunuyorum. Şimdi ikimiz de tahtanın üzerinde yatıyoruz ve o bacaklarımı hafifçe aralıyor

sığacak kadar. Arkama baktığımda *yüzünün tam kırımın üzerinde olduğunu* görüyorum.

Aman Tanrım.

"Küçük bir popon var," diyor Sem ve sonra eğilip ısıırıyor

O.

Kırımını ısıırıyor.

Nefesim kesiliyor ve gözlerimi ona dikiyorum. "Ağzını kırımından uzak tut."

"Neden?" diyor kaşlarını çatarak. "Yapışmama izin verdin sikimi soktum. İki kere."

Ağzım açık kalıyor ve tahtadan suya yuvarlanmayı düşünüyorum ama sonra bunu yaparsam beni yiyebileceklerini fark ediyorum. Bunun yerine yüzümü öne çeviriyorum ve kendime yüzümün biraz güneşten yandığı için sıcak olduğunu söylüyorum. Benimle alay ettiği için değil. Flört mü ediyordu? Sem nasıl flört edileceğini biliyor mu ki? Birini mağara adamı tarzında omzuna atıp sonra da duvara çarparak becerdiğini hayal ediyorum. Bunun için bir tipe benzemiyor.

Suyun içinde daha da ilerliyoruz, Sem bizi ilerletirken ara sıra yüzüyle kırıma dokunuyor, ama bunu görmezden geliyormuş gibi yapıyorum çünkü kabul etmek durumu daha da kötüleştirecek.

Birden dönmeye başladık ve Sem, "Hadi Maggie. Otur. Etrafına bak." Islak saçlarını geriye iten ve gerçek olamayacak kadar seksi görünen Sem'e bakıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

"Yapabileceğimi sanmıyorum," diyorum parmaklarımı tahtanın kenarından ayırarak. Neredeyse tahtaya yapışmışlardı.

"Hayır, yapabilirsin," diyor, ellerini gereksiz yere kalçalarımın arkasında gezdiriyor, kalçalarımı kavırıyor ve beni yukarı çekiyor.

Ama orada durmuyor. Beni kendine doğru kaydırıyor, sırtımı önüne çekiyor ve belimi sabit bir şekilde kavırıyor. Ona izin veriyorum çünkü burası tehlikeli ve o benim yaşamla ölüm arasındaki bariyerim. Bu tamamen bir güvenlik meselesi.

Gözlerim mavi ufukta geziniyor ve yakınlardaki birkaç sörfçünün kıyıya daha yakın bir dalgaya doğru kürek çektiğini görüyorum.

"Bu delilik," diyorum, tahtanın kenarına tutunarak ve altındakileri düşünmemek için kendimi zorlayarak. "Nedenini anlayabiliyorum

Bunun gibi. ."

"Evet. Eğlenceli. Her zaman ekstrem sporlarla ilgilenmişimdir. Sörf yapmak mantıklı geldi."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve da beni izlerken başını eğiyor. Dudaklarımız çok yakın ve gözlerimi zorundayım. Bunu yapmak çok riskli.

"Suda iyi görünüyorsun," diyorum ona iltifat etme ihtiyacı duyarak. "Sanki buraya aitmişsin gibi."

"Ben de öyle hissediyorum."

"Aquaman gibi." "Sence seksi mi?" "Pfft. Duh."

"Şimdi bodyboard yapmak ister misin?" diye sormadan önce bir süre sessizlik içinde oturduk.

"Tanrım, buna muyuz? Sanırım fikrimi değiştirdim."

Sem'in parmakları kalçalarımın yaslaniyor ve yumuşak bir sesle şöyle diyor. "Ben hallederim. Merak etme."

Bu sözler içime işlediğinde hafifçe ürperiyorum ve sonra başımı sallıyorum. "Peki. Tamam. Tamam. Ama ölürsem, o zavallı kığına musallat olurum."

Sem beni bırakıyor ve tahtanın ön tarafını işaret ediyor. "Hayır. Seni güvende tutacağım. Şimdi uzan. Bizi oraya kadar kürekle götüreceğim ve içeri gireceğiz."

Dediğini yapıyorum ve sonra bir kez daha yüzü kığımın üzerinde geziniyor. Tekrar ısırmadığı için biraz hayal kırıklığına uğradım, ki bu çok saçma. Çünkü bunu yapmasını gerçekten istemiyorum.

Ama düşüncelerim Sem'in "Sıkı tutunun" demesiyle yarıda kesildi ve aniden bir dalga yükseldi. Gözlerim açılıyor ve ileriye doğru itildiğimiz için küçük bir çığlık atıyorum.

"Vay anasını!" Ciyaklıyorum ve Sem'in güldüğünü duyuyorum, ellerini tahtanın daha yukarısına, belime yakın bir yere koyuyor, sanki yuvarlanmamı engellemek ister gibi.

O dalgayı kıyıya kadar sürüyoruz. Tahta durduğunda hareket bile etmiyorum, sadece dönüp bakışlarımı karşılayan Sem'e .

Yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Çok eğlenceliydi. Tekrar yapabilir miyiz?"

"Elbette, Maggie," diyor ve göğsümdeki o çarpıntı yeniden başlıyor. Doktora gidip bir tür kalp olup olmadığını öğrenmem gerekecek. Genetik olabilir.

"Tamam. İçeri girebilirsin. Ama sadece bugün hayatımı kurtardığın için. Yine de temel kurallar var," diyorum, dairemin kapısını iterek açıyorum ve kumlu plaj çantamı yere atıyorum.

Sem gerçekten de daha önce hayatımı kurtarmıştı. Beşinci dalgamızı sürerken, bir şekilde tahtadan yuvarlanıp suya düşmeyi başardım. Bir an için bunun gerçekten hayatımın sonu olduğunu düşündüm çünkü baş aşağı duruyordum ve ne kadar tekme atarsam atayım yönümü bulamıyordum. Bir ciğer dolusu su solumuştum ve Sem uzanıp beni tekrar tahtanın üzerine çekene kadar hayatımla ilgili verdiğim kararlardan pişmanlık duyuyordum. Bunu o kadar zahmetsizce yaptı ki sanki beni on kişi kaldırabilirdi. Sonra üstüme çıktı, o güçlü kolları bizi bir tür insanlık dışı güçle kıyıya doğru kürek çekmeye başladı. Kürek çektiği süre boyunca orada öylece yatıp bir ciğer dolusu tuzlu su öksürdüm ve Sem'in küfürlerini dinledim.

Kıyıya vardığımızda hemen yerden kaldırıldım, Sem'in sörf tahtası ıslak kumun üzerine atılmıştı. Beni havluma taşıdı ve sanki bir çocukmuşum gibi üzerimde titredi. Elleri yüzümde, karnımda ve hatta incinmediğimden emin olana kadar bacaklarımda gezindi.

Her şey çok utanç vericiydi ama bunu yapmasına izin verdim çünkü çok endişeli görünüyordu. Birkaç kişi bize bakıyor, işaret ediyor ve telefonlarıyla mesajlaşıyordu. Muhtemelen dev gibi bir adamın başka bir adamı prenses gibi kucakladığını her gün görmediğiniz içindir. Whit'in bize eğlenen bir ifadeyle bakması ve Caleb'in kıs kıs gülmesi de yardımcı olmadı.

Pislikler.

Oturma odamda dururken, bir parmağımı kaldırdım. "Bir numaralı temel kural. Bir daha seks yapmayacağız."

Sem omuz silkiyor ve kalçalarını açarak kanepeye uzanıyor. Üzerinde hâlâ mayosu var ama eve dönerken bol bir atlet giymişti. Doğru şekilde hareket ederse meme uçlarını görebiliyorum, baktığımdan değil.

"Her şey . Zaten bunu yapmak istemiyorum."

Bunu rahat bir şekilde söylemesi beni hafifçe sertleştiriyor, ama sonra onunla tekrar seks yapmak istemediğimi hatırlıyorum.

"Güzel. Harika. Aynı olduğumuza sevindim."

Sem kollarını kanepenin arkasına atıyor ve o mavi bakışlarını bana çeviriyor.

"Diğer temel kurallar nelerdir?"

Bunu düşündüm ve sonra omuz silktim. " tek bu var."

"Hm. . Bugün eğlendin mi?"

"Evet."

Geniş geniş sırtıyor ve ben gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum çünkü bunu yaptığında çok seksi görünüyor ve benim onu arzulamam gerekmiyor. Özellikle de artık Colin'in numarası bende olduğu ve biraz mesajlaştığımız için. Bu biraz, biraz çapkınca.

"Buranın parasını nasıl karşılıyorsun?" Sem buzdolabına gidip bir şişe şarap almamı izleyerek soruyor. Şarabı açıyorum ve bir fincana dolduruyorum.

"Bir içki ister misin?" diye soruyorum ve Sem başını sallıyor. "Su iyi," diye yanıtlıyor.

Ona bir şişe uzattım ve sonra açıkladım, "August'un amcası bu kompleksin sahibi. Bana burası için güzel bir anlaşma yaptı. Sadece bir yıllığına. Sonra da taşınmak zorundayım."

"Nereye gideceksin?"

"Bilmiyorum. Umarım buralarda bir iş bulabilirim ama iş için daha uzaklara taşınmaya da karşı değilim."

Sem parmaklarını kanepeye vurup "Güneşten yanmışsın" diyor.

"Birazcık," diye omuz silkerek cevap veriyorum ve Sem'in karşısındaki kanepeye oturuyorum. Muhtemelen mayomu değiştirmeliyim ama güneşten ve plajdan dolayı yorgunum. Ve başka bir şey yapmadan önce bir dakika oturup şarabımı içmek istiyorum.

"Üzerine bir şey sürmeliyim," diyor Sem, gözleri açıkta kalan tenimde gezinirken.

"İyi olacağım," diye cevap veriyorum, gözlerimin Sem'in dev kollarında gezinmesine izin vererek. Şaraptan büyük bir yudum alıp yutkunuyorum. "."

"Evet. Sanırım şanslıyım. Hiç yanmadım."

Biraz daha şarap yutuyorum ve sonra ayak parmaklarımla kalçasını dürtüyorum.

"Bir oyun oynamak ister misin?" Biraz çakırkeyif hissederek sordum. Neredeyse bütün bir kupa şarabı on saniye içinde mideye indirmeden önce bir şeyler yemeliydim.

"Ne oyunu?" diye soruyor.

Ayağımı ondan çekmeye başlıyorum ama Sem ayağımı kucağına çekiyor. "Mor ayak tırnakların var."

Onları oynatıyorum. "Onları gizliden gizliye seviyorsun. Seninkileri boyamamı ister misin?"

Sem yanıt vermiyor, sadece parmaklarını ayağımın tabanına sokuyor ve bana masaj yapmaya başlıyor.

Ayaklarıma masaj yapıyor.

"Hayır. Güzel ayakların var. Sana yakışıyor."

Çok fazla içtiğim için yüzüm kızardı ve görünüşe göre uzun zamandır iltifat almamışım. Neden erkekler daha fazla iltifat almıyor? Bu bir salgın, gerçekten. Hepimiz gizliden gizliye düşük öz saygıdan muzdaribiz.

"Teşekkür . Güçlü ellerin var," diyorum ona, iltifatına karşılık verme ihtiyacı hissederek.

"Biliyorum."

Ayağıma masaj yapmaya devam ederken gözlerimi deviriyorum. Kendi kendime bu çılgınlığa bir son için kucağından almam gerektiğini söylüyorum ama sonunda şarabımı bir ayyaş gibi bitiriyorum ve inleme isteğimi bastırıyorum. Bu işte bu kadar iyi olması suç.

Tam buna bir son vereceğimi düşünürken, uzanıp diğer ayağımı kucağına çekiyor.

Kendimi rahatlatmaktan başka bir şey yapamıyorum. Rahatlamak Sem'in yanında yapabileceğimi hiç düşünmediğim bir şey. O beni her zaman gergin, sinirli ve biraz da dengesiz hissettirmiştir. Ama bugün... eğleneliydi.

Hatalı olduğumu kabul . Ben bir yetişkinim.

"Bir oyun oynamalıyız," diyorum uykulu uykulu. "Böylece kıcına tekmeyi basabilirim. *Tekrar* söylüyorum. Kazanmayı çok seviyorum, özellikle de sana karşı kazandığımda."

Sem Xbox'a bakıyor ve sonra bana bakıyor, "Bunu yapabiliriz. Ama onun yerine senin kıcını tekmelersem ne alırım?"

"Ben her zaman kazanırım," diye veriyorum. "Kimse beni yenemez. O yüzden bunu tartışmaya gerek yok."

Ayak parmaklarımdan birinin boğumunu patlattı ve ben tısladım. Sem kıkırdıyor. "Belki bugün kaybedeceğin gün olur."

Homurdanıyorum ve sonra oturuyorum, ayaklarımı kucağından çekiyorum ve ellerimi sallıyorum.

"Peki. Eğer kazanırsam, istiyorum ki..." Parmaklarımla dudaklarıma dokunuyorum ve sonra neredeyse kötücül bir şekilde kıkırdıyorum. "Bir tıkaç takmanı istiyorum. Kıcına. En az yarım gün."

Sem başını eğip bir süre beni izliyor ve sonra başını sallıyor. "Anlaştık. Ve eğer kazanırsam, sikini görmek istiyorum. Sertçe."

Bunun üzerine gözlerim açılıyor çünkü bunu düşünmüyor bile. Kendinden çok emin bir şekilde ağzından geçiriyor.

"Özür dilerim. Sen eşcinsel misin, Sem?" Cevap veriyorum çünkü lanet olsun, merak ediyorum. Bu onun için ne tür bir oyun? Bu bir oyun mu?

"... Emin değilim."

"Um, tamam, bunu daha sonra tartışacağız çünkü önemli. Ama şimdilik bunu masaya yatıralım ve sikimi görmek istemenin nedenini tartışalım."

"Sadece merak ettim."

"Tamam. Ama bu senin cenazen çünkü kazanamayacaksın. O yüzden bakire kıcına bir şey sokmaya hazır ol."

Bir elini çenesinde gezdiriyor ve sırtarak bana bakıyor. "Göreceğiz, Maggie."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

(Kumandam ellerimde gevşek bir şekilde sallanıyor ve ben de ekrana bakıyorum, kendimi çökmüş ve biraz da şaşkın hissediyorum.

"İmkansız."

Sem genişçe gülümser, tırnaklarına üfler ve onları beğenmiş bir şekilde gömleğine siler. Bir pislik gibi.

"Ben kazandım."

Başımı salladım. "Buna inanmıyorum."

Sem televizyonu işaret ediyor ve ben de görüyorum. Kalın, kırmızı harflerle orada. Kaybettim. Şarabı ve ayak masajını suçluyorum. Sem'i de sadece var olduğu için. Her zaman yaptığı gibi beni şaşırtıyor.

"Oyunda bir aksaklık olmuş olmalı."

"Ya da ben senden daha iyiyim," diyor Sem ve diziyle beni dürtüyor. "Kabul et. Ben kazandım. Bu konuda erkek ol."

Alay ediyorum. *Bir adam*. "Peki. Kabul ediyorum. Sen kazandın."

Sem koltukta biraz dönüp dikkatle beni izliyor ve ben de sertçe yutkunuyorum. Çünkü anlaşma anlaşmadır. Ben asla sözümünden dönmem.

"Sadece... delirmeden önce... ve endişelenmeyin, bunu takip edeceğim. Ama önce şuna cevap ver. Neden bu kadar görmek istiyorsun?" Sikime olan hayranlığını merak ederek sordum.

Omuz silkiyor. "Ne kadar küçük olduğunu görmek istiyorum."

Kıllarımı kıpırdatıyorum ve yüzümün kızardığını hissediyorum. "*Küçük* değil. Vücudumla mükemmel orantılı. Seninki kadar bir aletim olsaydı

gölünç. O şey bacaklarımın arasında asılı dururken zar zor yürüyebilirim."

"Kendini güvensiz mi hissediyorsun?" Sem'in mavi gözleri kısılıyor ve ben alay ediyorum. "Hayır. Kendimi güvensiz hissedecek hiçbir şeyim yok."

Koltuğa yaslanıyor ve şortuma doğru bir işaret yapıyor. "Devam et o zaman."

Ofluyorum ve bunu çok fazla düşünmemeye çalışıyorum, çünkü o zaman muhtemelen kaybedeceğim ve bunu yaşamama asla izin vermeyeceğim. Kalçalarımı kaldırıyorum ve yüzme şortumu aşağıya doğru çekiyorum. Sikim kalçalarımın arasında gevşekçe duruyor, Sem' çok daha küçük ama yine de onun yarısı kadarım. utanılacak bir şey yok.

Sem hafifçe öne doğru eğilir ve bir nefes verir.

"Küçük bir şey."

"Bana göre normal," ısıırıyorum.

"Bana sertçe göster," diyor Sem, gözleri sikimde, yanakları hafifçe pembe.

"Her neyse, sapık. Sadece beni yaparken izlemek istiyorsun. Bu mı?"

Cevap vermediğinde gözlerimi deviriyorum, elimi aletimin etrafına sarıyorum ve tamamen erekte olana kadar okşuyorum. Bunu yaparken Sem'e hiç bakmıyorum, dikkatinizi çekerim. Ama Sem'in bütün bu süre boyunca bana baktığı kesin. Sanki garip bir bilim deneyiymişim gibi.

"Şimdi mutlu musun?" diye soruyorum ve Sem elini ağzına götürüyor.

"Muhtemelen benimkiyle karşılaştırmalıyız. Bakalım ben ne kadar büyüğüm."

"Daha büyük olduğunu ," diye alay ediyorum. "Bu apaçık ortada. Bunu görmek için tek ihtiyacın olan çalışan gözbebekleri."

"Güvensiz olman sorun değil...." Sem başlıyor, bu da benim daha dik oturmama neden oluyor. Omuzlarım dikleşiyor ve onun şortunu işaret ediyorum.

"Devam et o zaman. Bütün gün siklerimizi karşılaştırabiliriz, umurumda değil. Benim için fark etmez."

Sem şortunu çekiştirerek çıkarıp yere atmadan önce bir an tereddüt ediyor. Aleti yarı sertleşmiş ve kalçasının üzerinde durmaktadır. Derin bir nefes alır ve sonra bir elini etrafına sarar.

"Sertleştireceğim. Böylece karşılaştırma yapabiliriz."

"Bilim için," diye mırıldanıyorum ve biraz daha doğruluyorum.

Hepsini izliyorum, seksi olduğunu düşündüğüm için değil. Hayır. Sadece benden ne kadar büyük olduğunu merak ediyorum. Gerçekten merak ediyorum. Bu tamamen kontrollü bilimsel bir deney. Artık bir biyologum.

Tamamen sertleştğinde önce kendi aletine, sonra da benimkine bakıyor. "Ne düşünüyorsun?" diyor nefes verirken.

"Muhtemelen görmek için biraz daha yaklaşmalıyım," diye mırıldanıyorum ve sonra kucağına oturuyorum çünkü bir insan iki siki yan yana koymadan başka nasıl ölçebilir ki?

Kucağına doğru manevra yaparken aletim onunkine çarpıyor ve Sem titreyerek nefes alıyor.

"Korkma, koca adam. Beni zaten siktin. Siklerimizin birbirine değmesi seni daha az heteroseksüel yapmaz."

Sem uzanıp beni biraz daha yakına çekti. "Bunun için endişelenmiyorum."

Gözlerimi ona dikiyorum ve sonra ikimizin de aletini tutup birbirine bastırıyorum. Sem sertçe nefes veriyor ve ben istemeden yukarı aşağı okşarken burun delikleri açılıyor. Sadece bir kez çünkü lanet olsun, biriyle sevişmeyeli uzun zaman olmuştu. Ve başka bir alete yakın olmak mutlu ediyor. Çok yalnızdım.

"Daha büyüksün," diye nefes alıyorum. "Gördün mü? Şimdi mutlu musun?"

Aletlerimizi bırakmıyorum, sadece elimi etraflarında tutuyorum ve sonra diğer elimi devreye sokuyorum çünkü parmaklarım ikimizin etrafını tam olarak saramıyor.

"Sanırım otuz bir çeksek senden daha uzun süre dayanabilirim," diyor Sem huysuzca ve gözlerim parlayıp onunkilerle buluşuyor.

"Hayır, yapmazsın. Benim inanılmaz bir özdenetimim var."

Sem başını eğdi ve omuz silkti. "Bunu test etmek ister misin?"

Gözlerimi ona dikiyorum. "Kazanırsam ne alacağım?"

"Kıçıma bir tıkaç. Ve eğer kazanırsam, bir dahaki sefere jockstrap yok."

Gelecek seferin ne anlama geldiğini açıklamasına gerek yok. Biliyorum ama de bu aptalca planı iptal etmiyorum. Muhtemelen artık onun yanında içmemeliyim. Görünüşe göre, çılgınca şeyler yapmaya daha yatkınım... "*Anlaştık*" diye bağırarak ve sonra uzanıp biraz kayganlaştırıcı alıp birbirine bağlı siklerimize damlatmak gibi. Sonra ellerimi onunkilerle değiştiriyorum çünkü bunu yapmak için sadece bir tanesine ihtiyacı var. Böylesi daha mantıklı.

Bizi okşamaya başladığında burun delikleri genişliyor ve yanakları kararıyor. Yukarı. Aşağı. Yukarı. Yukarı. Aşağı. Aletin ucu kayganlaştırıcıya karışarak bolca sızıyor ve bu manzara beni çıldırtıyor. Arkama yaslanıyorum, ellerim dizlerinde, o bizi yavaşça kenara doğru itiyor.

Sem'in nefes alışını duyabiliyorum, ağzı açık ve nefes nefese. Dili bir noktada dışarı fırlıyor ve ağzını ıslatıyor, gözleri siklerimizden yüzüme ve sonra tekrar geri dönüyor. bir noktada buluşuyor ve gözbebekleri sönmüş bir şekilde bakışlarımı tutuyor. Gözlerinin mavisini zar zor görüyorum. Ve ben biliyorum. Bunu kazanacağımı biliyorum. Çünkü buna bayılıyor.

Oh, Tanrım. O kaslı bacaklarını açmaktan, dar deliğine bir parmağımı sokarken dizlerini göğsüne doğru itmekten zevk alacağım. Her nefes alışında kalın göğsünün kabarmasını izleyeceğim, kendimi boğuma kadar çalıştırıp onu o tıkaç için gereceğim.

Oh, kahretsin. Muhtemelen bunu düşünmeyi bırakmalıyım. Bu hoşuma giden bir görsel. Orgazma çok yakınım.

Sem'in eli hızlanıyor ve ben terliyorum, tırnaklarım Sem'in etine batıyor ve kalçalarım hafifçe itiliyor, ama o hiçbir şey söylemiyor. Sadece alt dudağını ısırtıyor ve beni izliyor.

"O fişi kıcına sokmaktan çok zevk alacağım," diye nefes alıyorum, zihnimde canlandırdığım iğrenç görüntülerden uzaklaşmaya çalışıyorum.

"bir şey olmayacak," diye homurdanıyor.

"Evet, öyle. Bunu çok giyeceksin."

"Hayır, Maggie. Beni çok iyi yıpratacaksın," diye karşılık veriyor Sem, eli etrafımızda daha sıkı kavırıyor, daha hızlı hareket ediyor. "Sikim o daracık deliğe gömülü. Aletin dışarıda ve onun için yalvarıyorum. Üzerime boşalmanı seyretmeye bayılacağım."

Oh lanet olsun. Açık saçık

konusmak benim kriptonitimdir.

Hayır.

Nonononononono.

Hayalarım kalkıyor ve aniden, iniltimi içimde tutmak için dudağımı sertçe ısırtıyorum. Ama kontrol edebildiğim tek şey bu. Çünkü boşalıyorum, Sem'in eline ve karnına beyaz ipler saçıyorum. O sıkı karın kaslarından aşağı kayıyor ve onun mutlu izinde kayboluyor.

Her şeyi izliyor, elini nabzı atan aletimin üzerinde gezdirmeye devam ederken gözleri kapalıydı, ta ki hemen ardından uzun bir inilti ve titremeyle patlayana kadar. Bakmamalıydım ama baktım. Muhteşem bir şey. Aletinin gibi atışı, salınan döl miktarı. Kovalar dolusu.

Eğilip onu ağızıma almamak için kendimi zor tutuyorum. Sadece hızlı bir tat almak için.

Hayır. Oraya gitmiyorum. Bu sadece bir bahisti. Başka bir şey değil. Onun sikini emmeyeceğim.

"Ben kazandım," diye mırıldanıyor ve ben yüksek sesle iç çekiyorum, tüm vücudum orgazmdan karıncalanıyor.

"Her neyse."

Sırıttıyor ve başparmağını sikimin başının üzerinden geçirip yarığıma bastırıyor, ben de tıslıyorum.

"Sikini seviyorum," diyor Sem ve ben kızarmayı reddediyorum.

Reddediyorum. "Yani çok küçük değil mi?" diye soruyorum.

"Bu... Hayır, bu mükemmel."

Yanaklarım ısındı ve dudağımı ısırp ondan uzaklaştım. İltifat beklemiyordum ama yine de Sem şaşırtıcı değilse hiçbir şey değildir.

Parmakları beni bırakıyor ve kendimi ayağa kalkmaya zorluyorum.

"Gitmeden önce duşu kullanabilirsin," diyorum, ikimizin de onun üzerinde yarattığı pisliği işaret ederek.

Bir parmağını içinden geçirip birbirine sürtüyor. Sonra parmağını ağızına götürüyor ve dudaklarının arasından emiyor.

Aman Tanrım.

"Evet. Muhtemelen iyi bir fikir," diyor dudaklarını yalayarak.

Kendini yukarı itip geçerken öylece durup bakakalıyorum. Ve hayır, banyoya girerken onun sıkı, yuvarlak kıcını kontrol etmiyorum. Bunu asla yapmam. Bunun yerine kendime bir kadeh şarap daha doldurup yudum yudum içiyorum. Çünkü, gerçekten, sapığımın beni becermesine zaten izin vermişken bir kadeh daha içmenin ne anlamı var? Başka ne tür bir çılgınlığa ki?

Lanet olsun.

Şu anda ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ama duracak gibi de görünmüyorum.

SEM

Geç oldu. Çok karanlık, ay gece gökyüzünde sadece bir şerit. Üzerimdeki floresan ışıkları yeterince parlak değil ve gözlerim ağrıyor. Yine de eskiz yapmayı bırakamıyorum. Karavanımın küçük mutfak masasının kâğıtlar uçuşuyor ve ben de yanağımı ovalayarak kömürü cildime bulaştırıyorum. Magnus'la aylar önce tanıştığımdan beri onu yüzlerce kez çizdim. Onu izledikçe çizimlerim daha hassas hale geldi. Zorlandığında duruşu, giydiğı kıyafetler, yanaklarının eğimi ve vücudunun pürüzsüz kıvrımları.

O benim ilham perim.

Anne öyle diyor. O bilir. O bir sanatçı. Eminim hepsi budur, ona olan bu sağlıksız takıntı.

Çizdiğim resme bakıp Maggie'nin kâğıda yayılmış vücudunun çıplak düzlemlerine göz atıyorum ve koltuğumda kayıyorum. Aletim şortumun içinde sertleşiyor ve uzanıp onu sıkıyorum. Adamdaki bir şey beni mantıksız bir şekilde azdırıyor. Bir erkekle birlikte olacağımı hiç düşünmemiştim ama Maggie'yle garip hissetmiyorum. En ufak bir şekilde bile.

Hayır. Doğru hissettiriyor.

Onu ilk gördüğümde beynimin içinde bir şeyler değişti. Nöronlarım kendilerini yeniden düzenlediler. Caleb'in bir ATV kazasında yaralandığı gece Maggie'yi hastaneden eve bıraktıktan sonra kampüsün dışındaki sokağa park ettim, çizim defterimi çıkardım ve onu çizdim. Bu, beynimi istila eden bir hastalığın başlangıcıydı. Bir yığın eskizim var, her seferinde yeni bir parçasını keşfediyorum. Sağıma baktım ve Maggie'nin gövdesinin bana baktığı bir çizim gördüm.

Onu o kısa tişörtle gördüğüm ilk gece çizmiştim. Buna göbek deniyor. Erkeklerin şeyler giydiğini kim bilebilirdi ki? Yapmamıştım ama onda hoşuma gitmişti. O gece şenlik ateşinden sonra kamyonumda oturdum ve

Kaburgalarının karnından hafifçe çıkıntı , kalçalarının kıvrımını, o küçük göbek deliğini çizdi.

Deliliğimin kanıtı tam burada saklı. Eğer biri bunu görseydi, beni hapse atarlardı.

Yüzümü ovuyorum ve derin nefes alıyorum. Kahretsin, onu hayal etmeden duramıyorum. Ve şimdi onu çıplak gördüğüme göre, gizli kısımlarını da çizebiliyorum. Daha önce hayal gücümü kullanmak zorundaydım ama şimdi... Kâğıdın üzerindeki sikine bakıyorum ve elimi ağzımda . Doğru görünmüyor. Hatırladığım gibi değil.

Kahretsin.

Fazla düşünmeden telefonumu kurcalıyorum ve ona FaceTime yapıyorum. Ekran değişmeden önce iki kez çalıyor.

"Ne istiyorsun?" Maggie homurdanıyor, yüzü komodinin üzerindeki lamba tarafından yarı gölgede bırakılmış. Yarı uykulu haliyle çok güzel görünüyor.

"Bir şeye ihtiyacım var," diyorum, onu aradığım için kendimi biraz aptal hissederek. Aslında bu adamın yanında kendimi genellikle aptal gibi hissedirim. O çok zeki, şimdiye kadar tanıştığım herkesten çok farklı. Bense hiçbir zaman kitaplardan anlamadım. Şaşırtıcı bir şekilde, liseyi bitirdim. Maggie bilseydi, muhtemelen ne kadar aptal olduğuma gülerdi.

"Ne , Sem?" Maggie sinirli bir ses tonuyla sorar.

Onu kızdırdığımı biliyorum ama bir türlü rahat bırakamıyorum. Hem ilgimi çekiyor hem de kafamı karıştırıyor. Aklımı kaçırmadan ondan nasıl uzak duracağımı bilmiyorum. Bir kere denedim. Tavsiye etmiyorum.

"Sikini tekrar görmem lazım."

"Affedersiniz?" diye soruyor küçük bir kahkaha atarak. "Bu öğleden sonra bahsi kazandın, ama bu ödül sadece bir dahaki sevişmemize kadar geçerli. Tabii... telefon seksi için aramıyorsan? Bununla çalışabilirim. Kelimelerle aram iyidir."

Onun güzel ağzının pislik saçtığı düşüncesiyle aletim seğirirken yutkunuyorum ve telefonu kızaran yüzümden uzaklaştırıyorum.

"Hayır, sadece..." Yutkunuyorum ve sonra telefonu geri çekiyorum. "Sadece neye benzediğini hatırlamakta zorlanıyorum."

Maggie yatakta doğrulup bana çıplak gövdesini gösteriyor ve ben nefesimi tutuyorum. Tanrım, o çok güzel. Göğsümün ağırmasına neden oluyor.

ona bakıyordu.

"Peki neye benzediğini neden bilmek istiyorsun?" diye soruyor, güzel ela gözleri kısılıyor. Gerçekten uzun kirpikleri var. Bazen onları kapattığında yanaklarına gölge düşürüyorlar. Parmak uçlarını kirpiklerinin gezdirmek, başparmaklarını o belirgin elmacık kemiklerinde gezdirmek, sonra birini ağzına sokup emmesini izlemek istiyorum.

"Sebebi yok."

"Bir nedeni olmalı, Sem. Gece on birde beni sikimi görmek için arıyorsun," diyor ve telefonu kapatmadan önce başımı sallıyorum. Çünkü ne halt ettiğimi bilmiyorum. Son altı aydır sürekli bir kafa karışıklığı içinde dolanıp duruyorum. Çok yoruldu.

Bir saniye sonra telefonum çalıyor ve cevap *vermemeyi* tartışıyorum ama veriyorum çünkü söz konusu o olduğunda çaresizim. Yeşil düğmeye basıyorum ve Maggie'nin güzel yüzünün ekranda belirdiğini görüyorum.

Neden bu kadar sevimli? Ufak tefek, minyon ve kadınsı. Giydiği kıyafetler biraz saçma. O askılar, aptal papyonlar ve düz, pürüzsüz karnını çok fazla gösteren göbeği açık tişörtler beni deli ediyor. Ve Tanrım, göbek deliği gerçekten çok küçük. İçini yalamak istiyorum. Tırnaklarını nasıl boyadığını ve bazen dudaklarını daha da kırmızı yapmak için renkli ChapStick sürdüğünü söylememe gerek yok. Ağzını yemek istiyorum.

Ve vücudunda hiç kıl yok. Hiçbir yerinde. Bu da ne böyle?

"Neden ?" diye soruyor.

Omuz silkip yalan söyledim, "Söyleyecek başka bir şeyim yoktu."

"Sen garip bir , biliyor musun? Veda etmek zorundasın.

Uyarı yapmadan telefonu kapatamazsınız. Bu kabalık olur."

Yüzünü inceliyorum, zihnim takındığı her ifadeyi yakalıyor. Sonra aniden telefon düşüyor, bir hışırtı duyuyorum ve Maggie'nin yüzü tekrar ekrana geliyor.

"Tamam, bunu neden görmeniz gerektiğini ya da Tanrı aşkına bunu neden yaptığımı bilmiyorum ama daha önce çok içtim ve açıkçası sağlıklı düşünemiyorum. Bir dakikan var."

Sonra telefonunu aletinın üzerinde tutuyor ve ben titreyerek nefes veriyorum. Oh lanet olsun. O...o....

Kendimi ayarlıyorum ve gözlerimin onu içine almasına izin veriyorum. Her şeyini.

"Neden sertsin?" Soruyorum, sesim sert.

"Seni ilgilendirmez," diyor ve dudağımı ısıriyorum, daha önce kucağımda ne kadar iyi görüldüğünü hatırlıyorum. Lanet bir rüya gibi. Hayır, rüya değil. Bunu hayal bile .

"Yeterince gördün mü?" diye soruyor ve gerçekten konuşmam gerektiğini hatırlamadan önce başımı sallıyorum.

"Hayır, bana... taşaklarını gösterebilir misin?"

Maggie gergin bir şekilde gülüyor, sonra bacaklarını açıyor ve telefonu bana doğru çeviriyor, böylece onlara iyice bakabiliyorum. Onları avucunun içinde yuvarlayarak benim tüketimime sunuyor ve ben de birkaç kez göz kırparak onun zihinsel karelerini yakalıyorum. Telefonu kapatır kapatmaz bunu çizmeye başlayacağım.

Anıtlıştırmak.

"İyi mi?" diye nefes alıyor, ben de boğuk bir *evet diye homurdanıyorum* ve sonra ekranda Maggie'nin yüzü beliriyor.

"Bunun neyle ilgili olduğunu öğrenebilecek miyim? Çünkü ayıp olmasın ama biraz rastgeleydi."

Dudaklarımı yalıyorum ve omuz silkiyorum. "Belki. Bir gün."

Gözleri kısıldı. "Sırların mı var koca adam? Neymiş onlar?"

"Sır yok," diye yalan söyledim ve sonra uzanıp sertleşmiş aletimi sıktım. Kendimi tutmalıyım. Sadece birkaç dakika daha.

Maggie telefonun diğer ucunda mırıldanıyor ve sonra iç çekiyor. "İyi, sanırım sonunda öğrenmekle yetinmek zorunda kalacağım. Şimdi yatmam gerek. Yarın çalışacağım."

Bakışlarımla buluşuyor ve bana usulca gülümsüyor. "Görüşürüz Maggie," diyorum, göğsüm ağrıyor.

"İyi geceler, Sem."

Adımı şefkatle söylemesi içimde bir şeyler hissettiriyor. Telefonu , telefonumu yere bırakıp başımı ellerimin arasına alıyorum ve işe geri dönmeden önce birkaç saniye derin nefes alıyorum.

Sertleşmiş aletim bekleyebilir. Unutmadan önce onu çizmem lazım.

Karavanın kapısına vurulan bir gümbürtü beni uyandırıyor ve masanın üzerine yığılmış pozisyonumdan irkiliyorum. Dün gece manyak gibi çizimler yaparken uyuyakalmış olmalıyım. Kâğıt yanağıma yapıştı ve onu sıyrıp çıkardım. Maggie'nin dün gece gelirkenki yüzü. Tanrım, böyle çok güzel görünüyordu. Bunu tekrar yapmak istiyorum.

Ve tekrar.

Durmak istemiyorum.

"Kapıyı aç, pislik!" diye bağılıyor kardeşim Luke kapının diğer ve midem bulanıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, tüm çizimlerimi hızla toplayıp bir çekmeceye tıktırıyorum. Kardeşim çizim yaptığımı biliyor ama son zamanlarda ne çizdiğimi bilmiyor. Eğer bilseydi bunu yaşamama asla izin vermezdi.

Maggie'ye olan takıntımı bilmesine rağmen, bunun ne kadar kötü olduğunun farkında değil.

"Ne istiyorsun lan?" Homurdanarak karavanımın kapısını açıyorum ve kendini çok beğenmiş görünen Luke'a ters ters bakıyorum.

Bana çok benziyor. Hayatımız boyunca insanlar ikiz olduğumuzu düşündü. İkimizin de yapısı ve gözleri aynı, ama onun saçları benimkilerden daha kısa kesilmiş. Kişilik olarak da biraz daha umursamaz. Bu da bir şey ifade ediyor.

"Annem bu tarafa taşındığın ve bir süredir eve gelmediğin için gelip seni kontrol etmemi istedi."

"İki hafta oldu. Başa çıkabilir."

"Onun nasıl olduğunu bilirsin. Şu anda evde sadece ben varım ve o mini bir kriz geçiriyor. Hepimizin kümesten kaçtığını falan düşünüyor. Babam boş dönem sendromu yaşadığını söylüyor," diyor Luke omuz silkerek ve sonra kabaca yanımdan geçip karavanıma giriyor. Etrafa bir göz attıktan sonra bana baktı.

"Yüzünde bok var," diyor ve ben yanağımı sıvazlıyorum, elimin arkasındaki siyah lekeyi fark ediyorum. "Görüyorum ki yine çiziyorsun."

Kendini kabine indiriyor ve kışının altında bir şey çıtırdayınca içimden inliyorum.

"Bakma ona," diye mırıldanıyorum, Luke'un elinden tutmaya çalışıyorum ama artık çok geç. Ağabeyim buruşturulmuş taslağıma bakarken yüksek sesle gülüyor.

"Kötü durumdasın kardeşim," diyor ve elinde tuttuğu şeyi gösteriyor. Maggie'nin yüzünün bir resmi. Onun sanatını gerçekten mükemmelleştirmeden önce bir resim.

". O sadece... alışılmadık biri. Hepsi bu."

Çizimi elinden aldım ve Luke "Ağabeyin olarak..." dedi.

"Benden sadece on ay büyüksün, göt herif."

"Ağabeyin olarak, bu adama olan takıntının çok garip olduğunu düşünüyorum. Ondan hoşlanıyor musun, Sem?"

"O iyi," diye mırıldandım.

"Yani, Caleb'ın Whit'ten hoşlandığı gibi sen de ondan *hoşlanıyor* musun?" Sertçe yutkunuyorum. "Hayır."

Kardeşim dikkatle beni izliyor ve ben yalnız olmayı dileyerek kayıyorum. Çünkü ikiz olmasak da Luke'un ruhumun derinliklerine kaçamadığım özel bir bakışı var.

"Eşcinsel değil misin?" "Hayır."

Hay sikeyim. Öyle miyim?

"Yani pek çok farklı şey olabilirsin. Bi, pan, demi..." "Ne oluyor Luke. Bütün nereden biliyorsun?"

Omuz silkiyor. "Caleb ve Whit'ten sonra biraz araştırma yaptım. Büyüleyici şeylerdi."

Koltuğumda arkama yaslanıyorum ve elimi yüzüme götürüyorum. "Bilmiyorum Luke. Belki de biseksüelim. Belki de sadece Maggie'dir. Şu anda düşünmek için çok fazla lanet şey var. Kafam allak oldu."

"Buraya, onun evinden beş mil uzağa taşındın," diyor Luke ve sonra bana sırtıyor. "Her neyse, bana biraz aşık olmuşsun gibi geldi. Ufacık tefecik bir adama. Sanırım şu anda bunu etiketlemene gerek yok. Eğer yaparsan bana haber ver."

"Evet, dostum. Bilmiyorum. İşe daha yakın olduğu için buraya taşındım. Bunu biliyorsun."

"Hiç işe yakın bir yerde yaşamadın." "Artık yaşıyorum."

Luke gözlerini bana diyor ve sonra sırtıyor. "Lanet olsun. Onu tamamen becerdin, değil mi?"

Yüzüm o kadar sıcak yanıyor ki acıyor. "Kapa şu lanet ."

Masaya yüksek sesle vurur ve sonra kahkahalarla güler. "Kesinlikle yaptın, göt herif! Bana yalan söyleyemezsin. Aynı rahmi paylaşmamış olabiliriz ama seni bir kitap gibi okuyabilirim!"

Yüzüm ağrıyor ve çenemi ovuşturuyorum. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Yalan söylediğinde anlarım." Öne doğru eğiliyor, mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. " bir şeydi? Amcığa kıyasla nasıldı?"

Çenemi sıkıp dönüyorum. "Sana bir bok anlatmıyorum."

Luke ayağa fırlıyor ve ensemden tutup beni kendine doğru çekiyor. O çılgınca gülerken ve saçlarımı karıştırırken ben onun gücü altında debeleniyorum.

"Önce Caleb, şimdi de sen! Kahretsin. Buralarda neler oluyor? İçme suyunda bir şey mi var? Sırada ben mi varım?"

"İşler böyle yürümüyor," diye homurdanıyorum ve sonunda ellerini üzerimden çekiyorum. Koltuğuma çöküyorum ve daralmış gözlerle sinir bozucu kardeşime bakıyorum. İkimizin de göğsü kabarıyor ve ben bir gülümsemeyi ısııyorum. Bunun lanet bir şaka olduğunu düşünmesine izin vermeyeceğim. Sanırım deliriyorum. Hiç komik değil.

"Pekala, dostum. Cinselliğinle yüzleştğinde bana söylersin, tamam mı? Bizim için sorun olmadığını biliyorsun. Annem Caleb ve Whit'in düğünüyle kendinden geçti. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim."

"Biliyorum."

"Ve Mag havalı görünüyor." Ona ters ters bakıyorum ve o da ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırıyor. "Ondan hoşlanmıyorum, dostum. Stres yapma. Hâlâ sadece kızlardan hoşlanıyorum."

Cevabından tatmin olmuş bir şekilde, "Beni sinir etmekten başka ne için buradasın?" diye soruyorum.

"Sadece kardeşimi özledim. Annem de senin iyi olduğundan emin olmamı istedi. İyi bir asker gibi rapor vermeliyim."

. "Ben iyiyim. Onu arayacağım."

Luke omuz silkiyor. "Bu hafta sonu gel, biraz cip üzerinde çalışırız."

"Yapamam. Bir var." "Ne şeyi?"

"Bir şey."

Gözlerini bana dikti. "Peki ben neden bu şeye davet edilmedim?"

"Çünkü."

Luke huffs. "Her neyse. Sırlarını sakla, pislik. Eninde sonunda öğreneceğim. Ama 4 Temmuz'da kaçmayacaksın. Bu bir aile geleneği. Gerekirse Mag'i getir. Sadece kaçma. Bir ton havai fişek aldım. Her şeyi havaya uçuracağız."

"Yapmayacağım."

"Yapmasan iyi edersin, yoksa peşine düşerim. Seni tekmeleyerek ve bağırarak eve geri sürüklerim."

Buna gülümsedim.

"Peki, tamam. Eğer bu hafta sonu benimle takılmayacaksan, hemen şimdi gidip çılgınca bir şeyler yapalım. Aptalca bir şey yapmak için can atıyorum."

"Ne gibi?" Heyecanlanarak soruyorum. Aptalca şeyler benim göbek adım.

Luke düşünceli bir şekilde "Hm," dedi ve sonra şöyle devam etti.

"Kamyonetimin arkasında şu şey var... Geçen hafta sonu üzerinde çalıştığımız...." "Aynen öyle," diye cevap veriyorum, zihnim şimdiden Bu destansı olsun. "Kask

mı?" "Hayır."

"Mükemmel."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Jesus, Sem! Yüzüne ne oldu senin?" Onu kanepemde oturmuş, elimden düşürdüğüm bir kitabı karıştırırken gördüğümde soruyorum masamın üzerinde. Görünüşe göre, onu evimde davetsiz gördüğüm için artık şok olmuyorum. Yine de yanağındaki uzun, sert yarayı görünce şaşırdım. Yol yarası gibi mi görünüyor? Motosikleti mi var? Onu tanıyorum, olsaydı bile kask takmazdı.

Tehlikeli, pervasız bir adam.

Onu son gördüğümde beri dört gün geçti. Saydığımın değil. Bu çok saçma olurdu. Sem'i ne zaman gördüğüm umurumda değil. Ortadan kaybolabilir ve ben farkına bile varmam.

"Hiçbir şey olmadı."

Ona ters ters bakıyorum ve önünde durmak için hareket ediyorum, çenesinden tutup yüzünü bana doğru eğiyorum. Çenesini hafif bir kirli sakal kaplıyor ve başparmağımı gezdirme dürtüsüne direniyorum.

"Ne yaptın, Sem?"

O mavi gözler benimkilerle buluşuyor ve omuz silkiyor. "düştüm." "Bisikletten mi? Ne yaparken?"

"Bir tepeden aşağı iniyorum."

"Bilmek istiyor muyum ki?"

"Muhtemelen istemezsin."

Elimi bırakıyorum ve derin bir iç çekiyorum. "Peki. Bana anlatma. Ne istiyorsun? Evime zorla girdiğine göre önemli bir şey olduğunu varsayıyorum. *Yine.*"

Sem önümde kayıyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor.

"Sadece biraz daha araştırma yapıyordum...."

"Peki araştırmanızı tam olarak nasıl yapıyorsunuz? Kütüphanelerde takılıyormuş gibi görünmüyorsun."

"Porno."

Açık sözlü cevabına şaşırarak kaşlarını kaldırıyorum. "Peki araştırmanız ne hakkındaydı?"

"Yeni bir pozisyon."

Sikim şortumun içinde seğiriyor. Tabii ki öyle. Sem'i düşünerek otuzbir çekmeyi reddettiğimden beri biraz ihmal edilmiş hissediyordum. Kesinlikle reddediyorum.

"Ah, peki bu hangi pozisyon?"

"Sana gösterirsem daha kolay olur."

"Hm," diye mırıldanıyorum, düşünüyormuş gibi yapıyorum. Bunu *gerçekten* düşünmemeliydim. Colin ve ben hafta boyunca biraz mesajlaştık ve bu hafta sonu buluşmak için planlarımız var. Tam olarak bir randevu sayılmaz ama oğluyla tanışacağım. Bu büyük bir olay ama yine de bilinmeyen bir nedenden dolayı Sem'i dairemden çıkarmıyorum.

Muhtemelen bunun nereye gittiğini merak ettiğim içindir.

"Devam et o zaman. Göster bana. Kıyafetlerle ama. Bunu yapmamız gerektiğine ikna olmadım."

Sem ayağa kalkar, yatak odasına doğru yürür ve yan yatar.

"Sen buraya ," diyor, tam önündeki yeri işaret ederek. "Ah," diyorum ve sonra yanına sürünüyorum. Elini benimkinin üzerine koyuyor.

ve beni ona yaklaştırıyor. Kığım kasıklarına baskı yapıyor ve ona karşı biraz kıpırdanmaktan kendimi alamıyorum. "Bu eğlenceli bir pozisyon."

Sem'e dönüp baktım ve onun dikkatle beni izlediğini gördüm.

"Ama bunu seninle yapmak için bir neden göremiyorum. Bunu kaldırabileceğimi zaten kanıtladım."

"Ama bu pozisyonda değil."

"Birini yaptığınızda, hepsini yapmış olursunuz."

Sem'in kaşları çatılıyor ve başını hafifçe eğiyor. "Ama son bahsi ben kazandım."

Kahretsin. Adam haklı. "Ne olmuş yani?"

"Yani... Eğer paramı alamayacaksam kazanmanın ne anlamı var?"

Alt dudağımı çiğniyorum ve sonra i çekiyorum. "Peki, peki. Tamam. Ama bu son kez. Ben ciddiym, Sem. Bu hafta sonu biriyle randevum var ve hayalimdeki adamla çıkarken seni beceremem. Bu benim yapacağım bir Şey değil. Benim ahlakım var. Sayılır. Çoğu zaman."

Sem sertleşiyor.

"Randevu mu?"

"Evet. Sanırım."

"Hayalindeki adamla mı?"

"Evet."

Dönüp başımı elime yaslıyorum ve Sem'in Şaşkın yüz ifadesine bakıyorum.

"Ne?"

Başını sallar ve yutkunur. "Bir Şey yok." "Emin misin?"

"Evet."

"Tamam. Bunu yapacak mıyız, yapmayacak ? Hazırlanmak için birkaç dakikaya ihtiyacım var."

Ayağa kalktım ve tişörtümü çıkardım, bunu yapmak için biraz fazla hevesliydim. Bundan zevk alacağım için değil, sadece verdiğim sözleri her zaman yerine getirdiğim için. Bunu yapmak ruhuma gerçekten bir tatmin duygusu getiriyor.

Bu dini bir Şey.

Sem bir an için çeliŐkili görünüyor ve sonra kıyafetlerini çıkarmak yerine, "Bir erkeği hayalindeki erkek yapan nedir?" diye soruyor.

"Ciddi misin sen? Hayalimdeki adamın kim olduğunu neden umursuyorsun?"

Sem cevap vermiyor. Sadece beni izlemeye devam ediyor. "Sadece merak ettim." "İyi. Hayalimdeki erkek eğitimi, zeki ve esprili biri,

iyi okumuş, seksi, *açıkçası*, ve nazik. Oh, ve çocukları sevmeli.

Evlendiğimde on ocuk istiyorum. Bir sürü. Eğer bir kadın olsaydım ve hamile kalabilseydim, yıllarca bebek doğururdum." Sem benden uzağa

bakıyor, Şortumun düğmesiyle oynuyordu.

Elini tokatlayarak düşündüm ama vazgeçtim. Biraz dolaŐmasına izin vereceğim. Ne de hayatımı kurtardı.

"Bu uzun bir liste."

"Evet. Beklentilerim yüksek. Neden olmasın ki? Bir aptalla yetinecek değilim. O kadar çaresiz değilim. İstedığımı istiyorum."

Sem'in gözleri yukarı kayıyor ve benimkilerle buluşuyor. İçlerinde bir şeyler parlıyor ama onu anlayamıyorum. Onu çok zor.

"Sonsuza kadar burada oturup sohbet mi edeceğiz, yoksa işimize mi bakacağız? Yarın işim var ve tam sekiz saate ihtiyacım var, yoksa bir canavara dönüşürüm. Ayrıca, geçen sefer kıcımlı *iki* kez tekmelediğinden beri içimde tekrar kazanma arzusu var. Bu benim kırılğan özgüvenimi incitmeye başladı."

Sem iç çeker ve sonra elini yüzünde gezdirir. "Hayır. Biliyor musun, ben iyiyim. Bırakayım da sen uyu."

Oturuyor ve yüzüm düşüyor. "Ne oldu? Neden? Sen ne zaman yenildin, Sem?"

Sorular ağzımdan hızla dökülüyor ama elimde değil. Kafam karıştı.

"Kaybetmiyorum, sadece şu anda kaybetmemeyi tercih ediyorum."

Ayağa kalkmak için hamle yaptı, ama koluna yapıştım ve hareket etmeyi bıraktı.

"Şu anda gerçek misin?"

"Evet, Maggie. Ben eve gidiyorum."

Pazusuna doladığım elime bakıyor, ben de hemen . Sonra gözleri çıplak göğsüme kayıyor ve derin bir nefes alıyor.

Bana bakışı karşısında dudağımı ısıırıyorum. Sanki kalmak ve biriktirmek istiyor ama bir şey onu gitmek istemeye itiyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor, bakışlarını kaçırıyor ve elini saçlarında gezdiriyor. Burnundan nefes alıyor ve sonra bana tekrar bakmak için dönüyor.

"Görünüşe göre kalmak istiyorsun, Sem. Gitmek istediğine emin misin?" Yumuşakça soruyorum ve o da sertçe nefes veriyor.

"Hayır."

Bir şeylerle boğuşuyor ve ben de elimde olmadan olanları izliyorum. Yatağa doğru hareket etmediğinde ya da gitmek için bir hamle yapmadığında, şortumun düğmelerini açıyorum. Bakışları hareketime takılıyor ve göğsü kabarıyor.

"Ne oynuyorsun lan sen?" diye , ben de sırtıyorum.

"Yok bir şey, sadece *uzun* bir iş gününden sonra soyunuyorum. Aslında duş alacağım. Hazır olduğunda kendini gösterebilirsin. Zaten yeterince zamanımı harcadın."

Kendimi yukarı itiyorum ve banyoya doğru ilerlerken şortumu tekmeliyorum. Yavaşça kapıyı kapatıp suyu başlatıyorum. Yanaklarım kızarıyor, ateşle oynadığımı biliyorum ama elimde değil. İçimde derinlerde bir şey bunun ne kadar tehlikeli olduğunu arzuluyor.

İç çamaşırlarımı çıkarıp suyun altına girerken ve ellerimi saçlarımda gezdirirken oda buharla doluyor. Ve işte o zaman duydum.

Banyo kapısı bir *tıkırtıyla* açılır.

Gözlerimdeki su sisini kırıştırıyorum ve Sem'in yaklaştığını görüyorum. Bronz teni ve şişkin kaslarıyla bir serap gibiydi. Daha iyi için cama vuruyorum. Hayal kırıklığına *uğramadım*.

Duşun kapısını açıp içeri girdiğinde ona "Gittiğini sanıyordum," diyorum.

Bu alan için çok büyük. Bana doğru yaklaşıyor, ben de göğsünü dürtüyorum. Ama bu hiçbir işe yaramıyor. Sadece onu daha da yaklaşıyor.

"Bu duş için yeterince büyük değil."

Geri çekilmiyor, sadece orada çırılçıplak duruyor, su göğsüne çarpıyor ve o lezzetli karın kaslarından aşağı kayıyor.

Yardım edemiyorum ama uzanıp parmak uçlarımı doğru gezdiriyorum.
gerçek anlamda oluklar var.

Tanrım, bana yardım et.

Sonra bir şey gözüme çarpıyor. "Sem, o da ne?" Kalçalarına tutunup onu hafifçe döndürüyorum.

Sağ tarafında kocaman kırmızı bir sıyrık var. Acıyor gibi görünüyor.

"Bir şey yok. Sadece bisiklet kazasından."

"Tanrım, Sem. Yolda ne kadar çabuk ?" Gözlerim onunkilerle buluşmak için parlayarak soruyorum.

"Çok hızlı."

Kaşlarımı kaldırıyorum ve o da arkamdan şampuana uzanıyor.
"Tepe dikti ve frenler yoktu," diye açıklıyor ve ben

Cevap vermek için ağzımı açtım ama ağzımdan bir şey çıkmadı. "Neden hiç fren yoktu?"

Omuz silkiyor. "Luke'un fikriydi." Sanki bu bir şeyi açıklıyormuş gibi.

Saçıma çok fazla şampuan fışkırtıyor, ama hiçbir şey söylemiyorum, sadece o büyük ellerin saçlarımda gezinmesine izin veriyorum. Parmaklarının kafa derime yaptığı masaj karşısında inlememek için kendimi zor . Bu günün böyle bitmesini beklemiyordum. Ama yine de . Sem'de de böyle değil mi? Sonunda beklediğimin tam tersini yapıyorum.

"Kokuyor..." havayı kokluyor ve başını sallıyor. "Turta gibi kokuyor."

"Turta mı?" Kıkırdadım ve sonra tısladım, "Kahretsin. Gözüme sabun kaçtı!" Tüm vücudumu çevirip suyun altında hızla göz kırpiyorum ve elimden geldiğince duruluyorum. "Kahretsin, bu acıtıyor!"

"İyi misin?" Sem soruyor, elleri tüm belimi kaplıyor, başparmakları tenimde nazik daireler çiziyor. Sikinın kış yanaklarıma bastırdığını hissedebiliyorum ve elimde olmadan biraz bastırıyorum. Çünkü görünüşe göre, göz küremin parçalanması beni bir alet olmasını istemekten alıkoymuyor.

"İyi olacağım," diyorum bir süre sonra. Kırmızı gözlerimle ona bakmak için başımı çeviriyorum ve onları görünce kaşlarını çatıyor.

"Özür dilerim," diyor usulca ve sonra sabun kalıbını alıp karnımda gezdiriyor. "Burada seninle halt ettiğimi bilmiyorum."

"Ben de," diye içtenlikle itiraf ediyorum o beni .

"Bana gitmemi söyledin ama onun yerine kendimi burada senin yanında buldum."

"Hey, bu benim sorunum değil. Bu kararı sen verdin. Kimse seni buraya gelmeye zorlamadı."

"Hayır, sende garip bir voodoo var."

"Vudu büyüsü mü yapıyorsun?" Omzumun üzerinden ona bakarak küçük bir kahkaha ile soruyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, bu boku yapmadığım anlamına geliyor. Duşlarda durup erkekleri meyve kokulu sabunla yıkamıyorum." Çubuğu yukarı kaldırıp içine çekiyor. Burnunu kırıstırıyor ve sonra beni yıkamaya devam ediyor.

"Ve sen de normalde erkeklerle yatmazsın, değil mi? Ama birbirimizi gördüğümüzde yaptığımız tek şey bu gibi görünüyor."

"Şu anda seni becermeyeceğim."

Durulandıktan sonra yüzümü ona dönüyorum. "Hayır, değiliz. Çünkü korktun ve bir nedenden dolayı kaçmak üzereydin. Nedenini tam olarak anlayamıyorum. Çoğu zaman korkusuz görünüyorsun."

Kolunun altına girip duştan çıkarken Sem kaşlarını çatıyor ve geçen yıl Etsy'den aldığım kabarık çiçekli bornozu giyiyor. Eğilerek Sem'e bir havlu atıyorum ve onun yavaşça kurulanmasını izliyorum.

"Korkmadım, sadece..." diye tıslıyor karnının yan tarafındaki sıyrığı ovuştururken ve ben irkiliyorum. Acımış olmalı.

"Bu düşünceni unutma. Üzerine bir şey koymalısın. Aldıktan sonra temizledin mi?"

Sem ona bakıyor. "biraz su döktüm. Sanırım."

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum ve lavabonun altından ilk yardım çantama uzanıyorum. "Bu yaşa kadar nasıl yaşayabildin, hayret verici. Zavallı annen."

Biraz gazlı bez, krem ve bir şişe hidrojen peroksit çıkardım. "Şimdi, kımıldama. Dezenfekte edeceğim, biraz krem süreceğim ve sonra bandajlayacağım."

Yarasını yavaşça temizleyip bandajlarken Sem söyleneni yapıyor. Hidrojen peroksit fokurdamaya başladığında bile irkilmedi. Etkileyici.

İşim bittiğinde dik duruyorum ve göğsünü okşuyorum. "Bu iyileşmesine yardımcı olacaktır."

"Evet.

Teşekkürler."

"Sorun değil."

Ona bakıyorum ve sertçe yutkunuyor. "Kafamı karıştırıyorsun," mırıldanıyor.

O kadar alçak sesle söyleniyor ki eğip "Affedersiniz?" diyorum.

"Kafamı karıştırıyorsun Maggie. Cidden, eğer bu voodoo değilse, o zaman nedir? Neden sensin?"

"Bilmiyorum."

"Böyle erkeklerden hoşlanmam." "Öyle demiştin."

"Ben de başka bir erkekle hiç seks yapmadım." "Bu çok açık."

"Ama sen... seninle ilgili bir şey beni sana çekiyor."

"Neden?"

"Bilmiyorum," diye o kadar içten cevap veriyor ki, rahatlatmak için elimi kolunda gezdiriyorum. Kaslar dokunuşumun altında bükülüyor ve esniyor ve birden kendimi inanılmaz güçlü hissediyorum, sanki bu adamdan benim için diz çökmesini isteyebilirmişim ve o da bunu yaparmış gibi.

"Deli olduğumu düşünüyor olmalısın."

"Çoğunlukla," diyorum ve ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. "Sen de bir o kadar kötüsün, biliyorsun."

"Değilim," diyorum küçük bir kahkaha atarak. "Ben senin gibi değilim. Ben medeniyim."

"Sen deli değilsin. Sen delisin. Daha kurnazca ama ."

"Oh, her neyse. Elle konuş."

Elimi kaldırıyorum ve o da elimi tutup ağzına götürüyor ve parmaklarımı hafifçe ısıyor.

"İlk seferinde üzerime oturmuştun" diyor, dudakları parmak uçlarıma değerken. "Bu delilik değilse neydi?"

Elimi hızla çekiyorum ve ona bakıyorum çünkü o haklı. Freni olmayan bir bisikletle dağlardan aşağı inmiyor ya da bir şeyleri havaya uçurmuyor olabilirim ama en başta onun çılgın iddiasına katıldım. Onunla yatmam için beni kışkırtmasına izin verdim. Dürüst olmak gerekirse, beni birçok şeye kışkırtmasına izin verdim.

"Tamam. Biraz deli olduğumu kabul ediyorum. Bazen. Bazen. Senin gibi *her zaman* değil."

"Peki ya hayalindeki erkek? Raydan çıktığında seninle başa çıkabilir mi? Tehlikeli bir şey arzuladığında."

Burnumu çekiyorum ve bakışlarımı Sem'den uzaklaştırıyorum. "Onu o kadar iyi tanımıyorum. Öğrendiğimde sana haber veririm."

Sem ayaklarının üzerinde kayıyor, önümde hâlâ görkemli bir şekilde çıplak. Şu anda bu kadar iyi görünmesi suç teşkil ediyor. Gerçekten üzerine bir şeyler giymeli.

"Peki, şimdi plan nedir? Bahis hâlâ geçerli mi, yoksa onun yerine tırnaklarını boyayayım mı? Ooh, parlak pembe düşünüyorum. Belki de bordo!"

Sem'in adem elması sallanıyor ve bornozumun kravatıyla oynuyor.

"Şuna ne dersin? Eğer bunu kazanırsan, tırnaklarımı boyayabilirsin."

"Kazanacağımı biliyorsun. Deliğim olağanüstü," diyorum ve sonra yatağı işaret ediyorum ve Sem yatağa doğru . "Ve ben kazandığımda, rengi seçerim. Şikayet etmek yok."

Sem'in çıplak göğsüne uzandım ve küçük fırçayı körelmiş başparmağının üzerinde gezdirdim. Kiraz kırmızısı. Onda saçma görünüyor. Ama yine de yapmama izin veriyor.

"Seninle işim bittiğinde *çok güzel* görüneceksin," diyorum ve gözleri kapalı olan Sem'e gülümsüyorum.

"Hiç güzel görünmüyorum," diye homurdanıyor ve ben kıs kıs gülüyorum. Islak tırnaklarına üflerken bir gözünden bana bakıyor.

"Daha önce geldiğinde çok güzel görünüyordun," diye takılıyorum ve kaşlarını çatıyor.

"Kapa çeneni. Geldiğinde güzel olan biri varsa, o da sensin."

Bunun üzerine yanaklarım pembeleşiyor ve diğer elini kaldırıp tırnaklarını boyamaya .

"Biliyor musun, bana güzel olduğumu söyleyen ilk kişi sensin."

Bunu neden ağzımdan kaçırdığımı bilmiyorum ama şöyle devam edeceğim

O.

Bu bilgi üzerine kaşları kalkıyor. "Bu doğru olamaz. Sadece bak sana."

"Şirin, tatlı, minik oldum ama asla güzel olmadım." Tırnaklarındaki son rengi de siliyorum ve üflüyorum. "Yani, sen benim ilkinsin."

"Herkesi siktir et. Sen öylesin. Sadece gerçeği söylüyorum," diye iç geçiriyor, uzanıp kulağımın kabuğunda geziniyor ve sonra elini tekrar şiltenin üzerine koyuyor. Gerçekten dokunmuyoruz. Aramızdaki şey bu değil.

"Babam bana böyle dediğini duysa ölür. O kadar hayal kırıklığına uğradı ki ben kardeşlerim gibi dönmedim.

O

Benden utanıyor. Onun için fazla kadınsıyım. Bunu bana şaka yaptığına inanamayacağım kadar sık söyledi."

"Siktir et onu."

"O kadar basit değil ama seni *severdi*. Tamamen erkeksi. Uzun boylu.

Atletik. Gerçek bir erkek adamı."

Sem dirseklerinin üzerine eğildi ve gözlerimin içine baktı. "Onu öldürmeme ne dersin? Onu sonsuza dek susturayım."

"Tanrım, Sem," diye kıkırdıyorum endişeyle. "Onun *ölmesini* istemiyorum."

Sem omuz silkip başını arkaya yatırıyor ve bir an için ciddi olup olmadığını merak ediyorum. Sonra geniş bir patlayıcı silah yelpazesine sahip olduğunu hatırlıyorum ve bir cesedi gömüp bundan kurtulabileceğinden oldukça eminim.

"Ciddiyim, Sem. Ailemi öldürme. Ya da kardeşlerimi. Ya da herhangi birini, gerçekten."

Sem pufluyor ve "Sen nasıl istersen." diyor.

Birinin hayatına bu kadar kolay son verebileceğini söylemesi beni biraz endişelendirse de göğsümde bir şeylerin filizlendiğini hissediyorum. *Benim için adam öldürürdü*. Kaç kişi tanıdığı biri hakkında bunu söyleyebilir? Görünüşe göre ben bir psikopatım çünkü bu beni biraz tahrik ediyor.

Biraz.

Bu garip duyguyu bastırıp Sem'den uzaklaştım, altına girdim. Yorganı. Onları çeneme kadar çekiyorum ve kendimi yatağın kendi tarafımda kalmaya zorluyorum. Çünkü nedense ona sarılmak çok cazip geliyor.

"Hazır olduğunda gidebilirsin," diyorum usulca ama Sem'in göğsü ritmik bir şekilde inip kalkıyor ve onu uyandırmak yerine yan dönüp gözlerimi kapatıyorum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

(Uyandığımda Sem gitmişti. Çarşaflar dokunulamayacak kadar soğuk ve bir parça hayal kırıklığı hissediyorum. Karnımın üzerinde yuvarlanıyorum.

ve çünkü sikişten dolayı kığım sızlıyor. O pozisyon ateşliydi, ama lanet olsun içimdeyken çok derine indi.

Ve lanet olası zamanını da aldı. Sem seks *dışında* her şeyi hızlı ve öfkeli yapmayı seviyor gibi görünüyor. O zaman sanki dünyada çok zamanı varmış gibi hareket ediyor. Sanki ezberliyor gibi.

Aletim altımda seğiriyor ve sırtüstü dönerek dün geceki görüntüleri gözümün önüne getiriyorum. İçimde tünel açarken kalçamı nasıl kavrayıp kaldırdığını, parmaklarının kalçamın derisine nasıl sürtündüğünü. İçime girip çıkarken yüzünü boynuma iniltilerinin tüm bedenimi titretiş.

Nefes nefese çarşafların üzerine geldiğimde nasıl "Çok güzel amına koyayım" dedi.

Avuçlarımın topuklarını gözlerime bastırıyorum ve inliyorum.

Bu sefer, onu becermek gerçekten bir bahis değildi. Bu sefer *istediğim* için yaptım. Ve bundan zevk aldım.

Orospu çocuğu. Ne oluyor bana?

Gün boyunca biraz ağır hareket ediyorum, zihnim karmakarışık. Anaokulu öğrencilerim bunu fark ediyor ve bugün ekstra çılgınlık yaparak bunu telafi etmeye çalışıyor gibi görünüyorlar. Ama bir şeylerin ters gittiğini fark eden sadece onlar değil. August bir şeylerin yanlış olduğunu söyleyebilir

Çünkü oyun alanının karşısından bana bakıyor ve başını sallıyor.

Yine yaptığımı biliyor.

Tam bir enayiyim. Beni tamamen yargılıyor.

"Kışt," diyorum ve onu uzaklaştırmak için elimi sallıyorum. Ama işe yaramıyor. Gözleriyle beni yargılamaya devam ediyor.

Öğle yemeğinde bana yaklaşıp sessizce "Yine yaptın, değil mi?" diyene kadar ondan kaçıyorum.

"Neden böyle

düşünüyorsun?" "Çünkü

suçlu görünüyorsun."

Yüzümü ellerimin arasına alıp inliyorum. "İyiyim. Öyleyim ve yaptım."

"Kahretsin, Mags. Aklından ne geçiyordu? Colin ne olacak? Yarın onunla görüşeceksin, değil mi?"

"Evet, planımız bu. Onu parktaki şeye davet ettim.

Sonuna doğru buluşacağız."

August iç geçiriyor ve bir paket cips açıp düşünürken bir tanesini mideye indiriyor. "Kendine bir ikilem bulmuşsun."

"Biliyorum. Hatırlatma bana."

"Ondan hoşlanıyor musun?"

"Kim, Colin mi? Tabii ki biliyorum!"

"Hayır. Sem."

Yutkunuyorum ve en iyi arkadaşşıma dönüyorum. "Bilmiyorum. O... o benim için babamı öldürmeyi teklif etti."

August'un gözleri büyür ve ağzı açık kalır. "Tanrım."

"Sanırım o da bunu kastetti. Ve ben... August, *hoşuma* gitti. Bunu benim için yapması. Beni böyle koruması. Bu beni bir suçlu mu yapar? Tanrım," diye inledim ve alnıma iki kez vurdum. "Bu adam yüzünden hapse gireceğim, değil mi?"

"Büyük olasılıkla," diye düşünüyor August ve ben dirseğimle onu dürtüyorum. "gereken... Bilmiyorum. Kendimi ondan uzak tutacağım. Sadece ona odaklanmalıyım.

Colin konusunda. Sem'le ilgili tüm bu şeyler zaten çılgınlık. Bundan iyi bir şey çıkmaz."

"Sence sana izin

verir mi?" "Tanrım,

muhtemelen hayır."

Ve haklıyım çünkü Cumartesi günü, Lisa'nın grup evindeki çocuklar için parkta bir eğlence günü hazırlamasına yardım ederken, Sem ortaya çıktı. Üzerinde sörf şortu vardı, kalçalarını çok aşağıya sarkıtmıştı, çok teşekkür ederim ve kaslı kollarını ve kartal dövmesini gösteren bir atlet giymişti. Sarı saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış ve mavi gözleri beni görünce parıldıyor. Seks gibi görünüyor. Başka biri olsaydı, onu yalayıp yutardım. Atıştırmalık gibi.

Kuruluma yardım eden diğer herkes de aynı fikirde gibi görünüyor. Hepsi ona bakıyor. Erkek. Kadın. Fark etmez. Bir çeşit İskandinav tanrısı gibi. Kimse gözlerini kaçıramıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Zorlandığım katlanır masayı düzeltmeme yardım ederken yutkunuyorum. Kollarındaki kaslar geriliyor ve ben onlara sürtünme isteğime direniyorum.

"Ben gönüllüyüm."

"Neden?"

"Çünkü," diyor omuz silkerek.

"Sem, bugün gönüllü olabilmen için parmak izinin alınması ve geçmişinin kontrol edilmesi gerekiyor. Böyle bir şeye öylece gelemezsin."

"Bunların hepsini haftalar önce yaptım."

Bu bilgi üzerine kaşlarım kalktı. "Ciddi misin?" "Evet, August'un bahsettiğini duydum. Yardım edebileceğimi düşündüm."

Gerçekten sadece bana bakmak için olsa bile, kalbim ısınıyor. Sem hayatında hiç çocuklarla bir gün geçirdi mi?

Masanın üzerine tek kullanımlık bir masa örtüsü serdim ve Sem'e doğru eğildim, "Burada çocuklar olacağını biliyorsun değil mi? Küçük çocuklar..."

"Yani?"

"Peki... çocukları seviyor musun?"

"Sevilmeyecek ne var ki? Vahşiler, değil mi? Çılgın küçük piçler."

"Burada böyle küfür edemezsin," diyorum ve sonra dudaklarım seğiriyor.

"Ve eğer ağzından bir tane kaçırırsan, sessiz ol. Lisa senin kötü bir etki yarattığını düşünürse kendini kaybeder."

Dudaklarını sıkıyormuş gibi yapıyor ve sonra başka bir masa yardım etmek için hareket ediyor.

Hey, alabileceğimiz tüm yardıma ihtiyacımız var. Lisa onu onayladığı sürece, onu uzaklaştırmak için söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Ve belki de

Çocuklar onu sevecek. O biraz vahşi. Çocuklar onun gibi insanlara çekiliyor gibi görünüyor.

"Tamam, unutmayın... bu çocuklar... yaşadıkları şeyler çoğunlukla korkunç. Biz sadece eğlenmek ve çocuk olmalarına izin vermek için buradayız, tamam mı?"

"Ben eğlenebilirim," diyor Sem, kırgın görünüyor. Yüzündeki büyük yara iyileşiyor ve ben uzanıp yüzünü kendime doğru eğiyorum.

"Daha iyi görünüyor. Senin tarafın nasıl?" "İyi."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Bunu daha sonra kontrol edeceğim."

"Sen nasıl istersen," diye yanıtlıyor ve sonra Lisa'nın birkaç oyun kurmasına yardım etmek için çimlere doğru ilerliyor. Kırk yaşında, kocası ve çocukları olan bir kadın ama Sem onunla konuştuğunda liseli kızlar gibi kızarıyor. Dürüst olmak gerekirse bu beni biraz kışkandırıyor. Tüm o cazibesini bana saklamalı.

"Onu burada gördüğüne , değil mi?" August kulağıma bir şeyler söylüyor ve ben bir elimi göğsüme bastırıyorum.

"Tanrım. Bir adamı uyar."

August gülüyor ve sonra başını bir yığın su şişesini almak için eğilmiş olan Sem'e doğru eğiyor.

Şu kışa bak.

"Sence çocuklarla iyi geçinir mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Umarım öyledir." August yüzünü tamamen bana dönüyor ve gözlerim açılıyor, "August, yüzüne ne oldu?"

Sağ yanağını koyu mor bir çürük kaplıyor. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Hayal kırıklığıyla başımı eğiyorum ve ellerimi kalçalarımaya koyuyorum. "Emery?"

"O sadece küçük bir pislik. Sorun değil."

"Sem'i onun üzerine salacağım. Buna ne dersin? Ona bir ders verebiliriz."

August büyük bir su kovasını kaldırıp çimenlikte taşıyan Sem'e bakar. Ağır görünüyordu ama sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi taşıyordu.

"Emery'ye bir şey öğretebileceğinden şüpheliyim. Sem onu biraz hırpalayabilir ama sen ne yapardın ki?" diyor gülümseyerek.

"Ders vermek mi?"

"Kelimelerle aram iyidir," diyorum ve sonra onu göğsünden dürtüklüyorum. "Onunla ölene kadar konuşabilirim."

August bir kahkaha atar. "Muhtemelen olabilir, ama hey, biz sadece bu öğleden sonraya odaklanalım. Ve Sem'in uslu durduğundan emin olalım."

Ama görünüşe göre ikimizin de endişelenecek bir şeyi yok. Çocuklar minibüslerden indirilir indirilmez Sem'e doğru koşmaya başladılar ve "Bakın! *Gerçek hayattan bir dev!*" diye bağırarak Sem'in üzerine çullanmaya başladılar.

Sem de onlara *izin veriyor*. Aslında sırtıyor.

Ağaçtaki küçük maymunlar gibi ona tırmanıyorlar ve o da orada öylece durup onları üzerinden alıyor ve bacaklarından baş aşağı asıyor. Bazılarını havaya fırlattığında neredeyse kalp krizi geçiriyorum, ama onları gerçekten yakaladığında tekrar nefes alabiliyorum. Bana kalp krizi geçirtmediği zamanlarda, bacaklarına, gövdesine ve kollarına yapışmış halde çimenlikte dolaşıyor. Sanki bir atmış gibi sırayla sırtına biniyorlar.

Çocuklar onunla, onlar için hazırladığımız oyunlardan daha çok eğleniyorlar. Çoğu kullanılmıyor ve görmezden geliniyor.

"Onu nerede buldun?" Lisa bana soruyor, Sem'in yere yığıldığını ve çocukların hala ona bağlı olduğunu izlerken gözleri büyüyor. Sonra birden ayağa kalkıyor, çocuklar sevinç çığlıkları atarken olabildiğince hızlı koşuyor. Üzerinden süsler sarkan bir Noel ağacına benziyor.

"Bir arkadaşı," diye cevap veriyorum. Çünkü beni takip ettiğini ona nasıl söyleyebilirim ki? Evime girip benim eve gelmemi beklediğini. Farklı pozisyonlarda seks yapmak için birbirimize meydan okuduğumuzu. Kulağa gülünç geliyor.

Sem küçük bir kızı onun omuzlarına atarken Lisa gülümsüyor. "Çocuklarla arası çok iyi."

"Evet," diyorum göğsümü ovuşturarak. "Öyle."

Sem uzaktan nefes nefese, gözleri heyecanla dolu bir şekilde bir çocuğu büyük bir su küvetinin üzerinde tutuyor.

"Nefesini tut!" diye bağıırır ve ardından çocuk yukarı çekilip yere yatırılmadan önce dibe batar. Çocuk titriyor

Kafasından su damlacıkları etrafa sıçrıyor ve çocuk kendini tekrar Sem'in üzerine atıyor.

Diğer çocuklar bunu görünce çılgına dönüyor ve Sem'in kendilerini bir kova suyun üzerinde tutması için sıraya giriyorlar. Mucizeler asla bitmez.

"Ona sahip olan herkes şanslı olurdu. Onu bir baba olarak hayal edin," diyor Lisa ve ben titreyerek nefes alıyorum. Çünkü evet, Sem inanılmaz bir baba olurdu. Yeterince vahşi olurdu.

Bunun görüntüsü.

Hay.

"Hey, Magnus," diyor arkamdan bir ses ve gözlerimi, kendi kafasını su dolu kovaya daldırıp ciyaklayan bir grup çocuğa sallayan Sem'den ayırıyorum.

"Merhaba Colin," diyorum aşırı yüksek sesle ve boğazımı temizliyorum. Onun geldiğini unutmuş gibiydim. Colin tam karşımda dururken sahanın öbür ucundaki Sem'e kalp gözüyle baktığım için suçlu görünmemeye çalışıyorum.

Sonra bakışlarım Colin'in yanındaki küçük bir çocuğa kayıyor. Colin gibi kahverengi saçları ve aynı tatlı gözleri var.

"Merhaba," diyorum, eğilip ona gülümseyerek. "Sen Daniel olmalısın. Ben Magnus."

Küçük çocuk bana utangaç bir şekilde gülümsüyor ve omzumun üzerinden arkamda olup bitenlere bakıyor. Çocuklar sevinç çığlıkları atarken Sem'in bir canavar gibi hırladığını duyabiliyorum.

"Ne yapıyor bu?" Daniel hızla gözlerini kırıştırarak sorar.

"Deli, aptal bir adam olmak," diyorum gülerek. "Katılmak ister misin?"

"Evet," der ve onay için babasına bakar. Colin bir kez başını sallıyor ve ardından Daniel bir hamlede başka bir çocuğu yerden kaldırmakta olan Sem'e doğru ilerliyor. Colin ve ben Daniel'in Sem'e yandan vuruşunu izliyoruz. Sem dönüp yeni çocuğa bakıyor ve omzunun üzerinden bir bakış atarak benim bakışlarımla buluşuyor. Ona gülümsüyorum ama gözleri yanımda duran Colin'e kayıyor ve o mavi gözler kısılıyor. Sonra Daniel'a bakıyor ve onu kollarının arasına alıp baş aşağı çeviriyor ve su dolu küvetin üzerine tutuyor. Sem başının üst kısmını suya sokup saçlarının sadece uçlarını ıslatırken Daniel zevkle çığlık atıyor.

"Kim o?" Daniel gözleri sevinçten kocaman açılmış bir halde tekrar yere uzanırken Colin gülererek soruyor. Yanaklarından aşağı su damlıyor ve gömleğini ıslatıyor. Sonra Daniel tekrar Sem'in üzerine atlıyor, belli ki herkes gibi ona aşık olmuş.

Seni anlıyorum, dostum.

"Bir arkadaş," diyorum ona ve sonra kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum çünkü Colin'e odaklanmam gerekirken bütün gün çocuklarla Sem'i izleyebilirim. Benimle buluşmak için buraya kadar gelen Colin. O atletik şort ve tişörtün içinde iyi görünen kişi. Kendini işine adanmış baba. Hayallerimin zeki, okumuş adamı. Tanrı aşkına, o bir profesör. Bayıldım.

Aç çocuklara cips poşetleri ve su şişeleri dağıtırken, "Bunu yapıyor olmanız gerçekten harika," diyor. Poşetleri yırtıp yarısını yere döküyorlar ve ben onlara yapmamalarını söyleyemeden eğilip ağızlarına atıyorlar.

Oh iyi. Hepimiz çocukluktan sağ çıktık, değil mi? Biraz pislik nedir ki?

"Evet, bu Ağustos ayında ve her yıl yaptığım bir şey. Aslında üç yıl önce yapmaya başladım ve öylece kaldı."

Colin daha fazla çocuğa su dağıtmama yardım etmek için eğiliyor ve ben de gözlerimi su balonlarıyla çocukları kovalayan Sem'den değil de ondan ayırmamak için kendimi zorluyorum.

"Arkanızı kollayın hanımlar!" Sem, bir ağacın arkasına saklanırken sanki 3. Dünya Savaşı'ndaymışız gibi bağıırıyor. Bir su balonu el bombasıymış gibi davranır, hayali pimini dişleriyle çeker ve masum küçük bir kıza fırlatır.

Sırtına bir darbe vuruyor ve kız hayal kırıklığı içinde çığlık atıyor.

"Yakaladım!" diye bağıırıyor ve koşarak bir kucak dolusu balon daha alıyor. Balonları gömleğinin alt kısmına yerleştiriyor ve parkta dolaşırken *herkes* onu izliyor. Muhtemelen o lanet olası tek boynuzlu at karın kasları görüldüğü içindir.

"Daniel da geldiği için çok heyecanlıydı," diyor Colin, gözlerimi tekrar ona çevirerek. Kahretsin. *Bu* adama dikkat etmeliyim. O adama değil.

"Hepinizin gelebilmesine sevindim."

"Ben de öyle. Eski sevgilimle ilişkimiz bittiğinden beri işler biraz karıştı ve kendimi ona yeterince zaman ayıramazken buldum."

"Ona eğlenceli bir şeyler sunabildiğime sevindim," diyorum güzel bir ifadeyle. "Her neyse, bu neredeyse bitti ve sonra yola çıkabiliriz."

Colin bana usulca gülümsüyor ve sonra yüksek sesli bir inilti duyduğumda ikimizin de kafası yana savruluyor. Küçük bir kız ona bir su balonu daha fırlatırken Sem eğilmiş, kasıklarını tutuyordu. Balon tam suratına çarpıyor ve Sem homurdanarak ayağa kalkıyor ve kızı kollarının arasına alıp havaya fırlatıyor. Kız o kadar çok gülüyor ki nefesi hırıltı şeklinde çıkıyor. Yüzümde beliren gülümsemeye engel olamıyorum.

Colin hayretle, "Vay canına, enerjisi var," diyor. "Keşke bende de olsaydı."

Sem gülerek zulasından bir su balonu daha alıp Daniel'ın sırtına fırlatırken, "Kesinlikle öyle," diyorum.

Colin, "Belki de bebek bakıcılığı yapması için onu işe almalıyım," diye ekliyor ve ben de suratını dağıtmamak için kendimi ona sıırıtmaya zorluyorum. Colin, Sem'in yanına bile yaklaşamayacak.

"Onun iyi bir bebek bakıcısı olduğunu sanmıyorum." "Hayır, muhtemelen değil. Onun gibi bir adam...."

Sözleri kesiliyor ve ne demek istediğini sorma isteğimi bastırıyorum. Ne gibi bir adam?

Colin bana doğru dönüp elime hafifçe dokunarak düşüncelerimi Sem'den alıp ona yöneltti. "Bana kendinden biraz daha bahset Magnus. Seni neyin harekete geçirdiğini anlamak istiyorum."

SEM

O herifin Maggie'ye dokunuşunu izledim ve kolunu koparmak istedim. Ama tabii ki bunu yapmıyorum çünkü bu fiziksel olarak imkansız. Ama yine de çocukları bunu hayal ediyorum.

Gidip rüya adamın kollarını koparıyorum. Kafatasını kanlı kütükle parçaladım.

Maggie'yi omzuma atıp eve taşıyacaktım. Onu duvara karşı becermek.

İkisine bakmazsam daha iyi olur, o zaman iyi olurum. Nükleere dönüşmem. Ama bazen bakışlarım kayıyor ve Maggie'nin hayalindeki adama nasıl gülümsediğini görüyorum. Sanki İsa'ya falan bakıyormuş gibi. Bana hiç öyle gülümsemiyor.

Çünkü ben onun istediği kişi değilim.

Sırtımı bir ağaca dayadım ve derin bir nefes aldım. Onun gibi olmak istesem bile, olamam. Yeterince zeki değilim, esprili değilim. İyi okumuş değilim. Yan yana durduklarında Maggie'nin parmaklarıyla oynayan adam gibi değilim.

Sikeyim.

bakamıyorum. Göğsümü acıtıyor.

Sabahın geri kalanını kendimi kaybetmeden atlatmayı başarıyorum ve sonra Daniel bacaklarıma yapışırken Lisa'nın temizlenmesine elimden geldiğince yardım ediyorum. Babası benimle birlikte olduğu süre boyunca ona tek bir bakış bile atmadı. Ben bile bundan daha iyisini biliyorum. Bu berbat bir ebeveynlik.

Boktan bir babası olduğu gerçeğini telafi etmek için Daniel'ı birkaç kez daha sağa sola savuruyorum. Sonra da kendimi mümkün olduğunca normal davranmaya zorlayarak rüya adamın çocuğunu yanındaki banka yatırıyorum.

"," diyorum Maggie'nin gözlerine bakmadan.

Eğer ona bakarsam, mantıksız bir şey yaparım. Onu öpmek gibi. Hak iddia ederim ya da barbarca bir .

Bu öyle bir şey değil.

"Merhaba. Magnus bana senden bahsediyordu, Sem. Çocuklarla aran gerçekten çok iyi. Ben Colin," diyor rüya adam nazikçe, elini uzatarak.

Yapmamam gerektiğini biliyorum ama yine de yapıyorum. Parmaklarını parmaklarımin altında eziyorum ve o da tıslayarak yüzünü buruşturarak elini çekiyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum dilemediğim halde.

"Sem," diye azarlıyor Maggie ama ona bakamıyorum bile. Bana hayal kırıklığı içinde baktığını göremiyorum. Aşağılanıyorum, benden hoşlanmayan başka bir adama yaltaklanıyorum. Beni becerecek ama benimle çıkmayı aklından bile geçirmeyecek bir adam. Maggie şimdiden karşısında oturan adamlarla evlenmeyi planlıyor.

Ben bu denklemin içinde bile değilim. Mantıklı. Matematikle aram hiç iyi olmadı.

"Şimdi eve gidiyorum. Sonra görüşürüz," diye ısııyorum ve sonra uzaklaşıyorum.

Eve dönerken bütün sabahı düşündüm. Colin *çok hoş* görünüyordu. Mükemmel kesilmiş saçları ve o güzel kıyafetleriyle sıradan bir aile babası gibiydi. Elini sıkıştırdığımda bile kibar gözleri vardı. Muhtemelen beyaz çitleri ve bahçesi olan kendi evi vardı.

Hayalindeki adam. Pislik.

Karavanımın içine giriyorum ve Maggie'nin ortalığa saçılmış birkaç eskizini hızla alıp ikiye ayırıyorum ve homurdanarak çöp kutusunun dibine atıyorum. Onlara bakarken göğsüm kabarıyor, buruşmuş ve yırtılmışlar. Tıpkı şu anki zihnim gibi. Tamamen çatlamış durumdayım. Önce başka bir adama olan mantıksız saplantım, sonra da ondan gerçekten hoşlanmama izin vermem. Saçlarımin uçlarını çekiştiriyorum, hayal kırıklığıyla bağırıyorum ve sonra eğilip buruşuk sayfaları nazikçe çekip çıkarıyorum, geldiğince düzeltiyorum. Hatta yırtık sayfaları birbirine bantlıyorum. Çünkü Maggie'yi atamam. Ne kadar de. Hayır, ben çok bencilim.

Telefonum çalışıyor ve ekrana bakıyorum.

Veda etmedin.

Bugün çocuklarla çok iyiydin. Daniel seni gerçekten sevdi.

Maggie: Bizimle takılmak ister misin?

Bu beni gerçekten . Kendimi toparlamaya, sakinleşmeye çalışıyorum ama Maggie'yi *onunla* düşündükçe daha da sinirleniyorum. Maggie sorunsuzca onların mükemmel küçük ailesine taşınıyor. Beni tamamen unutuyor. Benden ne yapmamı istiyor? Onlar sevişsin diye Daniel'a bakıcılık mı yapayım? O pisliğin sikini içine izin mi veriyor? Colin'in ona gerçekten dokunmasına izin veriyor mu? Öpmesine?

Kendimi öyle bir hale getiriyorum ki hiç uyumuyorum, sadece deli gibi volta atıyor ve öfkeyle çizimler yapıyorum. Sabah olduğunda, üzerlerinde Maggie'nin çizimleri olan kağıtlar karavanın etrafına saçılmıştı ve onları aceleyle toplayıp bir çekmeceye tıktırdım. Fazla düşünmeden temiz kıyafetlerimi giyip onun dairesine doğru yola çıktım. Çünkü lanet olası şeytan beni şu anda uzak tutamazdı.

Colin'i orada onunla görürsem, o pisliği tamamen öldürürüm.

Maggie'nin kapısına o kadar sert vuruyorum ki neredeyse bir delik açıyorum. Yumruğumu vurdukça sallanıyor ve takırdıyor.

Hayatıma devam etmek için lanet olası bir kapanışa ihtiyacım var.

İhtiyacım olan şey bu.

"Ne halt ediyorsun sen?" Maggie kapıyı çekip açarken öfkeyle tükürüyor. Görünürde hiç gülümsemeden bana ters ters baktı. Bana gülümsemesini beklediğimden değil. Hayır, onlar Colin için.

Ama gözlerim onun üzerinde kayarken her şey boğazımda düğümleniyor.

"Ne giyiyorsun lan sen?" Kükrüyorum, gördüklerimi anlamaya çalışıyorum. Üzerinde fazlasıyla bol bir tür çirkin atletik tişört ve büyük boy bir kot pantolon var.

Farklı görünüyor.

Nefret ediyorum.

Bunu Colin için mi giyiyor? O pislik şimdiden onu değiştirmeye mi çalışıyor?

"Üzerimde kıyafetler var," diye dairesine doğru ilerliyorum. Kapıyı çarparak kapatıp kilitlediğimde sendeleyerek geri çekiliyor ve kızgınlıkla . "Buraya öylece dalamazsın."

"Bunu her yapıyorum."

"Ne istiyorsun?" diye iç geçirir. "Bunun için zamanım yok."

"Senden tek istediğim lanet olası kıyafetlerini değiştirmen. Palyaço gibi görünüyorsun."

Ellerini havaya kaldırır ve homurdanır. "Biliyorum Sem, ama kahvaltı için babam ve ağabeyimle buluşacağım ve...." Başımı ona doğru eğiyorum ve o da ellerini ince kalçalarının üzerinde birleştirerek iç çekiyor, "Eşcinsel olduğumu bilmiyorlar, tamam mı? Yani sakladığımdan değil ama kadınsı olduğumu düşünüyorlar. Bunu giyiyorum, böylece beni rahat bırakıyorlar, tamam mı? Eğer , bunun sonunu asla duymayacağım. Günlerce başımın etini yerler. Gelecek Noel yine bu konuyu açacaklar. Yapamam...."

"Nasıl giyindiğinle dalga geçiyorlar mı?" Kalbim göğsümde öfkeyle çarparken soruyorum. Önce Colin, şimdi de Maggie'nin pislik ailesi. Patlamak üzereyim. Dikkat et Çernobil, neredeyse radyoaktifim.

"Evet, yaparlardı ve yapıyorlar da. Ve hiç havamda değilim. I Sadece sabahın, kıyafetlerim, vücudum ya da yürüyüşüm hakkında herhangi bir yorum olmadan huzur içinde geçmesini istiyorum. Huzuru garantilemenin yollarından biri de bu şekilde giyinmektir."

Kıyafetini işaret ediyor ve ben kırmızıyı görüyorum. Gerçekten görüyorum. Neredeyse beni kör ediyordu.

Hiç düşünmeden uzanıp gömleğinin yakasına yapıştım ve kumaşı çekip ayırdım.

Duyulabilir bir *riiiiiip* ile ikiye ayrılır.

Maggie nefes nefese, gözleri kocaman. "Ne , Sem? Bunu neden yaptın?"

"Bu boku giymeyeceksin," diye ısıriyorum, harap olmuş gömleği toparlayıp yere atıyorum. Gelecek hafta sonu onu yakacağım. uçuracağım. Belki önce vururum da.

Ellerimi pantolonuna götürüyorum ve o uzaklaşmadan pantolonunu yırtıp açıyorum. Fermuar koptu ve düğme odanın diğer ucuna uçtu. "Sem!" Maggie ciyaklıyor, ben de kotunu çekiştirerek ayak bilekleri.

"Bu boku giymeyeceksin," diye tekrarlıyorum. Titreyerek nefes veriyor ve sonra ayakkabılarını çıkarıyor çünkü başka ne yapabilir ki? Yıktım onları.

O çirkin kıyafetlerden kurtulur kurtulmaz, onları ellerimde parçalıyorum, tam ortasından yırtıyorum ve neredeyse daha iyi hissediyorum

Hemen.

Maggie yerdeki kumaş yığınınına bakarak, "Aman Tanrım," diye fısıldıyor. Yanakları kızarmış, elleri hafifçe titriyor. "Dolabımda başka heteroseksüel erkek kıyafeti . Berbat durumdayım."

"Normal kıyafetlerini giy."

Maggie'nin gözleri benimkilerle buluşmak için parlıyor ve başını sallıyor. Çok kederli görünüyor. "Yapamam."

"Yapabilirsin," diyorum usulca.

Ona doğru ilerliyorum ve nazikçe çenesini kavrayıp temkinli bakışlarını benimkiyle buluşmaya zorluyorum. "O şerefsizlerin kendini kötü hissettirmesine izin verme. Sen . Tam da olduğun gibisin."

Kabaca yutkunuyor ve ben kendime engel olamıyorum. Onu kucağıma . Onu kollarımın arasına dün etrafa fırlattığım çocuklar kadar kolay alıyorum. Bacakları otomatik olarak belime dolanıyor, onu yatak odasına taşıırken kolları boynuma dolanıyor. Bana yapışıyor, yüzü omzuma gömülüyor ve göğsüm bana bu kadar yakın olmasından dolayı zevkle genişliyor.

Bir kolumla onu tutuyorum ve diğer elimle dolabında asılı olan kıyafetleri karıştırmaya başlıyorum.

"Bunu giy," diyorum, biraz takıntılı olduğum kırmızı göbeği açık bir tişörtü uzatarak.

"Hayır, o olmaz. Beni bunun içinde görürlerse ölürlər."

"İyi ki kurtulduk o zaman" diye hayıflandım ve üzerinde küçük domuzlar olan düğmeli, kısa kollu bir gömlek çıkardım.

"Evet, tamam," diyor Maggie ve sonra üzerimden kayarak gömleği kapıyor ve çekiştirerek giyiyor. Şifonyerine doğru ilerliyorum ve onu giyerken gördüğüm bir çift şortu seçiyorum. Benim favorim, olması gerekenden biraz daha kısa. Çok fazla bacak gösteriyorlar. Ona fırlatıyorum ve o da giyiyor.

"Sem, benimle gelir misin... Yaptığımız şeyin bu olmadığını biliyorum ama... benimle gelir misin?" diye soruyor, o kadar küçük görünüyor ki. Gömleğinin düğmeleriyle endişeyle oynuyordu ve ben fark ettim. *Görüyorum* amına koyayım.

"Evet, geleceğim ama önce tırnaklarını boyayacaksın. O boku neden ?"

"Çünkü..." sesi kesiliyor ve elini tutup onu banyoya çekiyorum, kabaca bir çekmeceyi tutup çekiştiriyorum

açılıyor. İçindeki cam şişeler şingırdayıp çınlıyor ve gömleğine uyacak bir renk çıkarıyorum.

"Eğer , ben yaparım. Ve bu boktan bir iş olacak. Zorlama beni."

Maggie küçük bir hıçkırıkla gülüyor ve şişeyi benden alıyor.

"Tamam."

Nemli gözlerini silip bakışlarımla buluşuyor ve ben de bir elimi yanağına götürüyorum.

"Kimsenin seni küçük hissettirmesine izin verme." "Bu çok zor."

"O zaman orada olacağıma memnunum. Sana bir şey söylemelerine izin vermeyeceğim," diyorum ojenin kapağını açıp tırnaklarını boyamaya başlarken.

"Tamam," diyor usulca ve ben kendimi tutamıyorum. Başparmağımı dudaklarına sürterek nefesinin kesilmesine neden oluyorum.

Elimi isteksizce çekiyorum, parmaklarım yanıyor. Duvara yaslanıp izliyorum, tırnaklarını bitirirken dudağı dişlerinin arasında. Sonra onlara üflüyor ve o ela gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Gitmeliyiz. Babam geç kalmamdan nefret eder. Çok üzülecek."

"Bırak onu," diyorum sertçe ve dairesinden çıkıp araba garajına doğru yürürken elimi sırtının küçük kısmına koyuyorum. Hafifçe titriyor ve onu kucağıma alıp içeri taşımamak için ellerimi yumruk yapmak zorunda kalıyorum. Onu güvende tutacağım. Kimsenin ona zarar vermesine izin vermem.

"Ben buradayım," diyor. Numaralandırılmış alanına bir mikro makine park etmiş. Ne bekliyordum ki? Ufacık tefecik.

"Bu bir paten," diye homurdanıyorum, gözlerim parlak mavi arabaya takılıyor. "Buna sığmam."

Maggie önce bana sonra arabasına bakıyor ve kıkırdıyor. "Aman Tanrım," diyor kahkahası tam bir hırıltıya dönüşürken.

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyorum ama dudaklarım küçük bir gülümsemeye dönüşüyor. Birkaç saniye önce titrerken onu güldürdüğüm için kendimden çok memnunum.

"Tamam, evet. Özür dilerim. Bu sadece... kendini içine katlama fikri çok güzel."

Bir elini karnına bastırıyor ve eğiliyor, gülerken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

Orada öylece durup izliyorum çünkü çıkardığı sesler kalbimin göğsümde rahatsız edici bir şekilde çarpmasına neden oluyor.

Maggie birkaç dakika sonra boğazını temizliyor ve yanaklarını sıvazlayarak doğruluyor. "Tamam, gerçekten üzgünüm. Benden bu kadar. Söz veriyorum. Bu sadece... Tanrım, bu iyiydi. Gülmek iyi hissettirdi." Arabasını kilitledi ve bana doğru adım attı. "Araban nerede? Sen kullanabilirsin. İşe yarar mı?"

Bana baktığında gözleri parlıyor ve elimde değil. Karşı koyamıyorum. Yanına gidip onu kucağıma aldım ve kamyonetime kadar taşıdım. İnsanlar bakıyor ama umurumda bile değil. Bırak baksınlar. Ve Maggie şikayet etmiyor, onu indirmem için bana vurmuyor. Sadece yüzünü boynuma gömüyor ve bana tutunuyor.

Caleb ona bunu yaptığında Whit'in her zaman memnun görünmesine şaşmamalı. Bu inanılmaz.

Bir elimle kapının kilidini açıyorum ve gürültülü bir gıcırtyla çekerek açıyorum.

"Gir bakalım," diyorum ve emniyet kemerini takmadan önce onu nazikçe yere bırakıyorum. Sürücü koltuğuna atladım ve anahtarı çevirdim. Motor çalışmaya başladı. Bir süre rölantide çalışmasına izin verdim ve sonra arabayı geri vitese taktım.

"Teşekkür ," diyor Maggie usulca. Büyük taksinin içinde çok küçük görünüyor ve ben iki elimle direksiyonu sıkıca kavırıyorum. Çünkü eğer , onu kendime çekip elini tutmak gibi çılgınca bir şey yapacağım. Şimdiye kadar yaptıklarımız düşünüldüğünde, bu büyük bir mesele olmamalı, ama öyle. Çok önemli bir şeymiş gibi geliyor.

Restorana on beş dakikada varıyoruz çünkü arabayı olması gerekenden çok daha yavaş kullanıyorum. Babası ve kardeşi bekleyebilir. Onlardan zaten hoşlanmıyorum ve onlarla tanışmadım bile. Kabadayı ve sik kafalı gibi görünüyorlar.

Ama onları gördüğümde, Maggie'yi gördüklerinde gözlerinin nasıl açıldığını, bakışlarındaki onaylamama ifadesini , onlardan gerçekten nefret ediyorum.

Onu daha az hissettirmek bende cinayet işleme isteği uyandırıyor.

Dik duruyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum ve Maggie'nin arkasına geçip bakışlarımı babası ve ağabeyine dikiyorum. Maggie her ikisinden de çok daha kısa olsa da benzerliğı görebiliyorum. İki si de aynı ela gözle ve aynı dar yapıya sahip. Ama babası ve ağabeyi neredeyse her yönden çok daha erkeksi. Maggie'nin onlar gibi olmamasına sevindim. Onu olduğı gibi istiyorum.

"Magnus, oğlum, tanışabildiğimize sevindim. Uzun zaman oldu," diyor babası boğazını temizlerken, eğiliyor ve sırtına kabaca bir tokat atıyor.

Maggie'nin tüm vücudu öne doğru itiliyor ve ben yumruklarımı iki yanımda sıkıyorum. Kimse ona bu şekilde dokunmamalı. *Hiç kimse.*

Ağabeyi de aynısını yapıyor ve ben onları boğduğumu hayal ederek boynumu kırıyorum.

"Uzun zaman oldu Mag," diyor kardeşi ve sonra bana bakıyor. Sanki beni *özleyebilirmiş* gibi. Ondan en az beş santim daha uzunum.

"Bu kim?" diye sorar ağabeyi.

"Sem. O bir... arkadaş," diyor Maggie ve alt dudağını ısırarak endişeleniyor. Onu yanıma çekmek istiyorum ama direniyorum. Çünkü ailesine açılmadı. Kim olduğundan utanmasına neden oldular.

Pislikler.

"Ah, tanıştığımıza memnun oldum dostum," diyor kardeşi, "Ben Max, Magnus'un ağabeyi."

Bunu düşünmedim bile. Sadece elini avucumun içinde eziyorum. Parmakları patlıyor ve bir irkilmeyi savuşturup elini kavrayışından çektiğinde biraz sırtıyorum.

İyi bak dostum. Benim olanla uğraşan herkesi ezerim.

"Bana senden biraz bahsetti," diyorum dişlerimi sıkarak ve sonra beni merakla izleyen babasına bakıyorum. Bakmasına izin verdim.

Evet, göt herif, oğlunu beceriyorum. Koca sikimi o küçücük deliğ e sokuyorum. Gel bana.

"Umarım her şey yolundadır," diyor babası, Maggie'ye ve sonra tekrar bana bakarak.

"Pek sayılmaz," diyorum, babası kaşlarını çatıyor ve başka bir şey söylemek için ağızını açıyor ama bizi yönlendiren hostes tarafından sözü kesiliyor

standımıza.

Babası ve kardeşi bir tarafa, Maggie ve ben de diğer tarafa kayıyoruz. Karşımızdaki iki kıçı kırık adamı rahatsız etmek için çok yakın oturmaya dikkat ediyorum. Kalçam Maggie'ninkine çarpıyor ve kolumu kabinin arkasına koyarak onu kendime doğru koza gibi sarıyorum.

Garson bize su getiriyor ve Maggie gergin bir şekilde bir kısmını yutuyor. Gözleri babasından kardeşine, oradan da masaya kayıyor. Sadece bekliyor. Yorumları. irkin ağızlarını açıp onu yerden yere vurmalarını.

"Yine mi yapıyorsun?" diye soruyor babası, eliyle daha önce ona boyattığım tırnakları işaret ederek. "Bunu konuştuğumuzu sanıyordum, oğlum. Tırnaklarını boyayamazsın... ya da o kıyafetleri giyemezsin. İnsanlar konuşur. Eşcinsel olduğunu düşünürler."

Homurdanıyorum ve Maggie diziyle beni dürtüyor.

"Evet," diyor Maggie usulca ve sesinin bu kadar güvensiz çıkmasından nefret ediyorum. Genelde ağız kulaklarına varıyor ama şu anda sinmiş durumda ve bundan nefret ediyorum.

Babası öne eğilmiş, endişeliymiş gibi davranıyor. "nasıl olduğunu hatırlıyor musun? Sadece incindiğini görmek istemiyorum...."

"Bana zorbalık yapan sadece çocuklar değildi, baba. Sendin. Ve sen de Max. Matt ve Mitch de aynı şekilde," diyor Maggie, onlarla yüzleşirken elleri titriyor.

Beni inanılmaz gururlandırıyor.

"değil. Her zamanki gibi dramatik davranıyorsun. Biz sana zorbalık yapmıyoruz. Böyle yapma..." diye söze başlıyor babası ama ben araya giriyorum. Çünkü ağızını açması bile masayı yerden onu ezmek istememe neden oluyor.

"Biliyorsun," dedim. "Bir hurdalıkta çalışıyorum. Aslında sahibiyim." Maggie yanıma geçip biraz daha su içiyor, gözleri babasının arkasındaki duvarda. Beni durdurmuyor, ben de tam gaz ilerliyorum. Neden ki? Onların saçmalıklarıyla işim bitti. "Kilometrelerce var. Orada bir şeyler kaybolabilir." Duraklıyorum ve sessizliğin boşluğu doldurmasına izin veriyorum. "Başka neye sahibim biliyor musun?" Açıklamadan önce ikisine de bakıyorum, "Ayrıca bir şeyleri ezen makinelerim var. Metali toz haline getirebiliyorlar. Bir dakika önce oradaydı, bir dakika sonra yok oldu."

Kardeşi bana ihtiyatla bakıyor. Babası hâlâ bilgisiz görünüyor. Belli ki Maggie kadar zeki değil.

Öne doğru eğilip parmağımı bardağımın kenarında gezdiriyorum. "Bu makinelerin insanlara neler yapabileceğini hayal edebiliyor musunuz?"

Maggie suyunu yudumlarken dönüp ona bakıyorum, uzanıp başparmağımı yanağında gezdiriyorum. Şefkatle. Göz kapakları dokunuşumla titriyor.

"Sen... sen bizi tehdit mi ediyorsun?" diye sorar babası, sesi gücenmiş gibidir. Az önce Maggie'yi gücendirmişken buna hakkı yoktu.

"Eminim öyledir."

Babası hafifçe titriyor. "Kim bu adam, Magnus? O senin...?"

Söyleyemiyor bile. Bağnaz pislik.

İkisine dönüp ciddi ve büyük olasılıkla çılgın bir bakış fırlatıyorum. "O ne olmamı istiyorsa ben oyum. Ve eğer onun hakkında kötü konuşursanız, ona *mükemmelden* başka bir şey hissettirerseniz, ikinizi de öldürürüm. Cesetlerinizi kimse bulamaz. Bunu garanti ederim."

Doğrusu, daha önce kimseyi öldürmedim ama öldürürdüm. Eğer biri Maggie'ye elini sürerse, ona yanlış bakarsa, hatta ona doğru garip bir şekilde nefes alırsa. Söz konusu o olunca her şeyi yapabilirim.

Büyük ihtimalle bu noktada bir ilham perisinden fazlasıdır.

Babası ve kardeşi nefes almayı kesiyor, gözleri kocaman oluyor. Bana bakarken sessizlik masayı kaplıyor. İkisi de ne yapacağını bilmiyor. Ya da ne diyeceklerini.

Güzel. O koca ağızlarını kapatsınlar.

Onlara ters ters bakıyorum ve sonra masaya sertçe vurarak ikisinin de sıçramasına neden oluyorum.

"Yuh, orospu çocukları!" Bağırıyorum ve sonra manyakça gülüyorum. Psikopat gibi konuşuyorum ama ne var biliyor musunuz? Hiç başka bir şey olduğumu iddia ettim mi? Hayır. Hayır, iddia etmedim.

"Neden hepimiz iyi geçinemiyoruz? Ha? Seni öldürmek zorunda kalmak istemiyorum," diyorum dişlek bir gülümsemeyle.

İkisi de kabaca yutkunuyor ve ben bir menü alıp inceliyorum. "Sipariş verelim. Açlıktan ölüyorum. Ne istersin Maggie? Turta düşünüyorum."

Maggie'nin eli yılan gibi masanın altına giriyor ve kalçama dayanıyor.
Yumuşakça sıktığında, memnun bir sırıtışla kendimi geri çekiyorum.
Buna değer.

ALTINCI BÖLÜM

(Ellerimi ceplerime sokmuş, sessizce kamyonu doğru yürüyorduk. Babam ve kardeşimle geçirdiğimiz tüm zaman boyunca Sem yanımdan ayrılmadılar, tuvalete bile gitmediler. Ve yıllardır ilk defa bana iyi davrandılar. Tipik aşağılayıcı yorumlarını yapmadılar. Benimle dalga geçmediler, alay etmediler ya da kendimi bok gibi hissettirmediler.

Hayır, hatta oldukça saygılıydılar.

Aslında bana doğru bakmadılar bile. Ve hayatım boyunca ilk kez güç dinamiğinin benim lehime değiştiğini hissettim. Üstünlüğün bende olduğunu hissettim.

Ve hepsi Sem yüzünden oldu. Çılgın, aklını kaçırmış Sem.

Onları cinayetle tehdit ettikten sonra Sem şaşırtıcı derecede sakindi. Arkasına yaslanıp yemeğini yerken babamın, ağabeyimin ve benim konuşmamıza izin veriyordu. Ama eğer yorumları saygısız bir yöne kayarsa, Sem çatalını bir silah gibi sıkar, babam ve kardeşim de susardı. Bu hayatımda yaşadığım en güzel şeydi. Daha önce hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı. Çocukluk hayalim olan okula yanımda bir süper kahramanla gitmek ve onun tüm zorbaları yok etmesini sağlamak gibiydi.

Sem bugün benim süper kahramanımdı. Olağanüstü biriydi.

Kamyonetine vardığımızda Sem beni kaldırıp koltuğuma oturttu. Ama o uzaklaşmadan önce uzanıp gömleğini tuttum.

"Sem," diyorum elimdeki kumaşı yumruklayarak. Normalde durduğumdan daha yukarıda oturuyorum, bu yüzden artık göz göze geliyoruz. Yavaşça göz kırparken mavi gözbebeklerinde altın rengi benekleri görebiliyorum.

Diğer elim boynunu kavlıyor ve nabzının çılgınca attığını hissedebiliyorum. Alnını benimkine doğru indiriyor ve nefes veriyor. "Kızgınsın," diyor kabaca. "Onları tehdit etmemeliydim. Ben... Orada biraz delirdiğimin farkındayım ama ailen berbat. Lütfen benden özür dilememi isteme. Bunu yapamam. Bunu yapmayacağım."

Dudaklarımdan manik bir kıkırdama kaçıyor ve ben onu ısıriyorum. Ama Sem bunu duyuyor. Başını kaldırıyor ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle bakışlarımı karşılıyor.

"Hayır, Sem. Kızgın değilim ve özür dilemeni de istemiyorum. Sadece... *teşekkür ederim*. Daha önce hiç kimse beni böyle savunmamıştı," diyorum usulca ve sonra onu sıkıca kucaklıyorum.

Yüzümü boynunun derisine bastırıyorum ve derin derin içime çekiyorum. Motor yağı ve adaçayı kokuyor. Bağımlılık yapıyor.

Sem bir an donup kalıyor, sonra iri elleri sırtıma dolanıyor ve beni biraz daha kendine çekiyor. Bacaklarım beline dolanıyor ve ona yapışıyorum. Kendimi hiç şu anda hissettiğim kadar güvende hissetmemiştim.

"Sadece bir yere gidip rahatlamak istiyorum. Buradan uzakta."

"Bana gelebilirsin," diyor Sem ve ben de kaşlarım soru sorarcasına çatılmış bir halde arkama yaslanıyorum.

"Bir saat kadar uzakta yaşamıyor musun?"

"Hayır. Aslında sana oldukça yakın yaşıyorum." Kaşım kalktı, "Öyle mi?"

"Evet."

"Bu ne zaman oldu?"

"Son zamanlarda," diyor başparmağını boynumdaki nabzın üzerinde gezdirerek. Hafifçe bastırıyor ve o mavi gözler benimkilere kayıyor. Kalp atışlarım bana en lezzetli şekilde ihanet ediyor.

"Tamam, hadi gidelim," diyorum dudaklarımı yalayarak.

Burun delikleri alevleniyor ve beni koltuğa oturtup kemerimi bağlamadan önce titrek bir şekilde nefes veriyor.

Sürücü tarafına geçtiğinde bana baktı, nefesinin altında bir şeyler homurdandı, ve sonra benim kancalarımı çözdü.

emniyet kemerini taktı ve beni orta koltuğa sürükledi. "Kemerini bağla, Maggie. Seni güvende tutmalıyım."

Dediğini yapıyorum ve kamyonu vitesine takıp caddeye çekiyor. Muhtemelen yapmamalıydım ama ona doğru eğildim. Aslında, o ağır kolunu omuzlarıma dolamaktan başka çaresi kalmayana kadar kendimi kolunun altına . Beni yanına çekiyor, eli kolumun derisinde küçük daireler çiziyor. Ve bundan hoşlanıyorum, muhtemelen hoşlanmam gerekenden çok daha fazla.

Telefonum cebimde çınlıyor ve onu çıkarıyorum, babam ve erkek kardeşimden gelen uzun bir mesaj sütununu gördüğümde derin bir iç çekiyorum. Annem de bir tane göndermiş ve gözlerimi deviriyorum.

"Ne oldu?" Sem soruyor ve ben de telefonumu kapatıyorum.

"Sadece ailemden mesajlar. Güvende olduğumdan emin olmak için. Senin bir psikopat olduğunu düşünüyorlar."

Ofluyor ve kolumu sıkıca kavlıyor. "O zaman seninle uğraşmamalıydılar. Belki onlar daha nazik olsalardı, ben de daha nazik olurum. Kibar olabilirim."

Alt dudağımı ısıyorum ve ona bakıyorum. O da bana bakıyor ve kalbim göğsümde çırpınıyor.

"Hep böyle miydi?" diye soruyor, bir eliyle direksiyonu sıkıca kavrarken.

"Evet. Öyle oldu. Onlar gibi olmayacağımı anladıklarında daha da kötüleşti. Kötü insanlar değiller, sadece kendi yollarına saplanıp kalmışlar. Beni anlamıyorlar. Onlara resmi olarak açılmamış olmam da yardımcı olmuyor. Muhtemelen açılmalıyım ama bilmiyorum... İstemiyorum. istemiyorum. Sürekli yorumlar ve dırdır olacak ve ben buna hazır değilim."

"O zaman siktirip gidebilirler. Seni değiştirmeye çalışıyorlar," diye mırıldandı ve ardından ekledi, "Bence uzak durmalısın. Tabii ben de seninle birlikte orada olamazsam."

"Onları acılı bir ölümle tehdit etmek için mi?" Gülerek soruyorum. "Aman Tanrım, bunu yaptığina inanamıyorum! Onları toz haline getireceğini söylemiştin."

Sem bana sırtlıyor ve eğilip başımın tepesine küçük bir öpücük konduruyor. Bu içimde her türlü şeyi harekete geçiriyor.

Kelebekler kanat çırpıyor ve midemde uçuşuyor. Koltuğumda kayıyorum ve onun göğsüne daha da sokuluyorum. Neredeyse onun kucağındayım.

"İstediğin her şeyi yaparım Maggie."

Uzanıp yanağına bir öpücük konduruyorum ve kulaklarının ucu pembeleşiyor. Çok sevimli. Bu koca psikopat onu *öptüğüm* için kızarıyor.

"Neredeyse geldik," diyor boğazını temizleyerek ve daha önce fark ettiğim ama çok az dikkat ettiğim bir yoldan dönüyor.

"Bir karavan parkında mı yaşıyorsun?" Sıra sıra karavanların yanından geçerken biraz daha dik oturup ön camdan dışarı bakarak soruyorum.

"Evet, dediğim gibi... birkaç hafta önce buraya taşındık. İşe gitmek daha kolay oldu," diyor eski bir A sınıfı karavanın önüne çekerken. Ve evet, bu gey çocuk farklı karavan sınıflarını biliyor. Kamp yapmaya ve "zorluklara göğüs germeye" takıntılı bir grup erkekle birlikte büyüdüm. Çocukluğumun tatillerini çadırlarda geçirdim ve o kasvetli günleri geçirecek rahat bir şeyler için attım. böyle bir şey için adam öldürürdüm.

"Çok havalı," diyorum motoru kapatıp kamyonundan atlarken. Yanına yanaşıp omzumla yolcu kapısını açıyorum ama ben daha aşağı atlayamadan belimden tutup beni kaldırıyor ve karavanına taşıyor. Görünüşe göre, onun tarafından alışıyordum çünkü itiraz bile etmiyorum. Sadece bacaklarımı beline doluyor ve kendimi onun geniş göğsüne güzelce yaslıyorum.

Mükemmel uyum sağladık.

Karavanın kapısını açarken anahtar şingirtılarını duyabiliyorum. Sonra adımlarını hızlandırıyor ve ışıkları açıyor.

"Aman Tanrım, Sem," diye soluk soluğa etrafıma bakıyorum, hâlâ bir opossum gibi gövdesine bağlıyım. "Bu inanılmaz."

Bacaklarımı belinden çözüyorum ve ayaklarım yere değene kadar kaslı vücudundan aşağı kayıyorum.

"Her şey yepyeni görünüyor. Burayı yeniden mi düzenlediniz?" Etrafımdaki şık kanepeye, ahşap zemine, beyaz metro fayanslı backsplash'e ve granit tezgahlara bakarak soruyorum.

"Bu... çok güzel." Ona bakıyorum ve yine kızarıyor. Bu adama daha sık iltifat etmeliyim. İnanılmaz biri.

"Evet," diyor bir elini saçlarında gezdirip karıştırarak. "Bir süre önce başladığım küçük bir proje ve kendimi biraz kaptırdım."

Ne kadar güzel olduğuna hayret ederek geniş alanda dolaşıyorum. "Küçük bir proje mi? Çok çalışmış olmalısınız. Sen..."

Ellerimi yeni dolapların üzerinde gezdiriyorum ve ona bakıyorum.

"Bunları sen mi yaptın?"

Omuz silkiyor. "Evet. Karavan oldukça kötü durumdaydı ama iyi bir teklif aldım ve satın alıp yeniden inşa ettim."

"Öylece mi?" Parmak uçlarım tezgâhın üzerinde gezinirken soruyorum. "Evet."

"Çok yeteneklisin, Sem. Bunu herkes yapamaz," diyorum ve bir çekmeceyi açıp içine bakıyorum. Heyecan verici bir şey yok, sadece mutfak eşyaları. İyi şeyler bulmak istiyorum. Herkesin gizli tutmak istediği iğrenç şeylerle dolu en az bir çekmecesine vardır.

"kalanını görebilir miyim? Yani *her yere* bakabilir miyim?"
Diyorum ve Sem başını sallıyor, ben her çekmeceyi ve dolabı açarken beni takip ediyor. Buzdolabına bile bakıyorum ve içindeki yiyeceklere oranla bira miktarını görünce Sem'e yan gözle bakıyorum. Sonra yine yeniden düzenlenmiş olan banyoya doğru ilerliyoruz. Lavabonun altına baktığımda bir silah görüyorum.

"Ciddi misin?"

"Sıçarken asla çok dikkatli olamazsın." "Aman Tanrım."

Kapıyı kapattım ve yatak odasına doğru iki adım attım. "Burada da silah var mı?"

"Evet. Ve biraz da bıçak."

Yatağının yanındaki çekmeceye bakmaya çalışıyorum, ama önünde duruyor.

O.

"Hayır, burada olmaz Maggie. Burası yasak bölge."

"Ooh. Neden? Şimdi ilgimi çekti." Ellerimi birbirine sürttüm ve Dudaklarımı ıslat.

Benden uzağa bakıyor ve ben de ona doğru uzanmaya çalışıyorum ama o beni kaldırıp yatağın diğer tarafına koyuyor.

"Görmen için hazır değilim."

"Kahretsin."

"Sabır, Maggie."

Ona gülümsüyorum ve sonra elimi koyu gri yorganın üzerinde gezdiriyorum. "Etrafa saklanmış silahları saymazsak, ... Neden burada yaşadığını anlayabiliyorum. Sanırım burayı kendi dairemden daha çok sevdim. Burası çok rahat."

Sem karavanın arkasındaki küçük odanın kapısına yaslanır.

"Beğendiğinize sevindim. İstersen sana da bir tane yapabilirim."

Buna homurdanıyorum ve sonra başımı sallıyorum. "İmkânı yok. Bu şeyi asla kullanamam. Çok büyük. Belki de sadece yolcunuz olurum. Tabii beni kabul edersen."

Dudaklarını dişlerinin arasında yuvarlıyor ve sonra bana doğru ilerleyerek bir parmağını gömleğimin düğmelerinde gezdiriyor.

"Her zaman peşime takılabilirsin." Sem bir an duraklar ve sonra, "Ben... Ben senin resmini çizmek istiyorum." der.

Bunun üzerine kaşlarım kalktı. "Beni mi çizeceksin?" "Evet."

"Çiziyor musun?" Çünkü bu adam daha fazla şaşırtıcı olamazdı.

"Evet."

"Çalışmalarını görebilir miyim?"

Sem üstümün önce ilk düğmesini, sonra da ikinci düğmesini açıyor. "Bugün çizdiğimi görebilirsin. Buna ne dersin?"

Düşünüyormuş gibi yapıyorum çünkü o kadar da heyecanlı görünmüyorum. Daha önce kimse beni çizmek istememişti... Bu beni özel hissettiriyor.

"Peki, tamam. Beni nerede istiyorsun?"

Sem yatağı işaret etti. "Buraya."

Oturmaya başladım ama Sem beni durdurdu. "Hayır. Seni çıplak istiyorum."

Gömleğimin kalan düğmelerini açıyor ve omuzlarımdan itiyor. Şiltenin üzerine düşüyor ve parmağını sol meme ucumda gezdiriyor, titrememek için kendimi zor tutuyorum. Tanrım, ama çok sert. Üzerimdeki sert elleri iyi hissettiriyor. Neden daha önce bana dokunmasına hiç izin vermedim?

Doğru, çünkü daha önce sadece bir oyundu. Artık bana öyle gelmiyor.

Önce şortumu, sonra da iç çamaşırlarımı çekiştirerek çıkardı ve önünde çırılçıplak kaldım. Yarı sertleşmiş sikim onun önünde sallanıyordu.

Yüzünü görüyorum ve gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum. Onu dizlerinin üzerinde görmek çok fazla.

"Beni nasıl istiyorsun?" Ben soruyorum, o da yutkunarak ayağa kalkıyor. "Sırt üstü."

"K," diye fısıldıyorum ve sonra .

Sem bir süre bana baktıktan sonra arkasını döndü, bir dolaba uzandı ve bir kâğıt parçası ile kara kalem çıkardı.

"Bir süre hareketsiz kalmalısın. Bunu yapabilir misin?"

Alt dudağımı ısııyorum ve başımı sallıyorum. "Evet. Bunu yapabilirim. Kılımı bile kıpırdatmam."

Ama düşündüğümde daha zormuş. Burada yatmak. Onu izlemek. Kağıdın üzerinde uçuşan parmakları, onu lekeliyor. Gözleri vücudumda geziniyor, alnındaki çizgiler konsantrasyonla kırışıyor. Yanağında siyah bir leke ve ben onu yalamak istiyorum. Sem her zaman ateşliydi ama şu anda tam anlamıyla seksi.

Elimi hareket ettirip sertleşmiş sikimi çekiştiriyorum ve Sem'in gözleri ona kayıyor.

"Kes ," diye homurdanıyor ve çizmeye devam ediyor, ama elimde değil. Elimi tekrar sikimin üzerinde gezdiriyorum ve Sem'in kalemi gıcırdayarak duruyor.

"Seni uyarıyorum," diyor, gözleri benimkilerle buluşuyor.

"değil," diye nefes alıyorum. "Beni izlemeni izlemek beni azdırıyor."

Sem uzanıp elimi tuttu ve zorlanan sikimden çekip yatağa yapıştırdı. Ben de diğer elimi kullandım. Tanrı bu yüzden bize iki tane verdi, değil mi?

Sem ofluyor ve sonra diğer elim yatağa bastırılıyor ve Sem üstüme çıkıyor.

"Kötü bir dinleyicisin Maggie. Kıvranıp duruyorsun. Neden bu kadar kıpır kıpırsın?" diye mırıldanıyor ve ben de kalçalarımı kıvrarak biraz sürtünme sağlamaya çalışıyorum.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum çabalarım boşa gittiğinde.

"İşim bitmek üzere ve sen kendini musun?" diyor ve ben yine havayı yumrukluyorum.

"Çok uzun," diye mızızlanıyorum ve Sem bir an beni izledikten sonra elleri aniden yanlarıma gömülüyor.

Lanet olsun.

Gıdıklanmaktan nefret ederim.

"Oh, lanet olsun!" Ciyaklıyorum ve onun altında kıvranıyorum. "Özür dilerim! Dur!" Yeterince hızlı nefes alamıyorum, Sem gülümserken nefesim uzun bir hırıltıyla çıkıyor. Buna bayılıyor.

"Kahretsin!" Artık o kadar çok gülüyorum ki gözlerim doluyor ve zorlanmaktan karnıma ağırlar giriyor. "Dur, *dur*, yalvarıyorum...."

Sem'in elleri aniden hareketsizleşti ve ben nefesimi tuttum. "Tanrım... kahretsin, Sem. Korkunçsun."

Sem parmak ucuyla kalçamda siyah bir iz bırakıyor, sonra bakışlarımla buluşuyor.

"Caleb haklıydı. Gıdıklandığında bir kız gibi ciyaklıyorsun."

"Onu öldüreceğim," diye tıslıyorum ve Sem parmağını zonklayan sikime doğru götürüyor. Ve birden her şey affedildi.

"Lütfen," diye fısıldıyorum ve Sem'in ağzı hafifçe açılıyor, dili dışarı fırlayıp dudaklarını ıslatıyor.

"Çizimimi bitirene kadar olmaz," diyor ve kendimi okşamak için uzanıyorum, ama Sem beni tekrar yakalıyor. "Kıpırdamadan yatmayacaksın, değil mi?"

"Yapamam," diye inliyorum ve Sem iki elimi tutup kabaca başımın üzerine çekmeden önce başını sallıyor.

Nefesim kesiliyor. "Ne yapıyorsun?"

Bir çekmeceye uzandı, çift kelepçeli bir fermuarlı kravat çıkardı ve bileklerime geçirerek beni zapt etti.

Bunun şoku beni bir an için sersemletti. "Yatak odanızda neden fermuar var, Sem?"

Sem beni görmezden geliyor ve bunun yerine bağları sıkılaştırıyor ve ellerimi başımın üzerinde kilitli tutmak için bir tane daha kullanıyor. Sıcak ama *öyle*. Görünüşe göre seviyorum. Kim bilebilirdi ki?

"Çizdiğiniz insanları genellikle bağlar mısınız?"

"Hiç yapmadım," diyor ve artık hareket edemediğimde belli ki tatmin olmuş bir şekilde üzerimden kalkıyor. "Seninle tanışmadan önce hiç kimseyi çizmedim."

"Sen şeytansın," diye mırıldanıyorum ve Sem uzanıp bir parmağını göbek deliğimde gezdiriyor ve sonra sikimin ucuna gidiyor. Dokunuşu beni çılgına çeviriyor, ama aniden elini çekiyor ve ben inliyorum.

"Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var," diyor bana ve sonra tekrar çizmeye başlıyor. "Sabır, Maggie."

"Pfft, sanki sen konuşacak birisin. Sen tanıdığım en sabırsız adamsın!"

Beni görmezden geliyor ve gözlerini tekrar kucağındaki kâğıda çeviriyor. Ve beni yandan beceriyor, ama tüm bu olanlar beni daha da azdırıyor.

Yalvarmamak için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. Çünkü görünüşe göre, yalvarmak istiyorum.

Sem serbest bırakılmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmiş olmalı. Bu apaçık ortada. Ama o bana sırtlıyor ve çizmeye devam ediyor. Yıllarca sürüyor. Dakikalar ya da saatler sürebilir, ama Sem bitirdiğinde, tek bir dokunuşunun bile boşalmamı sağlayacağından eminim.

"Sonunda bitirdin mi?" Sinirli ve muhtaç bir şekilde soruyorum.

Sem bana bakıyor ve inanamayarak başını sallıyor. "Yirmi dakika oldu Maggie."

"İki yüz yıl gibi geldi. Şimdi bana portremi göster."

Sem kâğıdı bana doğru çevirmeden önce bir an utanmış görünüyor ve ben de kâğıdın üzerinde çizilmiş olan kendimi görüyorum. Ve çok iyiydi. Süper yetenekli.

"Sem," diye nefes alıyorum, gözlerim kocaman. "Gerçekten, gerçekten çok iyisin. Bu inanılmaz."

Yatakta kayıyor ve ben uzanıp ona dokunmak istiyorum ama yapamıyorum.

"Bende kalabilir mi?"

diye sordum. "Eğer istersen."

". İstiyorum koyayım."

Seni istiyorum.

Bu düşünce de çıktı?

Sem'in adem elması titriyor ve elindeki kâğıdı sehpanın üzerine bırakıp dizime hafifçe dokunuyor.

"Bana poz verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen" dedim ve bunu gerçekten söyledim. Bu çok ateşliydi. Bunu bir kalp atışında tekrar yapardım. Özellikle de beni tekrar bağlarsa. "Şimdi, bunun karşılığında ne alacağım?"

"Ne istiyorsun?"

"Boşalmak istiyorum, Sem. Taşaklarıma bak. Mavi olmuşlar. Bu gerçek bir acil sağlık durumu."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," diyor uzanıp bacaklarımı biraz açarken, eline alıp avucunun içinde yuvarlarken.

Gözlerim faltaşı gibi açılıyor çünkü böyle yapmaya devam ederse kendimi rezil edeceğim.

"Deneyebileceğimiz başka bir pozisyon var," diyor ve ben çılgınca başımı sallıyorum. Çünkü pozisyonları boş ver, ben sadece onunla seks istiyorum. Beni gerdiğini hissetmek istiyorum, onu içimde hissetmek istiyorum. "Sence beni kaldırabilir misin?"

"Her zaman yaparım," diye nefes alıyorum. "Sadece hazırlanmam gerekiyor. Sende var mı..." Sem uzanıp bir prezervatif ve bir paket kayganlaştırıcı çıkardı.

Benim evimdeki aynısı. Demek Sem dikkat ediyordu. Tabii ki dikkat ediyor. Konu ben olunca pek bir şey kaçırmıyor gibi.

"Beni çözebilirsin, ben de ," diyorum, bağlarımı çekiştirerek, ama Sem sadece başını eğiyor.

"Hayır. Ben miyim?"

Vücudum titriyor çünkü *lanet* olsun. "Um...eğer istersen."

Bacaklarımı yavaşça açıyor ve dizlerimden birini göğsüme doğru iterek deliğime bakıyor.

"Ne yapacağım?" diye soruyor.

"Sadece beni uzat. Ve içine bolca kayganlaştırıcı koyduğunuzdan emin olun." O kırlangıçlar ve sonra squirts a bit .

yağlama üzerinde onun Parmak, Sabırsızca tıslamadan önce deliğime hafifçe masaj , "Sadece lanet parmağını sok, Sem!"

Beni görmezden geliyor, bunun yerine beni kızdırmayı seçiyor ve sonra nihayet... lanet olası nihayet... ilk parmağını sokuyor.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum yavaşça parmak eklemine kadar kaydırırken.

"Şimdi ne olacak?"

"Etrafından dolaş. I..." İstedığımı yapıp o noktaya vurduğunda nefesim kesiliyor. "Oh lanet olsun. Bir tane daha. Bir tane daha sok içime."

Sem, tabii ki hemen yapmıyor. Ben nefes nefese kalana kadar acele etmiyor.

Ve sonra ikinci parmak içimde, beni makasla açıyor.

"Çok sıkısın," diye mırıldanıyor. "Çok küçüksün." Titreyerek nefes veriyorum ve o da ekliyor: "Sana kendini savunmayı öğretmek istiyorum."

"Kahretsin, Sem. Şu anda bunu *mu* düşünüyorsun?" Beni germeye devam ederken tıslıyorum.

"Sana silah kullanmayı öğretmek istiyorum Maggie. Güvende olmanı istiyorum."

"Nasıl istersen. Umurumda değil. Sadece yap beni." Sem üçüncü bir parmak daha ekliyor ve sırtımı hafifçe kavislendiriyorum.

"4 Temmuz'da benimle kampa gel."

"Kabul acele eder misin?" Isırarak söyledim ve o da kıkırdadı.

"Evet."

"O zaman tamam. Seninle kampa geleceğim. Şimdi sikini sok. Ben *ölüyorum*."

"Eğer yaparsam benim için inler misin?" Sem soruyor ve ben başımı sallıyorum. "Asla."

Sem dudaklarını ıslatır. "Bahse girerim seni inletebilirim."

Yanağımın içini ısıriyorum ve başımı tekrar sallıyorum çünkü konuşma yeteneğimi kaybettim. Tüm bu beklenti beynimi kızarttı.

Prezervatif paketini dişleriyle yırtarak açıyor ve sızıntı yapan sikinin üzerine yuvarlıyor.

Sonra o güçlü eller bacaklarımı kaldırıp omuzlarına yerleştiriyor. Kalçalarımı kavriyor ve kendini *tam oraya* yerleştiriyor.

"Acele et," diye yalvarıyorum ve Sem başını hafifçe çevirerek bileğimi hafifçe ısıriyor. "Çok sabırsızsın. Belki de seni biraz daha bekletmeliyim."

"Götlük yapma. Bunun için yüz saat bekledim. Yaşlılıktan ölüyorum!" Kalçalarını öne doğru kaydırırken ısıriyorum. İçime girerken boğazımdan rahatlamış bir nefes çıkıyor ve sonra yavaşça, yavaşça içime giriyor. Ta ki ben ona tamamen saplanana kadar.

Tutunmak için çabalarken ellerim bükülüyor ama onun altında çaresizim. Tamamen hareketsizim ve tamamen onun iradesindeyim ve gözlerinden bundan hoşlandığını görebiliyorum. Ben bağılıyım. Çaresiz. Bunun için yalvarıyorum.

Çekip tekrar sokuyor ve ben iniltilerimi ve sızlanmalarımı uzak tutmaya çalışarak ofluyorum. Zaten çok yaklaştım ve o daha hiçbir şey yapmamıştı bile. Ama daha önce katlanmak zorunda işkence, beni çizmesini izlemek beni her türlü delirtti.

"Bütün lanet sesleri çıkar. Seni duymak istiyorum," diyor, öne doğru eğilerek neredeyse beni ikiye bölüyor.

Bir yanımda pes etmek istiyor ama biraz meydan okuma olmadan hayat nedir ki?

"Hayır," diye fısıldıyorum ve çenesini sıkarak kısa aralıklarla içime girip çıkarken sırtımın kavislenmesine neden oluyor. İçimdeki noktaya tekrar sürtünüyor ve kimse sikime dokunmadan boşalacağımdaymışım gibi eminim.

Sem ile birlikteyken böyle bir şey oluyor.

İri ellerini yüzümün iki yanındaki şiltenin üzerine koyuyor ve daha da aşağı eğiliyor. İçime girip çıkarken bacaklarım omuzlarından kayıyor ve beline dolanıyor.

"Şu haline bak," diyor yüzünü eğip burnunu yanağımda gezdirerek ve derin derin nefes alarak. "Benim için çok sıkı. Kızının koca sikimle dolu olması hoşuna gidiyor mu? O daracık deliğine boşalmamı ne kadar istediğini söyle bana."

Oh, Yüce İsa.

"Açık saçık konuşmak yok," diye boğulmayı başarıyorum, ama Sem bundan ne kadar hoşlandığını fark ederek ağzını biraz yukarı kaldırıyor. Allah kahretsin.

"Hayır. Çok iyi alıyorsun Maggie. İyi bir küçük horoz sürtük gibi." Sert darbeleri her kelimeyi vurguluyor. "*Benim. Küçük. Kaltağım.*"

Tanrım, bu adam beni öldürüyor.

Alt dudağıma ısırıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, bu daha da kötüleştiriyor çünkü duyularım . Beni yatağa yapıştırırken sıcak nefesinin boynuma çarptığını hissedebiliyorum. Bedenlerimiz arasındaki kaygan teri ve göğsünde gürleyen kalp atışlarını hissediyorum.

"O küçük güzel kığın benim sikim için yaratılmış. Onun için yalvarıyor.

Sen de bunun için bana yalvaracak mısın Maggie?"

Kalçalarını yukarı yuvarlayıp tam o noktaya vurduğunda içimden bir inilti kaçıyor.

"Evet! Daha fazla, lütfen. Sikeyim."

"İşte benim iyi oğlum," diye homurdanıyor ve ben bu sözler karşısında kontrolsüzce inliyorum.

Bu ses küçük odada yankılanır yankılanmaz hızını artırıyor, kulağımın kenarını yalıyor ve hırlıyor, "Boşaldığını duymak istiyorum. Adımı söyle Maggie. Söyle."

Sanırım bu oyunu çoktan kaybettim. Gerçekten devam etsem iyi olacak.

Yüzü benimkinin üzerinde geziniyor ve çözülmemi izlerken gözlerimiz buluşuyor. Ve kendimi tutmuyorum, taşaklarım içime doğru çekilirken nefes nefese kalıyorum, sızlanıyorum ve inliyorum ve salıverilmemi göğsümüzün her tarafına fışkırtıyorum. Ve onun için biraz enayi olduğumdan, bunu yaparken onun adını inliyorum.

Sem.

Dudaklarımdaki ismi onu uçurumun kenarına sürüklüyor. Kalçalarını çılgınca savuruyor, boynumu sertçe ısırırken inliyor ve prezervatifin içine boşalıyor.

Dişlerini benden çekip alnını alnıma bastırdığında tenime yayılan lezzetli acıyla havayı emiyorum.

"Ben kazandım," diye pantolonunu indirdi.

"Evet, peki sen ne kazandın?"

"Bir dahaki sefere . Artık tutmak yok. Çığlık attığını duymak istiyorum."

"Biraz ürkütücü," demeyi başarıyorum, her ne kadar garip bir şekilde bunu dört gözle bekliyor olsam da.

"Hayır," diyor ve sonra uzanıp bir bıçak alıyor ve beni kesiyor. Sem'in elinde keskin bir bıçakla üzerimde gezinmesi ve irkilmemem bile klinik yardıma ihtiyacım olduğunu anlamamı sağladı.

Ya öyle ya da adamdan gerçekten hoşlanıyorum.

Çarşafın kenarıyla beni çabucak siliyor ve sonra beni çekiyor. Sem yüzünü ona yaslarken sırtım göğsüne bastırıyor.

başımın üstünde.

"Beni çok iyi aldın," diyor usulca ve göğsüm şişiyor çünkü evet, aldım.

"Çünkü beni iyi hazırladın."

İri elini karnımda gezdiriyor ve ağır bir bacağını kalçamın üzerine atıyor. "Bundan sonra böyle yapacağım."

"," diyorum ve gözlerimin kapanmaya başladığını hissediyorum. Çünkü nedense Sem'in yanındayken kendimi güvende hissediyorum. Onunlayken hiçbir şeyin bana zarar veremeyeceğini biliyorum. O buna izin vermez.

Birkaç saat sonra ikimiz de uykumuzdan uyandığımızda karnım gürültüyle gurulduyor ve Sem bana daha sıkı sarılıyor.

"Açsın," diyor, sesi uykudan biraz pürüzlü.

Omzumun üzerinden ona bakıp usulca gülümseyerek, "Tabii ya," diyorum. "Akşam yemeği yemek ister misin? Önceden sipariş vereceğim, böylece hemen gelip ."

"Ve buraya geri gelecek misin?"

diye sorar. "Elbette, ben kolayım."

"Evet, ," diyor ve ben de göğsünü dürtüyorum. "Dikkat et."

Onu tekrar dürtüyorum ve o da elimi . "Ben senden daha güçlüyüm Maggie. Ben olsam ederdim."

Tabii ki bu beni tetikliyor. Ben de kendimi ona doğru fırlattım, beline sarıldım, tüm çıplak bedenim onunkine yapıştı.

"Sen daha güçlü olabilirsin ama ben kararlıyım."

Bir kahkaha attı ve sonra beni ondan ayırmaya çalıştı, ama ben cırt cırt gibi yapıştım.

"Belki de *seni* ," diyorum boynunu ısırarak. "Çekmecende sakladığın şu seri katil kravatlarını kullan. Bakalım nasıl hoşuna gidecek."

Sem beni ondan uzaklaştırmaya çalışıyor ama ben sadece elimi . "Nefret etmiş gibi konuşma. Bunun için yalvarıyordun."

Boynunu kabaca ısıriyorum ve Sem kalçalarını kaldırarak beni uzaklaştırmaya çalışıyor.

"Artık beni giymek zorunda kalacaksın," diye takılıyorum.
"Benden asla kurtulamayacaksın."

Sem tekrar kıkırdıyor ve sonra yuvarlanıyor, böylece onun altında sıkışıp kalıyorum. Sikim onunkine karşı seğiriyor ve o da sinirlenerek ofluyor.

"Çekil Maggie," diye mırıldandı.

"Hayır. Yatağını yaptın. Şimdi içinde yatmalısın, orospu çocuğu."

Sem benim inatçı ses tonuma kıkırdıyor ve tekrar sırt üstü dönüyor, ben de ona yapışıyorum.

"İğrençsin. Boynumu emmeyi bırak."

Dudaklarım bir patlamayla teninden ayrılıyor. "Bayılıyorsun, seni azgın piç," diyorum ve sonra ayağa kalktığında daha sıkı tutunuyorum, o kalın bacaklar ikimizi de kolayca yukarı çekiyor.

Sem küçük mutfağa doğru ilerler ve buzdolabını açarak bir bira çıkarır.

"Bunu bütün gün ," diyor ve kapağını kapatıyor. Tezgâha çarpıyor ve duvara yaslanıp başını dolaplara dayıyor ve uzun bir yudum alıyor. Ona birkaç santim daha tırmanıyorum ve ayak bileklerimi arkasında birbirine kilitliyorum.

Midem gurulduyor ve Sem bana bakıyor.

"Üzerimden kalkarsan, giyinip yemeğe gidebiliriz."

Bunun yararlarını tartışıyorum. Gerçekten tartışıyorum ama nihayetinde olduğum yerde kalmaya karar veriyorum.

"Yap beni."

Birasından uzun bir yudum daha alır ve sonra duvarı iter.

"O zaman duş alalım," diyor ve bizi bir karavan için oldukça büyük olan banyoya götürüyor.

Suyu açtığında, "Çocukken kamp yapmaktan nefret ettiğimi biliyorsun. Babam beni izciliğe yazdırmıştı. Düşünebiliyor musunuz? *Beni*. İzci grubunda. Çadırlarda kamp yapıyorum. Kaka yapmak için çukur kazardım. Tek iyi yanı diğer çocuklardı. İşte o zaman eşcinsel olduğumu anladım. Sanırım bu babam için biraz geri tepti."

Sem suyu test ederken sırtıyor ve ben hâlâ ona yapışmışken içeri giriyor.

"Her neyse, demek istediğim, bunun içinde kamp yapabilirim. Yani, bu glamping gibi. Akan su var. Buzdolabı ve tuvalet de var. Bu harika," diyorum Sem duş başlığının kancasını açıp başımın üzerinde gezdirirken. Su aramızda kayıyor ve sonra sıırıslık olana kadar başının üzerinde gezdiriyor.

"Eninde sonunda üzerimden kayacaksın," diyor ve bir kalıp sabun alıp sırtıma ve kışma sürerken başımı sallıyorum. Deliğime biraz fazla zaman harcıyor ve ben de ona bir morluk daha vererek misilleme yapıyorum.

Havaya tanıdık bir koku yayılıyor ve elindeki sabuna bakıyorum.

"Bu benim sabunum mu?"

Sem kızarıyor ve o da omuz silkiyor. "Senin gibi kokuyor. Hoşuma gitti." Ah, kalbim.

"Biraz geriye yaslan," homurdanıyor, konuyu değiştirmeye çalışıyor ve ben de izin veriyorum. Göğsümü yıkayabilmesi için sırtımı duvara yaslıyorum. Ve orada da çok zaman geçiriyor, göbek deliğimin izini sürüyor ve başparmaklarını meme uçlarımin üzerinde gezdiriyor.

Harcanmış sikim aramızda seğiriyor ve sırtıttığı için fark ettiğini söyleyebilirim.

"Tek kelime etme, Sem. Şimdi sabunu bana ver. Sıra bende," diyorum ve sabun kalıbını ondan alıp geniş göğsünün üzerinde gezdiriyorum. Gözleri ellerimin karın ve göğüs kaslarının üzerinde gezinmesini izliyor ve sonra duş başlığını bizi duruluyor.

Duştan çıkarken parmaklarım boynunun arkasında kilitleniyor ve havluya uzandığında ayak bileklerimi belinden çözüp ayaklarımı yere kaydırıyorum.

"Daha uzun süre dayanabilirdim."

Homurdanıyor. "Kendine bunu söylemeye devam et."

"Yapabilirdim," diyorum, havluyu elinden alıp kurulandıktan sonra. "Ama çok açım. Ve düşük kan şekeri bir şeydir."

Sem bir çift şort ve atlet alır ve iç çamaşırı giymeden onları çeker, ki bu olması gerekenden çok daha sıcaktır.

Kıyafetlerimi uzatıyor, çabucak giyiyorum ve sonra beni bir kez daha kaldırıp karavandan çıkarıp kamyonetine taşıyor. Kabinin içine girdiğimizde, o beni orta koltuğa çekerken

beni . Zaten ait olduğum yer orası. Ondan o kadar uzakta oturmak istemiyorum.

Ona karřı hislerimin sadece birkaç hafta içinde bu kadar dramatik bir řekilde deđiřebileceđini kim dūřünebilirdi? Birbirimize seviřmek için meydan okuduđumuz dün gibi geliyor ve řimdi ona sarılmak istiyorum. Ona yakın olmak için.

Ona bir tür voodoo büyüşü yaptığımdan bahsetmişti ama şu anda tam tersi gibi geliyor. Bana büyü yapmış gibi hissediyorum ve bu konuda üzgün bile değilim.

Karavan parkından çıkarken, ben onun kolunun altında sıkışmışken, yemek için internetten sipariş veriyorum. Ellerim bacaklarında geziniyor, parmaklarımı kalçalarının derisinde gezdirirken onunla alay ediyorum. Beni durdurmuyor. Sadece ellerimin keşfetmesine izin veriyor.

Birkaç dakika sonra hamburgerciye yanaşıyoruz ve Sem kamyonandan inmemeye yardım ettiğinde ürperiyorum. Sert uzun aletini ayarlıyor, kemerinin altına sokuyor ve sonra bana bakıyor.

"Neden bu kadar üşüyorsun?"

"Hava esintili ve ben senin yarı boyutundayım, bu yüzden titriyorum. Bilirsin, normal bir insan gibi?"

Sem etrafımdan dolanıp kamyonete uzanıyor, küçük arka koltuktan bir sweatshirt kapıyor ve başıma geçiriyor. O kadar büyük ki şortumu örtüyor ve neredeyse dizlerime geliyor.

"Kahretsin, bu..." eliyle çenesini ovuşturuyor ve kapüşonunun ipleriyle oynayarak beni daha yakına çekiyor. "Pantolon giymemiş gibi görünüyorsun."

"Dev gibi olman benim suçum değil," diyorum, kazağın önce kollarını sonra da altını biraz kıvrarak. "Bahse girerim sadece bunu giydiğimi ve senin için eğildiğimi hayal ediyorsundur, değil mi heteroseksüel çocuk?"

Sem beni kendine çekiyor ve eğiliyor, "Ve sen de bana izin verirdin." Nefesim kesiliyor çünkü evet, kesinlikle izin verirdim.

"Seni içeri taşımak istiyorum."

Bunu ben de istiyorum ama toplum içinde biraz normal davranmalıyız. İnsanlar yaptığımız bu şeyi anlamazlar. Ben bile anlamıyorum. Sadece *hoşuma* gittiğini biliyorum.

"Muhtemelen iyi bir fikir değil," diyorum ve sonra uzanıp elimi onun elinin içine koyuyorum ve onu kalabalık mekâna doğru çekiyorum. Sert avucunun benimkine sürtünme şekli mideme taklalar attırıyor. İnsan kalabalığı arasında ilerlerken beni bırakmasını bekliyorum ama paket servis tezgahına doğru ilerlerken elimi bırakmıyor. Bir grup insan yemeklerini bekliyor ve Sem ancak o zaman beni bırakıyor. Adımın söylenmesini beklerken beni yanına çekiyor ve ben de gizlice burnumu onun yanına bastırıp çekiyorum.

Kahretsin, çok güzel kokuyor.

Sem'in parmakları kulak mememle oynarken tanıdık bir ses başımı evirmeme neden oluyor.

"Hey, Magnus!"

Colin'in kalabalığın arasında ilerlediğini gördüğümde kaskatı kesiliyorum. Hiç düşünmeden Sem'den biraz uzaklaştım.

Neden yaptığımı sorma. Sadece hareket ediyorum ve bunu yaparken kendimden biraz nefret ediyorum.

"Merhaba Colin," diyorum yanıma doğru gelirken. Bu gece iyi görünüyor, bol bir eşofman altı ve yağsız kaslarını gösteren kısa kollu bir gömlek giymiş.

Sem kadar iyi değil ama yine de.

"Merhaba Sem," diyor Colin, Sem'in bakışlarıyla buluşuyor ve sonra yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Bu sabah yogada seni özledim. Seni aradım ama August meşgul olduğunu söyledi."

"Evet, ailemle bir işim vardı. Dersi kaçırmak zorunda kaldım," diyorum ve Colin başını sallayarak uzanıp büyük boy kazağını hafifçe çekiştiriyor.

"Bunun içinde çok tatlı görünüyorsun."

"Teşekkürler," diyorum, yüzümün kızardığını hissediyorum, iltifattan değil ama Sem her şeyi duyabildiği için.

Siktir beni. Gecenin böyle geçmesini istemezdim.

Colin'in gözleri boynuma takılıyor ve dönüp Sem'e bakıyor. Elimi orada kalan kırmızı ısıruk izine sürüyorum ve yanaklarımın ısındığını hissediyorum.

"Oh..." Colin gözlerinin Sem'in boynunda biraz fazla uzun süre kaldığını söylüyor.

Boktan bir ubuk.

Yukarı bakıyorum ve derisini kaplayan küçük mor çürükleri görüyorum. Bu utanç verici.

"Siz ikiniz..." Colin başlıyor ama ben hemen başımı sallıyorum.

"Hayır. Hayır, sadece arkadaşız."

Sem sıkıntıyla ofladı, elini saçlarında gezdirdi ve çenesini sıkarak başka tarafa baktı.

"Bu durumda, ben de... Bu hafta buluşmak için sana mesaj atacaktım ama başka işlerle meşguldüm. Ama şimdi buradasın... Yakın bir zamanda dışarı çıkmak ister misin?"

"Ah," diyorum ayaklarımı sürüyerek. Sem arkamda kaskatı kesilmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuş sessizce tüm bu olanları izliyor.

Boynumu ovuyorum. "Tamam, evet, neden bana mesaj atmıyorsun, neyin işe yaradığını görürüz."

Colin'in gülümsemesi genişliyor ve eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor.

"Tamam, yakında görüşürüz o zaman. Eve, Daniel'ın yanına gitmeliyim," diyor elindeki paket servis poşetini kaldırarak. "Görünüşe göre açlıktan ölüyor."

Colin Sem'e dönerken küçük bir kahkaha atıyorum. "Hoşça kal, Sem. Seni tekrar görmek güzeldi."

"Siktir git," diye mırıldanıyor Sem ve Colin uzaklaşırken sendeliyor. Muhtemelen onu doğru duyup duymadığından emin değildi. Hatta Colin omzunun üzerinden kaşlarını çatarak ikimize baktı. Ama ben ona gülümseyerek bir kez daha el sallıyorum, sanki *"Burada görecektir bir şey yok"* der gibi. *Bir şeyler duymuş olmalısın.*

Colin gözden kaybolduğunda Sem'e dönüp en sert öğretmen sesimle, "İnsanlara böyle şeyler söyleyemezsin. Bazen çok kaba oluyorsun."

"Sen de öyle. Gözümün önünde *onunla* planlar yapıyorsun."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama sonra . Çünkü bu biraz kabaydı. Dürüst olmak gerekirse biraz da kalpsizceydi. Sem az önce içime girmişti ve ben ondan utanıyormuşum gibi davranmıştım.

"Tamam. Haklısın. Gerçekten özür dilerim. Ortaya *çıkınca* hazırlıksız yakalandım ve seni *dışarı çıkarmamı* isteyip istemediğini bilmiyordum, hepsi bu. Tanrım. Yemeğimizi alıp yemeğe gidelim. Belki daha az aç olduğumuzda birbirimize karşı daha nazik oluruz."

"Sana hep iyi davranıyorum."

Kahretsin, ama o haklı. "O zaman en azından yemek yedikten sonra yetişkinler gibi konuşabiliriz."

Sem çenesini sıkar ve başını sallar. "Her neyse."

Ses tonuna sinirleniyorum ama başka bir şey söyleyecek zamanım olmuyor çünkü tezgâhın arkasındaki kişi yüksek sesle adımı söylüyor. Çalışandan poşeti alıp Sem'e bardakları uzatıyorum.

"Buzlu çay istiyorum, lütfen," diyorum, o da homurdanıyor ama de getiriyor ve sonra kamyonu doğru yola çıkıyoruz, Sem her şeyi kocaman ellerinde taşıyor.

Tam bir hıyar olmama rağmen, yine de taksiye binmeme yardım ediyor. Ama sefer beni yanındaki orta koltuğa oturtmak yerine yolcu koltuğuna oturtuyor ve kalbim biraz sıkışıyor.

Kahretsin, çok kızmış.

Bunu bana yapsaydı ben de çok kızardım. Onunla birlikte olduğum için utanıyormuşum gibi davrandım, ki öyle bile değil.

Durum hiç de öyle değil.

Tanrım, sıçtım batırdım ve gerçek şu ki, bunu neden yaptığımı bile bilmiyorum.

Kaldırıma yanaştığında ona bakıyorum. Direksiyonu sıkıca kavırıyor ve bakışlarını lazer ışığıyla yola odaklıyor. Yol boyunca üzerindeki gerginliği hissedebiliyorum ve bana bakmıyor bile. Her zaman beni izlemesine o kadar alışmışım , bakmadığında rahatsız oluyorum.

"Nereye gidiyoruz?" Kızgın devi uyandırmak istemediğim için usulca soruyorum.

"Bir yer biliyorum."

"Karavanına dönmeyecek misin?" diye soruyorum, o da kafasını bir kez sallıyor.

Kahretsin, evine dönmemi bile istemiyor. Bir an için bunun aramızdaki her şeyin sonu olup olmadığını merak ettim. Eğer öyleyse onu suçlamam.

Nedense bu düşünce beni beklediğimden daha fazla üzüyor. Gerçekten koca adama karşı bir şeyler hissetmeye mi başlıyorum?

Yirmi dakika sonra Sem kamyonu tüm şehri gören dik bir tepenin zirvesine park ediyor. Büyüleyici bir yer ve bakarken bana kızgın olduğunu bir anlığına unutuporum.

" nasıl buldun?" Boynumu sağı sola çevirip şehrin uzaktan parıldayan ışıklarına bakarak soruyorum.

"Keşfetmek," diye ısırtıyor, yiyecek torbasını kapıyor ve kamyonun altına atıyor. Kapıyı çarpıp beni kendi yoluma için bırakmasını bekliyordum ama bana dönüp kolunu uzattı.

Şoför tarafına geçiyorum, bacaklarımı beline doluyorum ve bizi kamyonun arkasına götürüp bagaj kapağını indirirken ona yapışıyorum.

"Yalnız değiliz," diyorum ona beni kamyonetin kasasına koyarken. Bacaklarım ucundan sarkıyor ve sağıma baktığımda yakınlarda park etmiş bir minibüs görüyorum. Camlar buğulu ve içeride neler olduğunu sadece tahmin edebiliyorum.

"Evet, insanlar buraya sevişmek için geliyor." Bunun üzerine gözlerim açıldı.

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Dudağımı ısırdım ve "Buraya sevişmeye mi geldin?" diye sordum.

Nedense onun başka biriyle birlikte olduğu düşüncesi beni gerçekten rahatsız ediyor. Bana dürüstçe cevap vermesini istediğimden emin değilim.

"Belki."

Kendini yanıma atıp yiyecek kutularını karıştırmaya başladığında ona kısık gözlerle bakıyorum. Sanki bu onun son yemeğiymiş gibi yiyor. Bu kadar yiyeceği nasıl tükettiğini bile bilmiyorum. Çünkü vücudunun hiçbir yerinde görünmediği kesin. Yontulmuş.

Elimi uzatıp koluna bastırıyorum ve çantayı karıştırmaya devam etmeden önce bir an duraksıyor.

"Sorun nedir, Sem?" Bana hamburgerimi uzatırken soruyorum. "Neden hâlâ üzgünsün? Nasıl davrandığının yanlış olduğunu biliyorum. Panikledim. Üzgün olduğumu söyledim ve gerçekten ciddiye aldım."

" değil. Sadece açım."

Buna gözlerimi deviriyorum çünkü hiç de öyle olduğunu düşünmüyorum. Benden bir şey saklıyor ve ben de gerçekte neler olduğunu kararlıyorum.

"Yani, daha önce olanlar için bana hâlâ kızgın değil misin?" "Hayır."

"Yani kıskanmadın mı?" Kendimi sormaya zorluyorum çünkü bilmek istiyorum. *Bilmek istiyorum.*

Sem bana yan gözle bakıyor. "Neyi kıskanıyorsun?" "Colin'i."

Sem dönüp bana bakıyor ve sonra hamburgerinden büyük bir ısırık alıyor. Konuşmadan önce yutmadı bile. "Kiminle istersen birlikte olabilirsin."

"Öyle mi?" Soruyorum ve sonra ağızma bir patates kızartması atıyorum. "Hm, o zaman belki de onunla çıkmalıyım."

Sem sessiz ve sadece yemeğini çiğniyor, gözleri uzaktaki şehir ışıklarına bakıyor. Ve bu sessizlik beni deli ediyor. Genelde ya tartışırız ya da konuşuruz. Hiç sessiz kalmıyoruz.

"mi, Sem? Gerçekten olmaz mı?"

, şimdi de cevap arıyorum. Çok mu çaresizsin?

"Neye dikkat edeyim?"

"Ben, Colin'le çıkıyorum. Onunla çıkıyorum. El ele tutuşmak, öpüşmek gibi randevular."

"Neden ki? O senin hayalindeki adam, değil mi? Ben kim oluyorum da buna engel oluyorum?"

Yiyecek kutumu kamyonun kasasına koydum ve ona doğru döndüm. "Sem."

"Hm."

"Bana bak."

Sem yüzünü bana doğru çeviriyor ve ben de uzanıp ensesinden tutarak onu kendime doğru çekiyorum. Mavi gözleri biraz parlıyor ve sonra dudaklarıma doğru kayıyor. Onları ıslatıyorum ve "Aylarca beni takip ettikten sonra bunu mu söylüyorsun...." diyorum.

"Ben sap değilim...."

"Pekala... Tamam, aylarca beni *kazara* takip ettikten ve kendini *gelişigüzel* bir şekilde benim içinde bulduktan sonra..." Şakacı bir şekilde sırtıyorum. "Öylece çekip gitmem senin için sorun olur mu? Başka bir adamın benimle çıkmasına, başka bir adamın beni becermesine izin vermem?"

Sem yutkunuyor ve bakışlarını benimkilerden kaçırıyor. "İstediğin kişi o."

"Ne istiyorsun? Beni istiyor *musun*, Sem?" Yumuşakça soruyorum. Gözlerini kapatıyor. "Siktir."

"Söyle lütfen."

Dilini dişlerinin üzerinde kaydırıyor ve sonra benden uzaklaşıyor, yiyeceği yanına atılıyor.

"Biliyorum. Ama lanet olsun, kafam karıştı... Ne halt ettiğimi bilmiyorum..." Uzun süren bir sessizlikten sonra nihayet dile geliyor.

"Hemen arkandayım."

"...ya da kendimi ne olarak etiketlediğimi. Tek bildiğim, o hastanede seni gördüğüm andan itibaren..." Elini güçlü çenesinde gezdirmesini izlerken kalp atışlarım hızlanıyor. "Seni tanımak istedim."

"Bana nedenini söyle," diyorum usulca.

"Çünkü sen... farklısın. Daha önce senin gibi biriyle hiç tanışmamıştım."

"Bu yüzden mi yıllardır beni takip ediyorsun?"

Omuz silkiyor. "Belki, ama seni takip etmiyordum. Gözlemliyordum. Çizimlerim için."

Dirseğimle onu dürtüyorum. "*Gözlemlemek*, tamam. Her neyse. Sadece itiraf et. Bana aşkınsın. Benimle evlenmek istiyorsun. Bebeklerimi doğurmak."

Sem dudak yemeğini kapıyor, hamburgerin geri kalanını ağzına atıp çiğniyor. Onun beceriksizliğine hafifçe gülüyorum ve sonra arkama yaslanıp ağzıma bir kızartma daha atıyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, o geceden önce senin kadar büyük birini hiç görmemiştim. İlk başta beni biraz korkuttun. Vahşi gözlü ve gergindin."

Bunun üzerine kaşlarını çattı. "Benden neden korkuyordun ki? Sana asla zarar vermem."

"Bunu şimdi biliyorum," diyorum iç çekerek. "Ama o zamanlar deli gibi görünüyordun." Ona yan gözle bakıyorum ve ekliyorum, "Hâlâ bazen görünüyorsun. Ateşli, seksi ama yine de tam bir psikopat."

"Evet. Sadece insanlar seninle uğraştığında öyle görünüyorum. Senin incindiğini gördüğümde beynim çatlıyor ve biraz deliriyorum. Sadece güvende olmanı istiyorum."

Kalbim göğsümde çırpınıyor ve onu ovuyorum.

"Sem, beni anlamanı istiyorum. *Açıkça*. Seni üzecekse Colin'le çıkmam," diyorum usulca ve Sem donup kalıyor. "Yaptığımız şeyin öylesine olduğunu ya da belki de sadece arkadaşlar arasında bir oyun olduğunu biliyorum,

Ama bu işe birlikte , değil mi? Biz... bu her neyse yaparken başka kimseyi görmeyeceğim."

"Hayır, Maggie. Ben senin... Senin için en iyi olanı yapmalısın, tamam mı? Yoluna ya da seni engellemek istemiyorum."

Kalbim hafifçe çarpıyor ve yüzümü hiçbir duygu göstermemeye zorluyorum. Çünkü bana bakarsa, gerçekten bakarsa, şu anda ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı görecek.

Şu anda Colin'i istemiyorum. *Onu* istiyorum.

Bunun için savaşmasını istiyorum.

Benim için. Tanrım, aklım karmakarışık.

"Tamam," diyorum usulca. "Eğer gerçekten istediğin buysa."

Sem bir şeyler homurdandıktan sonra paketleri çantaya geri koyuyor ve babamı kamyonetin kasasına geri itiyor. Arkama bakıyorum ve görüyorum, bacaklarını önüne uzatmış, başının arkasını cama dayamış ve gözleri kapalı.

Üzgün görünüyor.

Ve elimde değil. Fiziksel olarak uzak duramıyorum. Onunla birlikte olmak için geri dönüyorum, kucağına sürünüyorum, sırtımı göğsüne dayıyorum ve başımı çenesinin altına sokuyorum. Bir an için beni yanından uzaklaştırıp uzaklaştırmayacağını merak ediyorum. Nefesimi tutarak bekliyorum ama beni itmek elleri belime dolanıyor ve beni kendisine doğru tutuyor. Yüzü saçlarıma gömülüyor ve derin bir nefes alıyor.

"Bana ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor.

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum.

"Kafamı karıştırıyorsun. Aklımı kaybediyormuşum gibi hissediyorum."

"Özür dilerim."

Bir süre öylece oturuyoruz, ikimiz de tepeyi kaplayan çalılardan arasından esen rüzgârı ve yolun karşısındaki minibüsün hafifçe sallanırken çıkardığı sessiz gıcırtyı dinliyoruz. Bazen sessizliğe ihtiyaç vardır. Bazen kelimeler gerekli değildir.

Titriyorum ve ona daha fazla sarılıyorum. "Kafan karıştığı için üzgünüm, Sem. Seni yalnız bırakmamı ister misin? Düşünmen için sana biraz zaman vermemi?"

Kolları beni sıkıca sarıyor. "Sikeyim hayır."

Küçük bir kahkaha atıyorum ve başımı omzuna yaslıyorum. "Tamam. Değişirse bana haber ver."

"Olmayacak."

İçimi çektim ve sonra gerginliği kırmaya karar vererek şöyle dedim: "Tamam, şimdi dikkatleri odadaki file çekelim. O minibüsteki birinin inanılmaz bir dayanıklılığı var."

"Öyle görünüyor." Sem beni kucağında kaydırırken ellerini eşofmanımın ceplerine sokuyor. Sonra eğiliyor ve burnunu yavaşça boynumun derisinde gezdiriyor. Dudakları nabzıma değiyor ve ona karşı nefes alıyor.

"Burada oturmuş seni koklamamaya çalışıyorum ama lanet olsun, çok zor."

Hafifçe titriyorum ama bu sefer soğuktan değil. Bu kadar açık sözlü olmasına ve her zaman apaçık olanı söylemesine bayılıyorum. Sem ile çok az tahmin var.

"Bu benim sabunum."

"Hayır, ."

"Ah, kalbim," diye fısıldıyorum. "Beni istediğin zaman koklayabilirsin."

Bir dakika boyunca öylece oturduk, sadece Sem beni içine çekti, ben "Sem...." diye sorduğumda parmakları tenimde şekiller çiziyordu.

"Öyle mi?"

"Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Evet."

"Sen harika bir sanatçısın, gerçekten yeteneklisin. Neden bununla bir şeyler yapıyorsun?"

"Hayır. Bu bir hobi. Sadece eğlenmek için yapıyorum. Ellerimle çalışmayı tercih ederim. Bir şeyler inşa etmeyi. Bu benim için yeterli."

"Çok yeteneklisin. Bir gün bana bir şey yapar mısın?" "Sana ne yapmamı istiyorsun?"

Dudaklarıma dokunuyorum ve omuz silkiyorum. "Önce bana ne tür medyumlarla çalıştığını söyle? Çizim yapabildiğini ve ahşapla çalıştığını biliyorum çünkü karavanındaki tüm o dolapları sen yaptın. Başka neler yapabiliyorsun?"

"Biraz kaynakçılık. Luke bu benden daha iyi."

Ona yaslanıyorum ve üstümüzde parıldayan yıldızlara bakıyorum. "bir şeyler yapıp sürpriz yapmaya ne dersin?"

Eminim o yetenekli beyin bir şeyler bulabilir." Sem onaylarcasına homurdanıyor ve ben de bir gülümsemeyi ısııyorum.

"Hey, sence o minibüsteki çocuklar tutuklanır mı?" "Hayır.

Belki. Bilmiyorum."

"Hiç toplum içinde seks yaptın mı?" diye soruyorum ve Sem beni kucağına oturtuyor. "Birkaç kez. Ya sen?"

Başımı salladım. "Hayır. Pek bana göre değil."

"Hiç denemediysen nereden biliyorsun?"

O haklı. Denemeden bilemeyeceğim. "Peki, şuna ne dersin? Bir gün sen ve ben halka açık bir yerde sevişebiliriz."

"Peki ya şimdi?"

"Aman Tanrım, hayır, şimdi olmaz," diye gülüyorum. "Bu gece tutuklanacak havada değilim."

"Eğlenceli bir şey yaptığınız için en az bir kez hapse girmediğiniz sürece hayat yaşamaya değmez."

"Bu iyi bir tavsiye değil, Sem. Ve sen bana sabıkan olduğunu mu söylüyorsun?" Dudaklarımızı tamamen yaklaştırarak ona bakıyorum. O da kendi dudaklarını ayırıyor ve dilimi dudaklarında gezdirmemek için kendimi zor tutuyorum.

Çünkü onu öpersem, bu artık benim için sıradan bir şey olmayacaktı. Çok daha fazlası olurdu.

"Bana neden hapse girdiğini söyleyecek misin?" Başımı hafifçe arkaya yaslayarak kendimi uzaklaştırmak için soruyorum.

Sem nefes veriyor ve başını cama yaslıyor. "Önemli bir şey değil. O zamanlar reşit değildim. Haneye tutuklandım. Bir şeyler çaldım. Aptal çocuk işleri."

"Şok edici," diyorum ve sonra soruyorum: "Evimden bir şey çaldın mı?"

Sem gözlerini benden kaçırıyor ve ben de onu dürtüyorum. ", değil mi? Ne aldın? İç çamaşırımı mı? Her gece yatmadan önce kokluyor musun?"

Sem dudağını ısılıyor ve ben onu tekrar dürtüyorum. "Söyle bana, seni ürkütücü adam."

"Ben ürkütücü değilim," diye homurdanıyor ve tamamen dönüyorum, böylece kalçalarına biniyorum.

"Külotumu çaldıysan öylesin."

"K lot giymiyorsun."

Kaşıımı kaldırıyorum. " yle değil mi? Belki de zulamı keşfetmemişsindir. Yeterince kurcalamamışsındır, koca adam."

Sem kasıklarına bakıp gözlerimle buluştuğunda kıkırdıyorum.

"Bana ne çaldığını söyle!" Onu gıdıklamak için uzandım ama o sadece ofladı.

"Ben gıdıklanmam."

"İmkansız! Herkes gıdıklanır."

Vücudunda onu kıpırdatacak bir yer bulmaya çalışırken, "Değilim," diye kayıtsızca cevap veriyor. Ama ellerim boynunda, kollarının altında ve sonra beline doğru dolaşırken orada öylece oturuyor.

Sem, "Devam edersen kendini sırt üstü yatarken bulursun," diye uyarıyor ama tabii ki dinlemiyorum.

Birden sırtüstü dönüyorum, bileklerim başımın üzerinde bağlıyken ellerinden biri yavaşça yan tarafıma doğru hareket ediyor. Ağır çekimde al alışını izliyorum ve olacakların beklentisiyle kalbim göğsümde hızla çarpıyor.

"Sem, sakın buna cüret etme. Bağırırım! O zaman tutuklanırsın. Polisler gelir ve seni . Hapishanede sana mektup yazmak ve Cheetos paketleri için harçlık göndermek zorunda kalacağım." Altında kıvranıyorum ama kaslı bacaklarıyla beni sıkıştırıyor. "Minib s  lerin seks maratonunu bozacağız. Bu hiç hoş bir şey değil ve ben çok iyi bir insanım! İlkokuldayken bunun için bir ödül kazanmıştım! Annem hala bir yerlerde saklıyor."

"Sen neden bahsediyorsun Maggie? Tüm bu kelimelerle kafamı karıştırmaya çalışıyorsun."

"Yemin , !" Kıkırdıyorum.

Bunu düşünüyor gibi görünüyor ve sonra başını sallıyor, "Hayır, bunu sen istedin," diyor Sem, parmakları tehlikeli bir şekilde tenime yakın.

"Bunu ben istemedim. Burada kurban benim. Sakın beni gıdıklamaya kalkma.

Lütfen," diye yalvarıyorum kahkahalar atarak ama Sem beni dinlemiyor.

Tabii ki .

YEDİNCİ BÖLÜM

SEM

(Maggie'nin kahkahası kulaklarımda çınlarken bizi karavanıma geri götürdüm. Neredeyse ağlayacak hâle gelene kadar onu gıdıkladım ve sonra bıraktım.

Çünkü ona yeterince ders vermiştim. Hiç öğrenmiyor ki. Sadece beni kışkırtmayı seviyor.

Bir göz ve onun küçük bedeninin yanımda kıvrılmış, gözlerinin kapalı olduğunu gördüm. Geceyi benimle geçirmek isteyip istemediğini bile sormadım. Sadece bizim için bir karar verdim çünkü onu bu gece *yanımda* istiyorum. Yatağımda. Kaldığı sürece.

Çünkü ikimiz de onun Colin'le birlikte olacağını biliyoruz.

Mükemmel, lanet Colin.

Adil olmak gerekirse, Maggie'ye ne istediğimi söyleme şansım vardı. Benim için iptal etmesini isteyebilirdim ama yapamadım. O benden daha iyisini hak ediyor. Ben kitaptan anlamam. zaman, Maggie bir şey hakkında gevezelik ettiğinde, sadece başımı sallıyorum ve bahsettiğini merak ediyorum.

Hayır, tüm bu saçmalıkları anlayabilecek biriyle olması daha iyi. Benden daha zeki ve sofistike biriyle. Daha çok ortak noktası olan biriyle.

Bir diğer sorun da eşcinsel olup olmadığımdan bile emin değilim. Belki biseksüelimdir? Diğer bazı erkeklerin çekici olduğunu hep fark etmişimdir ama cinsel anlamda değil. Daha önce hiç bir erkekle seks yapma dürtüsü hissetmemiştim. Maggie'yi ilk kez gördüğümde, sanki beynimde bir şeyler tıkladı. Onu istiyordum. Ona ihtiyacım vardı. Bu ne anlama geliyor? Bu bizi nereye götürür?

Maggie'yle oynamaya devam edip sonunda onu mutsuz edemem. Benimle asla gerçekten mutlu olamaz.

Eğer istiyorsa, Colin'le bir şansı olmasına izin vereceğim. Midemi bulandırır da.

Dürüst olmak gerekirse, onu başka biriyle düşünmek... başka birine karşı ... başka birine gülümsemek beni biraz

Ragey.

Lanet olsun.

Kamyoneti park ediyorum ve Maggie'nin yanına yürümek yerine kalçalarından tutup onu kendime doğru çekiyorum. Bir gıcırtyla koltuğun üzerinden kayıyor, sonra kollarıma giriyor ve onu yatak odasına taşıyorum. Onu yavaşça soyuyorum, gözlerimin dolmasına izin veriyorum. Bu ona son kez bakabileceğim anlardan biri olabilir.

"İyi misin?" diye soruyor, önünde diz çöküp şortunu çıkarmasına yardım ederken elleri saçlarımda. Tenini öpmek ve göğsünü yalamak istiyorum ama yapmıyorum. Bu bir şey değil.

Değil mi?

"Peki," diyorum kabaca ve hızla ayağa kalkıyorum.

Maggie esniyor ve sonra geriye doğru yatağa uzanıyor, küçük gövdesi neredeyse hiç yer kaplamıyor. Kahretsin, yatağımda çok güzel görünüyor. Yarın işe gittiğinde bunu çizeceğim.

Gömleğimin arkasından tutup başımın üzerine çekiyorum ve yanına sürünmeden önce şortumu çıkarıyorum. Kendimi tam sırtına yaslıyorum ve sanki beklediği tek şey buymuş gibi mutlu bir şekilde iç çekiyor.

Ona sarılmam için.

Telefonuna uzanıp alarmini kuruyor ve o bunu yaparken ben de elimi ince karnının üzerinde gezdiriyorum, başparmağımı kaburgalarının üzerinde gezdiriyorum ve çenemi başının üstüne koyuyorum.

"Çok sıcaksın. Güzel ve sıcacık," diyor halsizce. Telefonunda bir uygulamayı açmasını izliyorum ve hemen ekranda karmakarışık kelimeler beliriyor. "Biraz kitap okuyacağım. olur mu?"

Onun ne kadar zeki olduğunu bir kez daha hatırlarken yanağımın içini ısırarak başımı sallıyorum. Öğretmenlik diploması almaya çalışan bir üniversite mezunu. Benim gibi biriyle uğraşarak ne halt ediyor ki? On altı yaşımdayken liseden atıldım ve bir devam programına katıldım. Oradan da zar zor mezun oldum. Sabıka kaydım var ve büyük ihtimalle yakında aptalca bir şey yaptığım için sabıka kaydım da olacak. Onunla kıyaslandığımda ben tamamen berbat biriyim.

Olumsuz düşünceleri bastırmaya çalışarak boğazımı temizliyorum. "Ne okuyorsun?"

"Oh," diyor, bana dönüp utangaç bir şekilde gülümseyerek. "Eşcinsel distopik bir romans. Ateş gibi. Ciddiyim. İnsanlar bu tür şeyleri daha çok yazmalı çünkü hayat bu."

Distopya ne demek lan? Yüzümdeki şaşkınlığı okumuş olmalı ki, "Bunun ne geldiğini biliyor musun?" dedi. Cevap vermeyince, "Distopik, son zamanlar gibi bir şey. Dünya yok olmuş. Bu tür şeyler. Biri bana bu kitabı tavsiye etti ve ben de başlamak için can atıyordum. Günlerdir okunacaklar listemde duruyor."

Gözlerimi kısarak telefona bakıyorum ve her şeyi anlamaya çalışıyorum ama sonunda kendimi daha da aptal gibi hissediyorum.

Maggie bir süre beni izledi ve sonra sordu, "Biliyor musun, hiç sormadım. Okumayı sever misin?"

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı ve ona karşı sertleştim. Zaten bana zar zor tahammül ediyor. Eğer bilirse...."

"Okumamın bir önemi var mı?"

Kahretsin, sesim savunmacı geliyor.

Muhtemelen öyle olduğum içindir.

"Şey, hayır. Bazı insanlar bundan nefret ediyor ve bu sorun değil. Ben sadece nedenini merak ediyorum."

Yüzümün kızardığını hissediyorum ve gözlerimi ondan çevirip, "Hayır, okumayı sevmiyorum," diyorum.

"Tamam. Herhangi bir nedeni var mı? Okumakla ilgili en nefret ettiğin şey nedir?" soruyor ve dikkatini tamamen bana çeviriyor.

Yutkunuyorum ve bakışlarımı başka yöne çeviriyorum. Yere batmak ve yok olmak istiyorum. Ama ona yalan söyleyemem. Kiminle takıldığını bilmeli. Yaşamak için okuyan Colin'in tam tersiyim.

"En nefret ettiğim şey... Siktir... Ben sadece... Okuyamıyorum, tamam mı?" Son kısmı o kadar yumuşak fısıldıyorum ki zar zor duyabiliyorum.

Maggie durur ve sonra başını sallar. "Özür dilerim, ne dedin?"

"Beni duydunuz. Yani... Okuyabiliyorum ama kelimeler karmakarışık. Ters ve baş aşağı. Ve basit bir şeyi okumak iki yüz saatimi alıyor."

"Oh... yani... disleksin mi var?"

Omuz silkip, "Evet. O yüzden geldiğince okumuyorum.
Bu sinir bozucu ve başımı ağrıtıyor."

"Özür dilerim, Sem. Bilmiyordum. Bana söylediğin için teşekkür ederim," diyor elini göğsüme koyarken. Temas tenimde sıcak ve iyi hissettiriyor. Dudağını ısırtıyor, kitabına ve sonra tekrar bana bakıyor. "Sana kitap okumamı ister misin?"

"Ne?" Söylemesini beklediğim şey bu *değildi*. "Sana kitap okuyabilirim. Hikâye dinlemeyi sever misin?"
Başımı sallıyorum ve boğazımda bir yumru olduğunu fark ediyorum. "Evet. " "Tamam o zaman. Kemerini bağla koca adam, çünkü bu inanılmaz."

Telefonunda iğrenç bir şekilde çalan alarminın sesiyle uyandığımda, düşündüğüm ilk şey bunun doğru hissettirdiğidir. O burada benimle. Dün gece, biraz sıkıcı bir sahnenin ortasında uyuyakalana kadar bana kitap okudu. Onu suçlamıyorum. Bir kısmında ben de uyukluyordum. Ama itiraf etmeliyim ki seks sahneleri oldukça iyiydi. Ona yapmak istediğim şeyler için bana bazı fikirler verdiler.

Maggie inliyor, uzun süre okumaktan sesi biraz kısılmış. Tanrım, lanet göğsüm ağrıyor. Bir kere bile iyi okuyamadığım için kendimi kötü hissettirmedim.

benimle dalga geçen insanların aksine.

Aptal Sem.

Altıncı sınıftayken ağabeyim Liam'ın bana bağırdığı için bir çocuğun burnunu kırdığı anı aklıma geliyor. Luke da sekizinci sınıftayken ben on iki santim uzayıp kendi başımın çaresine bakabilecek hale gelene kadar zorbalardan haberdardım.

Şimdi, kimse benimle uğraşmıyor. Ancak bu, küçük cümleleri okumak veya temel matematik problemlerini çözmek gibi basit günlük şeyleri yapamadığım için kendimi bok gibi hissetmediğim anlamına gelmiyor.

Maggie'yi kendime yaklaştırıyorum ve o da iç çekerek alarımını kapatıyor ve elimi tutuyor. Tam kalbinin üzerine bastırıyor ve yemin ederim . Kalbinin avucumun içinde attığını hissedebiliyorum ve onu sonsuza kadar kendime yaslamak istiyorum.

Ama , değil mi?

Bu düşünceler karşısında gözlerimi hızla kırıştırıyorum ve sonra eğilip kulağına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

", Maggie."

Homurdanıyor ve yorganın altına biraz daha gömölüyor. "Maggie, bebeğim, kalkma zamanı."

"İstemiyorum," diye mırıldanıyor sevimli bir şekilde.

"İşe geç kalacaksın. Seni hâlâ eve bırakmam gerekiyor." "Ugh," diye mırıldandı ve sonra elimi göğsünden göğsüne doğru sürükledi.

sert sabah odunu. "Bana bir teşvik ver, Sem." Ki bu benim için hiç zor değil.

Ben de öyle yapıyorum.

Dudaklarında kısık bir inilti ile elime boşalana kadar onu yavaşça okşuyorum.

Nihayet kalkıp giyindiğinde, saçları dağınık, sağ yanağında bir yastık kırışıklığı oluşmuş halde, kapüşonumu titreyen bedenine geçirip onu kamyonetime taşıyorum. Hemen orta koltuğa , kemerini bağlıyor ve bana yaslanıyor.

Dairesine vardığımızda başını kaldırıyor ve çeneme bir öpücük konduruyor. "Teşekkür ederim," diyor. Yumuşak dudaklarının tenime yaptığı küçük baskı için yaşamaya başlıyorum. "İşim bitince seni ararım."

"Tamam," diye cevap veriyorum ve kamyonetimden inmesine yardım ediyorum.

Maggie uykulu gözlerle bana bakıyor. "Benimle kapıya kadar yürümek zorunda değilsin, Sem. Başımın çaresine bakabilirim."

"Biliyorum, ama yapacağım."

Kabullenmiş bir şekilde iç geçiriyor ve göğsüme bastırıyor. Onu yerden kaldırma dürtüsüne teslim oluyorum. Kollarını boynuma doluyor, ben onu kapısına kadar taşıırken bacakları sırtıma kilitleniyor. Onu kucağımda taşımama izin vermesine bayılıyorum. O söyleyene kadar bunu yapmaktan vazgeçmeyeceğim.

Maggie uykulu bir şekilde ofluyor ve sonra vücudumdan aşağı kayıyor. Kollarını belime dolayarak beni kendine çekiyor ve kalbim göğsümün içinde sıkışıyor.

Onu kendime doğru çekiyorum ve sonra kendimi onu bırakmaya zorluyorum. Küçük bir el sallamasıyla kapısının arkasında kayboluyor.

Kilidi açıp içeri girme dürtüsüyle savaşıyorum. Her zaman onun yanında olmak istiyorum. Ama bunun yerine kendimi kamyonetime geri dönmeye ve işe gitmeye zorluyorum.

Gün uzayıp gidiyor ve nihayet ayrılma vakti geldiğinde eve gidip duş alıyorum ve ardından bu görüntüleri kafamdan atmak için kağıt ve kalemimin başına oturuyorum. Çünkü Maggie'nin dün geceki görüntüleri bütün gün bana saldırdı ve onları aklımdan çıkaramıyorum.

Vücudu kucağımda kıvrılmıştı.

Eli benimkinde.

Bacakları yatakta benimkilere dolanmıştı.

Ve onunla tanıştığımdan beri ilk kez çizimlerime kendimi de dahil ediyorum.

MAGNUS

O akşam işten eve dönüp daireme , Sem'in orada oturmuş beni beklediğini görmeyi umuyorum. Dairemin boş olduğunu fark ettiğimde ezici bir hayal kırıklığı dalgası üzerime çöküyor.

"Kahretsin," diye mırıldandım. " gel. Bu bir şey değil."

Bana mesaj atmış olmasını umarak telefonuma bakıyorum ama ekranda sadece Colin'den gelen mesajlar var.

Kahretsin, Perşembe günü benimle çıkmak istiyor. Aslında gitmek bile istemiyorum, ama aklım dün geceki Sem'e gidiyor ve bana bunu yapmamı söylüyor. Colin'e isteksizce bir mesaj gönderip akşam yemeği ve sinemayı kabul etmeden önce birkaç dakika kendimle savaşıyorum.

Kelimelere bakıyorum ve içimdeki endişe kabarmaya başladığında telefonumu kapatıyorum, yüzüstü tezgâha koyuyorum ve hayal kırıklığıyla saçlarımın uçlarını çekiştiriyorum.

Bu yanlışı geliyor. İçimden bir ses yanlışı olduğunu söylüyor ve artık bunu yapmak istemiyorum.

İptal etmek için telefonumu tekrar kaldırdığımda August'un aradığını görüyorum.

"Selam," diyorum, biraz endişeliyim çünkü August'u az önce işte gördüm ve beni *hiç* aramıyor.

Derin sesi kulağımda yankılanıyor ve sesi üzgün geliyor. "Yardıma ihtiyacım var, Mags."

Kalbimin hızı üç katına çıkıyor, endişeden tüylerim diken diken oluyor. "Tamam, ne oldu?"

"Emery'yi almak için benimle gelmeni istiyorum." "Ne? Neden?"

"Çünkü o pislik beni aradı ve zurna sarhoş." "Saat daha beş...."

"Başlamayayım bile. Onu öldürmeden ona bakabilir miyim bilmiyorum. Onu terk etmediğimden emin olmak için sana ihtiyacım var.

okyanusa."

August'un sesinden damlayan hiddet beni duraksatıyor çünkü August herkesi sever. Emery ile hiç anlaşılamadıklarını biliyorum ama müstakbel üvey kardeşinden bu kadar nefret ediyor gibi görünmesi beni şaşırttı.

"Tamam, evet. Bunu yapabilirim. Gel beni al, birlikte gidelim. Eğer cinayet işlemeye karar verirsiniz bir mazeretiniz olduğundan emin ."

Sem'i aramayı düşündüm ama onu bu işin dışında tutmaya karar verdim. August gerekirse hem kendi başının çaresine bakabilir hem de benim.

Sanırım.

Telefonu kapattıktan kısa bir süre sonra August geliyor ve ben onun cipinin yolcu koltuğuna geçiyorum.

"Yani seni gerçekten aradı mı?" Emery'nin en iyi arkadaşımından uzak durmak için elinden geleni yaparken neden August'u aradığını merak ederek soruyorum.

"O berbat kafasından neler geçtiğini bana sorma. Ben de senin kadar şaşırdım," diyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. "Annem bunu öğrenmemeli, tamam mı? O her zaman herkesin içindeki iyiliği görür ve düğününden hemen önce onu bu pislığe bulaştırmasına ihtiyacım yok."

"Dudaklarım mühürlü," diyorum ve koltuğumda arkama yaslanıp şehrin suç oranı daha yüksek bir bölgesine doğru ilerleyişimizi izliyorum. Sokak lambaları loş, vitrin tabelalarının çoğu kırık ve tüm pencerelerde çelik parmaklıklar var.

"Tanrım, nerede takılıyor bu?" Etrafa endişeyle bakarak soruyorum.

Sem nerede öğrenirse diye düşünüyorum. Bana karşı inanılmaz derecede korumacı olmaya başladı.

Belki de hep öyleydi ve ben hiç fark etmedim.

"Sem'i de yanımızda getirmeliydim," diye mırıldanıyorum ve August alay ederek karanlık sokakta dar bir alana paralel park ediyor.

"Bu kadar dramatik olma. Seni gayet iyi koruyabilirim. Zaten hiçbir şey olmayacak."

Ona şüpheyile bakıyorum çünkü yapılı ve güçlü ama aynı zamanda fazla . İçimden bir ses, eğer biri gelirse, yumruk atmadan önce onu ikna etmeye çalışacağını söylüyor. Oysa Sem her zaman bir yumruk atar ve sonra sorular sorardı.

Aslında, soru sorma zahmetine girmezdi.

August, "Bana öyle bakma," diye homurdandıktan sonra kapıyı açıyor ve ben de dışarı fırlayıp onu caddenin karşı tarafındaki gölgeli bir bara kadar takip ediyorum.

Loş alana girdiğimizde meraklı gözler bizi takip ediyor. Hava nemli ve bayat bira ve sigara kokuyor. Ses sisteminde yetmişli yıllardan bir rock baladı çalıyor ve yürürken spor ayakkabılarım yapış yapış zemine yapışıyor.

August'a doğru eğildim ve mırıldandım: "Üvey kardeşin bunun kıymetini bilse iyi olur çünkü ben öldürölüp arka sokaklardaki bir çöplüğe atılmayacak kadar güzelim."

August sadece gözlerini devirir ve kıkırdar.

"Oh, hadi ama," diye nefes alıyorum. "Barmen kahvaltıda çivi yiyormuş gibi görünüyor ve şurada ölü bir adam olduğundan eminim." Barın köşesini işaret ediyorum.

August etrafına bakınır. "Tamam, anlaşıldı, barmeni kızdırma yeter..." diyor ve sonra yüzü geriliyor ve gözleri kısılıyor. "Siktir, o ölü bir adam değil, Emery."

August, görünüşe göre güvenlik endişelerimden habersiz, kolumu tutuyor ve beni ileri doğru çekiyor. Emery'ye yaklaşıyoruz, gövdesi barın üzerine yayılmış, dövme kolları yapışkan yüzeye dayanmış ve elleri bir bardak berrak sıvıyı kucaklıyor.

"Bu küçük pislik senin mi?" diye soruyor barın arkasındaki kaslı kadın.

"Evet. Benim," diyor August ve Emery başını çevirip koyu kahverengi gözleriyle August'a bakıyor. Çene hizasındaki saçları yüzüne dökölüyor ve o da saçlarına üflüyor.

"Hayır, onun değil," diye mırıldanıyor ve sonra uzanıp August'un yüzünün yan tarafını çalışıyor, ama August elini itiyor.

"Çıkarın onu buradan. Pasaklı bir sarhoş ve pisliğin teki," diyor kadın ve sonra elini uzatarak Emery'nin tüketmeyi başardığı içkiler için sessizce ödeme istiyor.

August mutsuz bir şekilde iç çekerek kredi kartını kızın bekleyen avucuna bastırıyor.

"Sağ ol kardeşim," diye mırıldanan Emery ayağa kalkmaya çalışır ama August'un göğsüne doğru düşer.

August, Emery'yi ayakta tutmak için mücadele ederken, "Ben senin kardeşin değilim," diye homurdanıyor.

"Ama yakında," diyor Emery, iri kahverengi gözleri August'unkilerle buluşuyor. "Ne kadar yazık."

August homurdanıyor ve sonra kadın August'un kredi kartını barın üstüne yapıştırırken Emery'yi kollarında kaydırıyor.

"Bana büyük bir bahşış bırak. Bu pislik saygısızlık yaptı. Birkaç dişinin kırılmasını izlemek istememe rağmen öldürülmesini engelledim."

August bana bakıyor ve ben de başımı sallayarak tezgâhtan kartını alıp kâğıdın üzerine büyük bir bahşış yazıyorum.

"Teşekkürler çocuklar," diyor ve August Emery'yi kollarının arasına alıyor.

"Düşük mü? Yüksek mi?" diye soruyor ve ben Emery'nin tip 1 diyabetik olduğunu hatırlıyorum. Görünüşe göre, çok sorumsuz biri.

"Ben iyiyim," diyor özensiz bir şekilde. "İyiyim. Şimdi yürü, pislik."

Emery, August'un göğsüne bir bez bebek gibi yaslanarak, "Bacaklarım yoruldu," demeye çalışıyor. Burnundan hafif bir horultu kaçıyor.

"Sanırım uyuyor," diyorum ve August bir iç çekiyor.

"Hayatımı sikeyim."

Sonra August eğiliyor ve bir an sonra Emery yerden kalkıp onun kollarına atılıyor.

İnsanlar dönüp bakarken "Aman Tanrım," diyorum. "Bu kadar güçlü olduğunu ." Uzanıp pazusunu sıktım. "Neden bana söylemedin?"

August, "Bana hakaret etme," diye homurdanıyor ve kollarında yetişkin bir adamla kapıya doğru olabildiğince hızlı ilerliyor. Emery küçük değildir. August'tan daha zayıf ama onun kadar uzun. August bunu yaparken yine sırtını incitecek ama onu durdurmak mümkün değil. Emery'den haklı olarak hoşlanmamasına rağmen August inanılmaz derecede sadıktır. Emery'yi asla yaralanabileceği bir yerde bırakmaz.

Cipine vardığımızda hemen kapıları açıp içeri bakıyorum. Arka koltukta gizlenen bir seri katil olma ihtimaline karşı, sonra da August'un Emery'yi yerleştirmesini izliyorum.

Bu hareket Emery'yi irkiliyor ve kapüşonlu gözlerle August'a bakıyor, uzanıp özensiz bir şekilde yanağına dokunuyor.

"Şu bak. Kahraman. Altın çocuk. Herkesin favorisi."

August, "Kapa çeneni," diye cevap verir ve onu bağlar. "Bin Mags, yapmamam gereken bir şey yapmadan önce bin."

Başımı sallıyorum ve August motoru çalıştırırken yolcu koltuğuna atlıyorum. Omzumun üzerinden baktığımda Emery'nin gözlerini kapatıp uyuklamadan önce August'u izlediğini görüyorum.

"Tanrım, ondan nefret ediyorum. Tam bir serseri," diye mırıldandı August ve sonra bana baktı. "Sen iyi misin?"

"Evet. Ben iyiyim. Pek bir şey yapmadım."

"Senin etrafta olman bile aklımı başımda tutmama yardımcı oluyor. Teşekkürler." "Her zaman, dostum. Bunu biliyorsun."

Birkaç dakika araba sürdükten sonra "Onunla ne yapacaksın?" diye sordum.

"Kahretsin, bilmiyorum. Onu eve getiremem. Senin evinde onunla kalabilir miyim? Kendi kusmuğunda boğulmadığından emin olmak için? Kan şekeri düşüklüğünden ölmesin?"

"Evet, tabii ki. Yapabilirim... Sem'de kalırım."

August başını sallıyor, cipi geri çeviriyor ve şehrin karşı tarafındaki daireme doğru sürmeye başlıyor. Araba sürdüğümüz süre boyunca Emery uyukluyor, ağzı açık, çenesi göğsünde ve saçları yüzünü örtüyor. Sonunda evime vardığımızda August Emery'yi kollarına alıyor ve hiç terlemeden merdivenlerden yukarı taşıyor. Cidden çok etkilendim ve bunu ona söylediğimden emin oldum. August, Emery'yi yatağıma yatırırken bana ters ters bakıyor.

"Bira fabrikası gibi kokuyor. Duş almam gerek." August gömleğini kokluyor ve sonra yatağıma bakıyor. "Yarın çarşaflarını yıkayacağım, söz veriyorum," diyor ve ben başımı sallıyorum.

"Endişelenmeyin. Gerçekten. Battaniyelerin nerede olduğunu biliyorsun. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Birkaç dakika içinde burada olabilirim. Sem buradan çok uzakta yaşamıyor."

August yatağın üzerinde bir denizyıldızı gibi yayılmış olan Emery'ye bakar ve iç çeker. "Evet, dostum. Yapacağım."

Arabamın anahtarlarını alıyorum ve yarın iş için ihtiyacım olacak şeyleri küçük bir çantaya doldurup kapıdan çıkıyorum. Sem'in evine gitmem sadece beş dakika sürüyor ve birden midemin bulandığını hissediyorum.

Sinirlerim gerildi. Gecenin bir vakti davetsizce kapısını çalmak bizim işimiz değil.

Beni burada istiyor mu ki?

Daha önce hiç konuşmadığımız bir tür görünmez sınırı mı aşıyorum?

Tanrım, tüm bunları çözmek için terapiye ihtiyacım var. Bütün bunlar aklımı karıştırıyor.

Başımı sallıyorum ve sonra kendimi hareket etmeye çünkü bu gece arabamda uyumayacağım.

Parmak uçlarım kapıya hafifçe vuruyor ve bir an sonra kapı açılıyor ve ortaya düşük askılı eşofman giyen gömleksiz bir Sem çıkıyor. Yanaklarını ve ellerini kömür lekeleri süslüyor, saçları hafifçe dağılmış. O kadar seksi görünüyor ki bir an için gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum.

"Maggie," diyor, gözleri şaşkınlıkla irileşiyor ve sonra geri adım atarak içeri girmeme izin veriyor. "İyi misin?"

"Evet, August ve Emery benim evimdeler... uzun hikaye. Bu gece burada kalabilir miyim? Sakıncası yoksa?"

Sem'in adem elması titrer ve başını sallar. Hızla arkasını dönüyor, masadan bir yığın kâğıt alıp bir çekmeceye tıkıştırıyor. Uzun çizgileri ve siyah lekeleri bir an için görebiliyorum.

Kahretsin, ne üzerinde çalıştığını görmek istiyorum.

"Bunlar daha çok çizim miydi?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum, etrafındaki yarı açık çekmeceye bakıyorum.

Boğazını temizliyor, geri uzanıp kapıyı kapatıyor. "Evet." "Görebilir miyim?"

Kulaklarının ucu pembe. "Hayır, Maggie. Şu anda olmaz."

Bir elini saçlarında gezdiriyor, ben de ona doğru ilerliyorum, uzanıp elimi yanağına değdiriyorum.

"Tamam, sorun değil. Ama ne çizdiğini görmeyi çok istediğimi biliyorsun. İnanılmazsın."

"Bir gün," diyor.

Başparmağımla çenesini ovuyorum. "Şu bak. Berbat durumdasın."

"Evet, biraz havaya girdim," diye cevap veriyor ve elini tutup onu banyoya çekiyorum. Tezgâha yaslanmış, kalçaları önünde açılmıştı ve ben kendimi ona ulaşmaya zorluyordum.

üzerine sürünmek yerine bir çamaşır bezi alıyorum. Kendimi ona sarmak biraz bağımlılık haline gelmeye başladı.

Bacaklarının arasına girip bezi ıslatıyorum, nemli ucunu yanaklarına ve kollarına sürerek tenini temizliyorum.

Ben bunu yaparken elleri belime gidiyor ve hafifçe sıkıyor. Yüzüne bakıyorum, gözleri karanlık ve yoğun bir şekilde benimkilere bakıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Yatmak için hazırlanmalıyız," diyorum ve avuçlarımı onun sert göğsüne bastırıyorum.

"Yapmalıyız," diyor ve ben gergin bir nefes alıyorum. Neyim var bilmiyorum, ama hissettiğim şeyler gerçekten işlenemeyecek kadar yeni. "Okuyacak daha çok kitabımız var."

"Öyle," diyor ve sonra elini enseme doğru kaydırıp beni kendine doğru çekiyor. Başını eğip burnunu çenemden şakağıma doğru gezdirirken nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Siktir, seni istiyorum," diye mırıldanıyor. "Tek bu. Neden Maggie?"

Kalbim göğsümde çarparken "Bilmiyorum," demeyi başarıyorum. Aşağı uzanıyorum ve parmaklarımı eşofmanının kemerinin altından geçiriyorum. Parmaklarım sikinin başına değiyor ve bana karşı hafifçe titriyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor ve sonra beni kollarına alıyor, yatak odasına doğru yürüyor, bacaklarım beline dolanıyor, dilim kulağının memesini yalıyor.

Beni nazıkçe, neredeyse saygıyla yatağa bıraktığında kalbim göğsümde tekliyor ve başım dönüyor. Duygularımı yüzümden uzak tutmak için dudağımı ısıyorum. Sem'e karşı hissettiklerimin boşuna olduğunu biliyorum. Bu hiçbir yere gitmiyor. O ne istediğini bilmiyor. Başka bir erkekle ilişki istediğinden bile emin olmayan adam için kalbimi riske atamam. Bu sadece seks. Öyle olmak zorunda.

Mavi gözleri vücudumda gezinirken yatağa uzandım ve titrek bir nefes verdi.

"Beni nasıl istiyorsun?" Gömleğimin ucuyla oynayarak ve hafifçe yukarı çekerek, göbeğimi ortaya çıkararak soruyorum.

Tam bir dakika boyunca kıpırdamıyor, sadece nefes alıyor, çıplak göğsü kabarıyor ve durup kendime dokunmamı izliyor.

Ve sonra aniden üzerime çıktı, tişörtümü çeneme kadar çekip yüzünü karnıma bastırırken vücudu benimkinin üzerindeydi. Tenimi içine çekerken elleri yanlarımı kavırıyor.

"Neden şeftali gibi kokuyorsun?" soruyor ve sonra kıyafetlerimi bedenimden söküyor.

Ondan sonra uzun süre konuşmadık.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Sem, beni dinliyor musun?" Kitapta olduğum yerde durup telefonun diğer ucundaki nefes alış verişini dinleyerek soruyorum Telefon. Kırılmış ve dengesiz, gözlerimi deviriyorum.

"Şu anda ciddi misin?" Diyorum ve sonra küçük bir gülümsemenin dudaklarımı yarmasına izin veriyorum.

Sem'in evinde yatıya kalmamın üzerinden iki gün geçti. Dürüst olmak gerekirse, bundan sonra iyileşmek için zamana ihtiyacım vardı, çünkü beni önceki seferler gibi yavaşça sikmedi. Hayır. Kendine olan hakimiyetini tamamen kaybetti ve içime o kadar sert girdi ki tüm karavanı salladık. Ertesi gün sesimi kaybettim.

Kıçım hala ağrıyor.

Zavallı deliğimin iyileşmesi için zamana ihtiyacım olsa da, onun olmasını özlüyorum. Özlememeliyim ama özlüyorum. Bu çiçek açan duyguları aşırı analiz ettim ve Sem'den *hoşlandığım* sonucuna vardım. Sem'den *gerçekten* hoşlanıyorum. Asıl soru, o da benden ne kadar hoşlanıyor? Bu bir yere varacak mı yoksa sadece oyunun eğlencesi, rekabet ve heyecan için mi bu işin içinde? Bu onun için sadece geçici bir an mı? Kadınlarla çıkmaya geri dönmeden önce bir erkekle kaçamak mı?

Artık bana bir oyun ya da kaçamak gibi gelmiyor.

Sem son iki gecedir gelmediği için, her gece onu arayıp yatmadan önce ona kitap okumaya başladım. Kitabı sevdiğini söyleyebilirim çünkü bazen sözümü kesip sorular soruyor ve bir keresinde güldü bile.

"Ne?" Sem hattın diğer ucundan nefes alıyor.

"Sen..." Dairemde tek başıma olmama rağmen sesimi alçaltıyorum. "Şu anda mastürbasyon mu yapıyorsun?"

Huffs. "Hayır."

Bir hışırtı duyuyorum ve telefonu kulağımdan çekip kamera düğmesine basıyorum. Sem cevap vermeden önce bir an çalıyor. Kızarmış yanaklarını, şişmiş göz bebeklerini görebiliyorum. Gömlek giymediğini söyleyebilirim ve heyecanla pantolon giyip giymediğini de merak ediyorum. Tanrım, çıplak bir Sem muhteşem bir manzara.

"Sen *tam* bir yalancısın," diyorum küçük bir kahkaha atarak. "Neyin var senin? İyi bir bölümün ortasındayım. Bunu bekliyorduk...."

"Üzgünüm," diye araya giriyor, "Biliyorum ama sesin çok ateşli. Ve şu anda sürekli azmış durumdayım."

"Sem." Mutlu bir şekilde kızardım. "Neden buraya gelmedin? Bunu senin için halledebilirdim."

"Yapamam. Geçen sefer çok sert davrandım."

"*Hayır*. Mükemmeldi," diyorum, nasıl girdiğini düşündükçe sikim kalınlaşıyor, bedenlerimiz birbirine çarpıyor.

"Ertesi sabah zar zor yürüyebildin."

"Ve bu, dostum, iyi bir sikiş. Kimsenin sana aksini söylemesine izin verme."

Beni izliyor ve sonra başını sallıyor. "Hayır, Maggie. Sana biraz ara vermeliyim. Senin yanında kendimi kontrol edemiyorum."

Sahte bir kızgınlıkla iç çektim ve Sem, "Göster bana," dedi.

Aptal numarası yapıyorum. "Neyi göstereyim?"

Sıkıntıyla homurdanıyor. "Sikini görmek istiyorum. Çıkar onu. Ona bakmaya bayılıyorum."

"Yok," diye alay ederek cevap veriyorum ve sonra arkamı dönüp pantolonumun içine uzanarak kendimi avuçluyorum.

"Siktir. , değil mi?" diye soruyor, gözleri şehvetle kararıyor. "*Göster bana*," diye hırlıyor.

"Hayır."

"*Maggie*," diye .

"Buraya gelmeliydin. Tüm bunları kaçırıyorsun."

Nefes veriyor ve sonra kameranın altında çalışan kolunu görebiliyorum, ağzımı sulandırıyor. Oh, o şeyi emmek için. Muhtemelen ağzıma fazla sığdıramazdım ama yine de denerdim. Hevesli değilsem ben bir hiçim.

"Şu haline bak, ne kadar da güzelsin," diye mırıldanıyor ve kolu hızla kadrajdan çıkıyor.

"Öyle miyim? Bana daha fazlasını anlat," diyorum, iltifatlara bayılıyorum çünkü seks için bir sürtük olduğumu her zaman de, görünüşe göre övgü için de bir sürtüğüm. Özellikle de Sem'den gelince. Benim hakkımdaki fikirlerinin önemli olduğunu fark ediyorum.

Sem dudaklarını ıslatır ve sonra, "Seni becermeyi seviyorum. Her şeyimi içine alabilmeni ve bunu sertçe yapabilmeni seviyorum. Bunun ne kadar harika bir şey olduğunu bilmiyorsun."

değil. Kendimi tamamen buna kaptırıyorum.

"Çok sıkı, çok küçük ve yumuşaksın ama narin değilsin. Gevşeyebiliyorum ve seni kıracaktım gibi hissetmiyorum. , sadece içinde kalmak istiyorum. Her zaman."

Şimdi yumruğum daha sert çalışıyor ve onun kapüşonlu gözlerine bakıyorum.

"Tanrım, Maggie, bak bana ne yaptın?" Kamerayı aşağı doğru çevirerek bana damlayan sikini gösteriyor.

"Sem." İnliyorum ve Sem kamerayı tekrar yüzüne çeviriyor.

"Bazen konuştuğunda, söylediğin şeyler. Kahretsin, çok zekisin ve komiksin de."

"Öyle mi?" Yanaklarım ısınırken nefes alıyorum.

"Sesinin tınısı. Sadece o sesle bile boşalabilirim. Yaptım."

Oh, Tanrım.

Gözlerimi kapattım ve utanç verici bir hızla bitti. Karnımdan vuruluyorum ve göz kapaklarımı açtığımda Sem zar zor nefes alıyor, bakışları beni delip geçiyor.

"Buraya gel," dedi. "Seni sikmeyeceğim. Ellerimi kendime saklayabilirim. Sanırım."

"Ve bu bir teşvik mi? Buraya gelmeye ne dersin? Çok yorgunum ve tüm vücudum ağrıyor. Bugün çocuklar çok vahşiydi. Lütfen yatağımdan kalkmamı isteme, özellikle de *bundan* sonra."

Sem'in kaşları endişeyle alçaldı. "İş yerinde ne oldu?"

"Tanrım," diye inliyorum, uzanıp bir mendille kendimi temizliyorum. "Bugün Adventure City'ye gittik ve yemin ederim, beş ve altı yaşındaki çocukların ölmesini engellemek tam zamanlı bir iş gibi. Bir tanesi bir saniyeliğine kafamı çevirdiğimde resmen sokağa fırladı. Bir diğeri toprak yedi."

Sem bunun üzerine biraz gülümsüyor. "Peki kaç çocuk istiyorsun?"

İç çekiyorum ve bir kolumu yüzüme atıp geçiriyorum. "Altı taneye razıyım."

Sen ister misin?"

Sem yatağında kayarak yan döndü. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Onlarla aran gerçekten iyi, Sem. Seni parkta gördüm. Bir gün harika bir baba olursun."

Sem alt dudağını ağzına götürüyor ama bir şey söylemiyor.

"Sence Caleb ve Whit'in çocukları olacak mı?" Ben soruyorum.

"Hayır. Bilmiyorum. Belki de. Annem torun istiyor. Ama Liam ve Anne bunu denemiyor ve Luke'un da... onun bile bilmediği bir yerde çocukları olabilir."

Etrafta koşuşturan minyatür Şems'i hayal ediyorum ve özlemle karnımın sıkıştığını hissediyorum.

Oraya gitme bile.

"Ailem birkaç kez torunlardan bahsetti ama Tanrım, çocuklarımin onların yanında olmasını ister miyim bilmiyorum. Çok kapalı fikirliler. Yorum yapmalarını ve çocuklarımin kafalarının karışmasını ya da kendilerini yargılanmış hissetmelerini istemem."

Sem telefonu yüzüne yaklaştırdı, gözleri kısılmıştı. "Eğer çocuklarımız olsaydı, ailenizin evine adım atmazlardı. Ve eğer onları görmek isterlerse, her ziyaretlerini izlerdik."

Biz kelimesini kullandığında kalbim çarpıyor ama bundan bahsetmiyorum. Bu anıyı daha sonra tüketmek ve aşırı analiz etmek için saklıyorum.

"Evet, sanırım haklısın," diye iç geçiriyorum ve sonra "Hey, bu kadar yeter. Artık daha az azgın olduğuna ve söylediklerime odaklanabildiğine göre okumaya devam etmemi ister misin? Kitapta tam anlamıyla bir dönüm noktasındayız. Sanırım sonunda seks yapacaklar."

"Elbette," diyor ve kameramı kapatıp telefonumdan kitabı açıyorum. Ve sonra okumaya başlıyorum. Çok geçmeden sesim

ve göz kapaklarım kapanıyor. Karanlık beni yutuyor ve dakikalar sonra dünya için ölmüş oluyorum.

Bir süre sonra, yatağın arkamda eğilmesiyle uyandım. İri bir el karnımdan geçerek beni tanıdık bir bedene doğru çekiyor.

"Sem," diye fısıldıyorum ve sonra ona sarılıyorum.

"Sonunda." "Denedim. Uzak duramadım," diye mırıldandı.

"Güzel."

Sonra kendimi hayal kurmaya bıraktım.

"Ne yapacaksın?" Ertesi gün öğle yemeğinde Colin'in mesajına umutsuzca baktığımda August soruyor. Her ne kadar hoş biri olsa da ve aylardır onun için yanıp tutuşsam da, artık onunla çıkmak istemiyorum. Son birkaç hafta içinde zevklerimin ne kadar değiştiğine inanamıyorum. Colin hayalimdeki ideal erkek olmaktan çıkıp belki arkadaş diyebileceğim birine dönüştü.

Sem birkaç hafta içinde hayalimdeki erkeği tersine çevirmeyi başardı. O sinsi bir piç. Etrafta sinsice dolanırken, gizlenirken ve burnunu sokarken bunun olacağını bilmeliydim. Kalbime girmeyi başardı ve şimdi her türlü şeyi hayal ediyorum.

Bir gelecek
gibi.

Onunla
birlikte.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "İptal , değil mi?" "Kesinlikle iptal edebilirsin."

"Ama Sem yapmamamı söyledi. Beni Colin'e doğru itiyor ama sonra tekrar kendisine çekiyor. Kafam çok karışık. Dün gece ben uyuduktan sonra evime girdi ve bana sarıldı."

August omuzlarını silkiyor. "Tamam, bir, bu çok çılgınca ve iki, cevaplar için bana bakma. Sem'in beyninin nasıl çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yok."

Odaya bakıyorum ve usulca, "Hâlâ cinselliğiyle mücadele ediyor. Bu felaket için bir reçete, değil mi? Demek istediğim, henüz

Henüz öpüşmedik bile ve artık bizi neyin engellediğini bilmiyorum. Beni öpmek istemiyor mu? Yani bir erkekle seks yapmak sorun değil de öpüşmek onun için fazla mı geyce?"

"Hiçbir fikrim yok, dostum. Haftalardır onunla seks yapıyorsun ama öpüşmedin bile öyle mi? Bu oldukça berbat bir durum."

"Biliyorum. Onunla ne yaptığımı bilmiyorum ama... uzak kalmasından hoşlanmıyorum. Gittiğinde onu özlüyorum. Özlememeliyim ama özlüyorum."

"Yok artık," diyor August yanağını ovuşturarak. "İki tarafın da akli karışmış gibi görünüyor."

Yüzümü ellerimin arasına alıp başımı sallıyorum. "Ah, neden en başta onunla ilişkiye girdim ki? Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum ama yine de yaptım. Tanrım, bana ne yapacağımı söyle."

"Dua etmenin sana bir faydası olmaz."

En iyi arkadaşıma ters ters bakıyorum ve alnımı masaya koyuyorum. "Colin'le çıkmalıyım, ha? Sem'le bir geleceğimiz yok, değil mi? Birbirimize hiç uygun değiliz."

"Onunla bir gelecek mi istiyorsun?" August soruyor ve ben omuz silkiyorum.

Yutkunuyorum ve gözlerimin biraz acıdığını hissediyorum. "Bilmiyorum. Ondan hoşlanıyorum. Düşündüğümde daha çok. En iyi yönleriyle bile şaşırtıcı biri."

August sırtımı sıvazladıktan sonra sandviçimin yarısını kapıp ağzına atıyor. "Görünüşe göre bir şeyleri çözmen gerekiyor."

"Tanrım, bunu bilmiyor muyum?"

Telefonum tekrar çalıyor ve ekranda Colin'in adını görüyorum, ben de telefonumu kapatıyorum. Bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum.

O akşam işten eve döndüğümde Sem'i mutfağında, saçlarını geriye atmış ve kot pantolonunu kalçalarına kadar indirmiş halde bulana kadar bu konuda endişelenmekten kendimi alamıyorum.

Sanki oraya aitmiş gibi.

Ve anında sertleşiyorum.

Bu bir sorun haline geliyor.

Boğazımı temizleyip "Bu bir önlük mü?" diye soruyorum.

Sem omzunun üzerinden bakıyor ve gözlerini üzerimde gezdiriyor.

"Hey, Maggie."

Kendimi ayarlıyorum ve ona doğru ilerliyorum. "Yemek mi yapıyorsun?"

"Evet."

"Bunu yapabildiğini bilmiyordum."

Sem kaşlarını kaldırıp bana bakıyor, bir bira kapıyor ve uzun bir yudum alıyor. "Peki neden yemek yapmayı bilmeyeyim?"

"Bilmiyorum. Barbekü yapıyor gibi görünüyorsun."

"Mangal yapmayı severim ama annem hepimizin yemek yapmayı da bilmesini isterdi. Büyüyünce işe yaramaz pislikler olmayacağımızı söyledi."

"Kulağa doğru geliyor," diyorum ve sonra ocağa biraz daha yaklaşıyorum. "Peki, ne yapıyorsun?"

"bir şey değil," diyor ve sonra beni itiyor. "Geri . Mikro yönetmeye çalışmayı bırakın."

"Ben mikro yönetim yapmam. Tek yapmak istediğim *görmek*."

Sem beni biraz daha geriye itiyor ve ben de sinirle ofluyorum. "Peki, tamam. Her neyse. Saçından uzak duracağım."

Sem kıkırdarak yemek yapmaya devam ediyor ve ben de mutfak masasına tüneyip onu izlemekten kendimi alamıyorum. Çünkü lanet olsun, çok iyi görünüyor. Benim aletim de kesinlikle fark ediyor.

"Bir dahaki sefere, lütfen önlüğün altında çıplak ol." "Ne kadar pis, lanet bir zihin."

"Hiçbir fikrin yok," diye mırıldanıyorum ve Sem bana bunu daha sonra keşfedeceğimiz anlamına gelen bir bakış atıyor. Ben de bunun için oradayım.

Telefonum çalıyor ve midemin tekrar bulandığını hissediyorum. Bu konuşmayı Sem ile yapmalıyım. Dünkü gibi.

"Sem..." Sevmeye başladığım o mavi gözlerle bana bakmaya başladığında sesim soluklaşıyor.

Benim temkinli ses tonum karşısında kaşlarını indirdi. "Ne? Bu bakış ne için?"

Kendimi durduramadan, "Perşembe günü Colin'le randevum var" diye geveledim.

Kelimelerim birbirine karışıyor ve sonra elimi ağzıma kapatıyorum çünkü en başta Colin'le plan yaptığım için bile kendimi suçlu hissediyorum.

Sem'in yumrukları iki yanında kenetlendi ve yavaşça, "mi?" dedi.

". Üzgünüm ama sen söyledin ve ben de geçen hafta onunla plan yaptım. Sadece sana söylemek istedim. Bir şeyi saklamakla aram iyi değildir.

sırlar."

Sem boynunu kırıyor ve sonra bir kez başını sallayarak sobaya geri dönüyor. Omuzları kaskatı ve dişlerini birbirine geçirirken çenesinin çalıştığını görebiliyorum.

"Sen delisin," diyorum ve Sem cevap vermiyor, sadece tencerede bir şeyler karıştırıyor.

"Kızgınsan bana söyleyebilirsin. Sorun değil."

Sem yine boynunu kırıyor ve ben derin bir iç çekiyorum. Bu hiçbir yere varmayacak. Bu adam benimle duyguları hakkında konuşmayacak. Neredeyse hiç konuşmuyor, nokta. Duygularını bir şeyleri havaya uçurarak ifade ettiğini hissediyorum.

Ya da onları vurmak.

Bu da benim iş yapış şeklimle pek uyuşmuyor. Açık tartışmaları ve diyalogu severim.

"Ne sikim istiyorsan onu yapabilirsin Maggie," diyor sonunda ve ben sönüyorum.

"Evet, Sem, söylediğin buydu, peki ya *senin* istediğin?" Soruyorum ve Sem ocağı kapatıp bana doğru dönüyor. Kollarını göğsünde kavuşturup bana bakıyor.

"Ne istediğimin bir önemi yok."

"Neden fark etmesin ki?"

"Çünkü ben senin için bir seçenek değilim."

İçimde öfke kabarıyor ve onu boğma isteğime geri dönüyorum. Bu ne cüret. O zaman bütün bunlar onun için ne ifade ediyor? Benimle taşak mı geçiyor?

" cehenneme," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından ayağa kalkarken. "Sen bir seçenek değil misin? Bu kararı kim verdi?"

"Ben yaptım."

"Peki sen *neden* bir seçenek değilsin? Bana bunu söyleyebilir misin? Bana iyi bir sebep söyleyebilir misin?"

Sem biraz daha bira yutuyor ve dolaptan birkaç tabak alıyor ve ben onları yere çarpmak istiyorum. Görünüşe göre öfke nöbeti geçiriyorum. Henüz o aşamayı atlatamadım.

"Söyle bana Sem, bu evdeki her tabağı kırmadan önce."

Kaşlarını kaldırır. "Hayır, bunu yapmazsın. Bu tabakları seviyorsun. Etsy'den aldım."

"Öyle mi?" Bir kaşımı kaldırıyorum ve yavaş yavaş akıl sağlığımın sınırından kayıyormuşum gibi hissediyorum. O da bunu fark etmiş olmalı ki derin bir iç çekip elini yüzüne götürüyor.

"Dinle, Maggie. Gerçek şu ki... Çünkü ben... Ben senin için *yeterli* değilim."

"Bu da ne demek oluyor?" "Ne anlama geliyorsa o demek."

Bu adam beni ülser yapacak.

"Bana bunun ne *anlama geldiğini* söylemelisin, Sem. Bunun gibi klişe bir cümleyi söylemek bir anlamı olduğu anlamına gelmez."

Sem şaşkın görünüyor, ben de önce onu sonra da kendimi işaret ediyorum. "Neden *benim* için yeterli değilsin?"

"Bırak onu."

"*Bırakmayac*
ağım."

Boynunu kıvırıyor, sonra elinde bir havluyla bana doğru ilerliyor. Havluyu çekiştiriyor, ben de endişeyle bakıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Önümde tehditkâr bir şekilde durduğunda soruyorum. O mavi gözlerde tehlikeli bir şey parlıyor ve sertçe yutkunuyorum.

Bir parmağını yanağımda gezdiriyor ve sonra beni bir sandalyeye oturana kadar nazikçe geriye doğru itiyor.

"Şimdi seni bağlayacağım."

"Um, *hayır*, değilsin. Burada yetişkinlere yönelik bir konuşma yapıyoruz. Bana açılacak ve neden benim için yeterli olmadığını düşündüğünü söyleyecektin. Kendimizi açıkça ve dürüstçe ifade edecektik."

Elini cebine atıp iki kelepçe daha çıkarıyor ve ben ciddi ciddi kararımı sorguluyorum. Çünkü görünüşe göre bir tür psikopatla yatıyordum.

Ama bunu zaten biliyordum, değil mi, yine de yaptım.

"Bir yerlerde küreğiniz var mı? Biraz da kül suyu? Kanlı cesetleri sarmak için büyük plastik parçaları?" Biraz fazla alaycı bir tavırla soruyorum.

Sem elime uzandı, ama ben onu çektim.

"Sanki beni bağlıyorsun," diye homurdanıyorum ve bacaklarımı hızla kaldırıp göğsüne doğru tekmeliyorum. Bu ani hareket beni şaşırttı.

O da geriye doğru tökezledi ve bana sandalyeden kayarak kaçmam için yeterli zamanı verdi.

Dairenin kapısını çekip açıyorum ve dışarı fırlıyorum, içimden bir kahkaha yükselirken kalbim göğsümde çılınca atıyor.

Aman Tanrım. Ben de onun kadar deliyim. Tam şu anda doğrulandı.

Merdivenlerden aşağı koşarken gürleyen ayak sesleri geliyor, ama arkama bakmıyorum, sadece bacaklarımı daha sert pompalıyorum. Ama bunun nafiye olduğunu biliyorum; eninde sonunda beni yakalayacak. Benden çok daha uzun olduğu için bu kaçınılmaz. Kompleksin dışında zigzaglar çizerek onun ellerinden kaçmaya çalışıyorum ama sonunda beni yakalamayı başarıyor.

Bir kol belime dolanıyor ve beni kollarına çekiyor.

"Sem!" Bu civarda yaşayan birkaç kişinin gözlerini çekerek bağırlıyorum. Onlara el sallıyorum ve gülümsüyorum çünkü bizi polise ihbar etmelerini istemiyorum. Bu sadece zararsız bir eğlence.

"Hepimiz iyiyiz!" diye . "Kocam kendini bir avcı gibi hissetmediği sürece kalkamaz, ne demek istediğimi anlıyorsanız," diye ekliyorum kocaman bir gülümseme ve göz kırpmayla.

Ben Sem'in kollarında sallanırken ve yaşam tercihlerimi tamamen yeniden düşünürken, durmuş olan ve şimdi bakmakta olan insanlar birbirlerine fısıldamaya başlıyorlar. Sem tek kelime etmiyor, sadece homurdanıyor ve beni omzuna atıyor.

"Lanet olsun, sen ve Caleb hep böyle şeyler yapıyorsunuz," diye tıslıyorum sırtının alt kısmına vururken.

Ama tabii ki ne yaptığımın bir önemi yok çünkü beni yere sermiyor. Sadece kışıma sertçe vuruyor ve beni daireye geri götürüyor, kapıyı öyle bir güçle tekmeleyerek açıyor ki yarın duvarda bir delik açacağımı biliyorum. Ve bununla, bunu yapması için bir tamirci çağırılmayı çünkü gerçekten, alçıpan hakkında ne bilirim ki?

"Beni yere bırak," diyorum ve Sem beni yatağa fırlatıyor. Kelimenin tam anlamıyla beni odanın öbür ucundan yatağa fırlatıyor.

İki kez zıplıyorum ve nefesim bir anlığına bedenimi terk ediyor. Kafamı kaldırdığımda Sem'in bana baktığını gördüm.

Tanrım, belki de gerçekten delidir.

Onun da canı cehenneme. Ciddi bir konuşmadan kaçmak için beni bağlamaya çalışıyor.

"Neden yeterli değilsin?" Tekrar soruyorum, pes etmeden. Bilmem gerekiyor ki tüm bunlar sona erdiğinde bir kapanışa sahip olabileyim.

"Bırak onu."

"Hayır."

"*Bırak. Bırak.*"

"Yap beni."

Sem üzerime atlarken hırlıyor. Elleri kabaca bileklerimi yakalıyor ve başımın üzerine çekiyor. Yüzü tam benimkinin üzerinde ve ben beklentiyle dudaklarımı yalıyorum.

Çünkü, lanet olsun, beni öpmesini istiyorum.

Vahşi bakışları gözlerimden ağızma doğru kayıyor ve sertçe yutkunuyor.

"Hey. Sem. Gözlerini benden ayırma."

O mavi gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben bakışlarını tutuyorum. "Bunu anlamana ihtiyacım var. Sen yeterlisin, Sem. Sen *yeterlisin.*" Yumuşakça söylüyorum ve ağzı benimkine çarpmadan önce bir kez göz kırpmıyor. Ve tam da beklediğim gibi, Sem neredeyse her şeyi yaptığı gibi öpüyor. Çılgınca ve agresif.

Alt dudağımı ısıırıyor, açık, nefes nefese ağızımı yalamadan önce dişlerinin arasında emiyor. Bir eli yüzüme gitmeden önce parmakları bileklerimi sıkıyor, çenemi kavırıyor ve beni tam istediği gibi hareket ettiriyor. Parmakları tenimi kazıyor ve ben de onun altında kıvrılıyorum. Kahretsin, bu hayatımın güzel öpücüğü.

Ağızımdan beslenirken nefesim dengesiz bir şekilde çıkıyor, kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyor. Sonra kalçaları kamburlaştırıyor ve sert aletin benimekine sürtündüğünü hissediyorum.

Tanrım, uzun zamandır kuru seks yapmamıştım. Bunu kaçırmışım.

Elini saçlarımdan arasından geçiriyor ve başımı daha fazla eğerek, birbirimize sürtünürken dilini ağızımın içine sokuyor.

Yıllardır hava almaya çıkmıyoruz.

Sonunda ağızını benimkinden ayırdığında dudaklarım acıyor, yanaklarım sakal yanığından kıpkırmızı oluyor.

Bana bakıyor ve sonra inliyor. "Şu haline bak."

Yanaklarımın daha da kızardığını hissediyorum ve sonra midem homurdanarak o anı bölüyor.

"Boş ver
onu."

"Hayır."

"Sadece bunu yapmaya devam etmek istiyorum," diyorum, dudaklarımı dudaklarına bastırmaya çalışıyorum, ama bana istediğimi vermeyince suratımı asıyorum. "Peki. Her neyse. Bana işkence et. Görünüşe göre en sevdiğin eğlence bu."

Sem usulca gülümsüyor, alnını alnıma bastırıyor ve sonra sırt üstü dönüyor, bedenim ona yapışıyor ve ayağa kalkıp ikimizi de mutfığa götürüyor.

"Yemek yemelisin," diyor, ocaktan ılık yemeği alıyor, bana bir porsiyon getiriyor ve mikrodalgaya koyuyor. Düğmeleri karıştırıyor ama ben olanlara hiç dikkat etmiyorum. Çenesini ısırmakla, kulağına kadar yalamakla ve dilimi kenarlarında gezdirmekle meşgulüm.

"Kes şunu," diye mırıldanıyor ve sonra beni buzdolabına yaslayıp dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırıyor.

Mikrodalga'nın bip sesi sonunda onu ağzını benimkinden ayırmaya zorluyor ve ben inliyorum.

"Artık yemek istemiyorum. Yemek aptalca. Bir daha asla yemek istemiyorum," diyorum ve o mikrodalga fırının kapağını karıştırırken dilimi ağzına sokuyorum. Ben alt dudağını ısıtırken içeri uzanıyor ve ani bir gürültüyle halsizce omzunun üzerinden bakıyorum. Spagetti tezgâha saçılmış, kâse parçalara ayrılmış ama umurumda bile değil. Şu anda bir deprem temelleri sarsıyor olabilirdi ve ben bundan .

Sem'le sarhoş oldum.

"Daha sonra. Daha sonra yiyeceğim," diye fısıldıyorum, parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum ve ağzını tekrar benimkine getiriyorum.

Bu kadar. Bu benim için yeterli.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Kissing Sem tüm dinamiğimizi değiştirdi. Kapalı olduğunu bile bilmediğim kapıları açtı. Ağzımızın birleştiği an, İkimizin içinde bir şeyler çözüldü.

Sem'in elleri artık hep üzerimde, keşfediyor, çıplak tenimde bir aşağı bir yukarı geziniyor. İşten eve gelir gelmez üzerime atlıyor, beni kaldırıyor, elleriyle gömleğimi çıkarıyor, dili ağzımda.

Buna bayılıyorrum. Bana ne kadar bağımlı olduğunu görmek için yaşıyorum.

Ben de aynı şekilde takıntılıyım. Her gece onu çırılçıplak ve saatlerce ağzımla ve parmaklarımla teninin çizgilerini izliyorum.

Başlangıçta August endişeliydi çünkü öpüşme sonrası işe deli gibi gülümseyerek gelmiştim. Dudaklarımla aşırı kullanımdan şişmiş olması ve yanaklarımla onun kirli sakalından dolayı kızarmış olması da yardımcı olmadı. Eminim berbat görünüyordum. Ama bunun en lezzetli şekilde yapıldığını görmek için tek yapması gereken gözlerime bakmaktı.

August'a gayet iyi olduğumu söyledim. İyiden de öte. *Mutluydum*. Bana endişeyle baktı ama sonra başını salladı ve konuyu .

Benim bir yetişkin olduğuma ve kendi hayatımı yönetebileceğime saygı duyuyor. Sem ile yaptığım şeyi yapmaya devam etme kararıyla yaşayacağım çünkü bu bana doğru geliyor.

Söylemeye gerek yok, o gece Colin'le olan randevumu iptal ettim. Bunun hakkında iki kez düşünmedim bile. Sem arkamda kıvrılmış uyuyordu.

ret mesajını gönderirken. Mesajı gönderir göndermez içimi bir rahatlama kapladı.

Eğer Sem'le birlikte olacaksam, sadece ve sadece birlikte olacaktım. Colin mesajımı açık bir nezaketle aldı. Randevumuz için *neden* onunla buluşamayacağımı söylemedim, o da sormadı. Her zamanki gibi iyi huylu bir şekilde durumu idare etti. Ertesi sabah onu yogada gördüğümde, ders sırasında bana küçük bir gülümseme gönderdi ve sonra mesaj attı

Hala arkadaş olup olamayacağımızı sordu.

Evet. Arkadaşlar, yapabilirim.

"Kıpırdamadan otur," diyor Sem, ben karavan masasının üzerinde kıvranırken gözlerini kısarak.

Alt dudacağımı ısıyorum ve oturduğum yerde biraz daha kıpırdanıyorum çünkü Sem'in beni tekrar çizmesi bir tür afrodisyak gibi. Benim için yaptığı önceki çizim şu anda evimdeki masamın üzerinde duruyor ve size şunu söyleyeyim, o geceyi düşündüm. O çizimi çerçeveletip duvarıma asacağım ve Sem etrafta yokken ona bakıp mastürbasyon yapacağım.

"Bu çok zor... Nasıl biliyorsun."

Gömleğimi biraz yukarı kaydırarak karnımı daha fazla ortaya çıkarıyorum ve Sem dudacağını ısıyor.

"Seni tekrar bağlamak zorunda mıyım?" Sem soruyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "Um...evet. Öyle yapmalısın. Evet."

Sem iç ve sonra kanepeye yaslanıp eskizi yanına koyar.

"Buraya gel," diyor ve bir anda ayağa kalkıyorum, kalçalarına sarılıyorum, dudaklarımı dudaklarına bastırırken ellerim kavıyor.

Sonunda.

Poz vermek işkencedir.

Sem başını eğip ağzımı yaladığında küçük alanda yüksek bir ses yankılanıyor ve tüm bedenim kaskatı kesiliyor.

Tanıdık bir ses "Aç kapıyı, göt herif!" diyor ve Sem başını geriye atıp inliyor.

Kapıya vuran kardeşi Luke'a "Defol git buradan!" diye bağırıyor.

"Gel ve beni yap. Beni ihmal ediyorsun. Kendime acıyorum." Luke yüksek sesle cevap verir ve sonra kapıya vurur

Tekrar.

"Aman Tanrım," diyorum ve kendimi onun kucağından çekmeye çalışıyorum ama Sem'in elleri kalçalarımı sıkıyor.

"Sakin buna cüret etme," diye mırıldanıyor ve ben inanmayarak başımı sallıyorum.

"Sem, kardeşin hemen dışarıda. Burada olduğumuzu biliyor. Sevişmek için onu görmezden gelemeyiz."

"Tabii ki yapabiliriz."

"İçeride kiminle birliktesin?" Luke yüksek sesle soruyor ve sonra karavanın hafifçe sallanmaya başladığını duyuyorum.

"Hayır, yapamayız. O vahşi," diye mırıldandım.

"Onu diri diri gömeceğim," diye mırıldanıyor Sem ve ben tekrar kucağından inmeye çalıştığımda, Sem beni kendisine doğru tutuyor.

"Sem," diye kıkırdıyorum şu anda ne kadar sinirli görüldüğüne. "Kapıyı açmazsan burayı yakıp yıkacak. gerek. pencereden içeri girecek."

Sem bir an bana baktı ve sonra iç geçirdi, "İyi. Ondan kurtulacağım."

Luke bağıyor, "Seni duyabiliyorum, pislik! Benden kurtulamazsın!"

Sem sıkıntıyla gözlerini kapatıyor ama ağzının kenarından hafif bir gülümseme yayılıyor. Kardeşini sevdiği çok açık. Benim benimkini sevdiğimden daha çok. Kardeşler arasında bu tür bir sevginin olması nadirdir.

"Bu sadece bir dakika sürecektir," diyor ve ben ona bakakalıyorum çünkü Luke'un bir dakika içinde gitmesine imkân yok. Van Beek çocukları hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da ne zaman ne isterlerse onu yaptıklarıdır.

Sem kapıyı açıyor, Luke içeri doğru ilerliyor ve gözleri hemen bana takılıyor. Kocaman gülümsüyor.

"Biliyordum!" Luke bağıyor ve sonra dönüp Sem'in karnına bir yumruk atıyor, sonra da kolunu boynuna dolayıp onu aşağı çekerek saçlarını karıştırıyor.

"Bırak beni!" Sem homurdanıyor, ikisi güreşiyor, Luke sonunda Sem'i bırakana kadar bir şeylere çarpıyorlar.

İkisi de kızarmış ve ağır nefes alıyorlar ama yüzlerinde manik bir sırıtma var. Küçük bir an için, keşke benim de kardeşlerimle böyle bir ilişkim olsaydı diyorum. Ama ben bilmiyorum. Biz hiç

gerçekten iyi anlaştık. Beni her zaman 'öteki' olarak gördüler ve benden uzak durmak ya da kendimi daha az hissettirmek için ellerinden geleni yaptılar. Onlardan sadece mesaj yoluyla haber alabiliyorum ve beni ziyaret etmek için hiç çaba göstermiyorlar. Gerçekten gelmelerini istediğimden değil. Uzakta, çok uzakta kalabilirler.

"Sizin bir hobiye ihtiyacınız var," diyorum de, ellerim kalçalarımnda.

"Görünüşe göre küçük kardeşimin zaten bir tane var," diyor Luke, gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı kayarak.

"O bir hobi değil. Sakın ona bakma," diye homurdanıyor Sem ve önümde durmak için hareket ediyor.

Luke sadece kıkırdıyor ve bir sandalyeye çöküyor. "Sahiplenmeye gerek yok. Ben sadece ikinizi de almaya geldim."

"Ne için?" Sem, Luke'a bakmak için geniş gövdesinin etrafından dolanırken homurdanıyor.

"Eğer bu adamla meşgul olmasaydın, bu hafta sana gönderdiğim mesajları görürdün."

Sem arkasına uzanıp beni tekrar yerime oturtuyor ve ben de hoşnutsuzluğumu homurdanarak dile getiriyorum. Beni bu şekilde bağlayamaz. Ben bir köpek yavrusu değilim.

Kolunun altına giriyorum ve karavanda Luke'un oturduğu yere doğru koşuyorum. Luke, oturmamı söylercesine bacağına vuruyor ve Sem beni kucağına alıp kucağına alırken neredeyse kükrüyor.

"Siktir git," der kardeşine.

Sem'in kollarına vuruyorum. "Beni yere bırak. Bunu başkalarının yanında yapamayız." Bunun normal olmadığını, insanların tuhaf olduğumuzu düşüneceklerini anlamalı. Ama zaten Sem de normal değil, değil mi? Luke da değil. Peki ben neyim? Normal nedir ki zaten?

"Sanki yapamayız."

Luke o kadar çok gülmeye başlıyor ki gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. "Küçük kardeşim bir adam için sahiplenici davranıyor. Kimin aklına gelirdi ki? Annem mutluluktan ölecek."

Sem homurdanarak beni kollarının arasına alıyor ve ben de teslimiyet içinde iç çekiyorum. Beni yere bırakmayacağı için bacaklarımı beline doluyor ve yüzümü boynuna gömüyorum.

"En azından otur," diyorum Sem'e usulca. "Biraz daha az tuhaf olur, değil mi?"

Sem bunu bir dakika düşündükten sonra kanepeye geçip yerleşiyor ve beni kucağına , böylece yüzüm öne dönük oluyor. Tanık olduğu şeyden fazlasıyla memnun görünen Luke'a bakıyorum.

"Seni izleyişinden eninde sonunda birlikte olacağınızı biliyordum," diyor Luke. "Seni hastanede çiçekli pijamalarla gördüğü an yarı aşık olmuş gibiydi. Ondan sonra *günlerce* senin hakkında konuştu."

"Kapa çeneni Luke. Ne halt istiyorsun?" Sem onun sözünü kesti.

"Hayır, lütfen devam edin," diyorum Luke'a bakarak. "Ne dediğini bilmek isterim."

Sem beni kendine doğru çekti ve ben de kıkırdadım.

"Ah, Mags, sana anlatabileceğim şeyler..." Luke kardeşine baktı ve sonra "Sana sonra anlatırım, tamam mı? Sem ortalıkta yokken."

Sem homurdanıyor ve ben gülmemek için dudaklarımı ısırıyorum.

"Bize ne istediğini söyle Luke," diyor Sem.

"Ah, şu telefonuna bir baksaydın neden burada olduğumu anlardın."

"Baktım. Ve mesajlarınızı görmezden geldim."

"Pislik. O zaman seni burada bırakıp kendi başıma devam etmeliyim." "Sen neden ?" Sem homurdanıyor.

"Monster Jam! Günlerdir bilet alman için seni rahatsız ediyorum ama hiç cevap vermedin. Bu yüzden sensiz devam etmek zorunda kaldım."

"Kahretsin," diyor Sem, gerçekten hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Kaçırdım mı?"

"Monster Jam de neyin nesi?" Soruyorum ama ikisi de beni görmezden geliyor.

"Hayır, kardeşim. Şanslısın. Liam ve Anne son anda iptal etmek zorunda kaldılar, bu yüzden eğer katılmak istersen Monster Jam'e fazladan iki biletim var."

Sem altımda geriliyor ve sonra yüzünde geniş bir gülümseme belirliyor. "Evet. Biz de varız."

Gülümseyen iki kardeşe bakıyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum, "Cidden çocuklar, Monster Jam de neyin nesi?"

"Oh, ufaklık, bekle biraz," diye yanıtlıyor Luke. "Buna *bayılacaksın*."

"Aman Tanrım," diyorum kalabalık stadyumda etrafıma bakarak. "Neden bunu giyebileceğimi söyledin, Sem? Neden evden çıkmama izin verdin?"

Sem dar siyah şortuma ve payetli pembe yarım tişörtüme bakıyor ve sonra dudağını ısıyor. "Çünkü böyle iyi görünüyorsun."

"Evet, biliyorum ama Sem, ben buraya uymuyorum. Beni uyarabilirdin, ben de biraz yumuşatabilirdim. Uygun giyinmedim ve bazı insanlar bana bakıyor," diye fısıldıyorum, gömleğimi göbek deliğimin üzerinden aşağı doğru çekiştirerek. Bu benim en kötü kabusum gibi. Bir başparmak gibi göze çarpıyorum. Flanel ve mullet denizinde narin bir gül. Kilometrelerce öteden görebildiğim tek şey bu.

"Siktir et onları," diyor Sem, uzanıp beni yanına çekiyor. "Ne istersen, ne zaman istersen giyebilirsin. Eğer biri sana yanlışı bakarsa, ben icabına bakarım."

Luke öne çıkıyor, bir kolunu kardeşinin boynuna doluyor ve bana bakıyor. "Merak etme, küçük dostum. Biz senin arkadayız. Kimse bir şey söylemeyecek. Bu insanların çoğu seni umursamıyor. Kendilerini düşünmekle çok meşguller. Gerçek."

Tanıdığım ve değer verdiğim bu iki büyük adama bakıyorum ve yanımda insanlar olduğu için kendimi şanslı hissediyorum. Sonunda kim olduğum için kabul edildiğimi hissetmek güzel. Sem'e gülümsüyorum ve onun kalçasını benimkiyle tokuşturuyorum. "Harika olduğun için teşekkürler."

Bana sırtıyor, gözleri sıcak ve parlak. Kahretsin, o kadar güzel ki.

Uzaktan Caleb ve Whit'in yaklaştığını görüyorum, önümüzde durduklarında parmakları birbirine kenetlenmiş. Caleb yırtık bir kot pantolon ve kollarını ve göğsünün bir kısmını gösteren bol bir atlet giyerken, Whit her zamanki dar siyah pantolonunu ve uzun kollu Henley'sini giymiş.

Bu ikisi deneseler bile farklı olamazlardı. Ama bir şekilde çalışıyorlar.

Caleb heyecanla, "Bütün yıl bunu bekledim," dedikten sonra Whit'e dönerek, "Buna hazır mısın bebeğim? Çok eğleneceksin."

çok eğlenceli."

Whit ona baktı ve sonra iç geçirdi, "Şüpheli."

"Ah," diyor Caleb, boynuna sokularak. "Bugün çok huysuzsun."

"Ben değilim."

", ama bunu daha sonra telafi edeceğim, tamam mı?"

Whit gözlerini kapatır ve iç çeker, Caleb'ı nazikçe kendisinden uzaklaştırır ve sonra elini Caleb'ın yanağında gezdirir.

"Tamam."

Caleb ona bakıyor.

"Pekala, gidelim çocuklar. Artık öpüşmek yok. Kendimi beşinci tekerlek gibi hissediyorum," diyor Luke, her birimize biletlerimizi uzatıyor ve gürültülü kalabalığın arasından yolumuza devam ediyoruz. Sem insanları dirsekleyerek yoldan çekerken beni de yanına çekiyor. Sonunda binlerce merdiveni çıkıp en dipteki koltuklara oturduğumuzda, önümüzde uzanan toprak arenaya bakıp her şeyi içime çekiyorum.

"Yani... doğru anlamış mıyım? Büyük kamyonlar etrafta dolaşıp bir şeyleri ezerken biz burada öylece oturacak mıyız?" Ben soruyorum ve Luke gülüyor.

"Evet, küçük. Temelde bu ."

"Ve bu eğlenceli mi?"

"Çok eğlenceli," diye yanıtlıyor Luke ve Sem beni yanındaki katlanır koltuğa çekiyor. Sem onunkine zar zor sığıyor. Kalçaları kolçakların iki yanına değiyor.

"İşte," diyor Sem ve bana bir çift gürültü önleyici kulaklık uzatıyor.

Onları tutuyorum ve ona bakıyorum. "Bunlar ne için?"

"İhtiyacın olacak."

Luke'a bakıyorum, kucağında bir çift kulaklık var, bir yandan da nereden bulduğu belli olmayan bir yiyecek torbası çıkarıyor. Whit Caleb'le uğraşıyor, kulaklıkları kafasına takmaya çalışıyor ama Caleb parmaklarını ısırarak onu engelliyor.

Bu ikisi çok tatlı, diye düşünüyorum, ani bir kükrete beni yerimde zıplatırken. Sem kulaklıkları kapıp kulaklarıma tıkıyor. Tamam, şimdi neden onlara ihtiyacım olduğunu biliyorum. Kamyonların toprak arenaya girerken çıkardığı gürültülü gümbürtü o kadar yüksek ki

stadyumda. Eğer bu şeyleri takmasaydım, muhtemelen kulaklarım kanardı. Tinnitus şaka değil.

Beni izleyen ve tepkimi bekleyen Sem'e bakıyorum, arka planda müzik çalmaya başlarken ona küçük bir gülümseme sunuyorum. Tamam, yalan söylemeyeceğim. Bu beni biraz heyecanlandırıyor. Bir kez daha arenaya doğru dönüyorum ve kalabalığın çılgına izliyorum. Sağ tarafımdaki bir hareket gözlerimi başka yöne çeviriyor ve Luke ile Caleb'in ellerini ağızlarına götürüp bağırdıklarını görüyorum. İkisi de aniden ayağa kalkıyor ve yumruklarını havaya kaldırıyor. Yanlarında Whit gözlerini kapatmış, derin derin iç çekiyor.

Devasa kırmızı bir canavar kamyon motorunu çalıştırıyor ve arenanın içinde dönüp duruyor, tozu dumana katıyor ve ben gözlerimi . Sem uzanıp elimi avucunun içine alıyor ve ben de kendimi tutamıyorum. Eğildim ve dudaklarımı hafifçe onunkilere bastırdım. Herkes görsün diye.

"Bu inanılmazdı," diyorum, ayaklarımın üzerinde zıplayarak uzanıp Sem'in elini tutuyorum. Beni biraz daha yaklaştırırken parmakları benimkilere sürtünüyor. Orada oturup kamyonların aşağıda yaptığı numaraları izlediğimiz süre boyunca elimi tuttu. Hatta bir keresinde eğilip şakağıma bir öpücük kondurdu.

Kimsenin birlikte olmamız hakkında ne düşündüğüyle ilgilenmiyor gibiydi, bu yüzden kendime boş vermemi söyledim. Onunla geçireceğim gecenin tadını çıkaracaktım.

Bu bir randevu sayılır mıydı? Artık çıkıyor muyduk?

"Canavar kamyonların arabaları ezmesini izlemenin bu kadar heyecan verici olabileceğini kim bilebilirdi? Ve takla atıp parçalanan o mor kamyon... Onu gerçekten destekliyordum."

Merdivenlerden büyük lobiye inerken Sem gülümseyerek, "Beğendiğinize sevindim," diyor. Whit ve Caleb geliyor, Caleb'in başı Whit'in omzunda.

"Kahretsin, açlıktan ölüyorum," diyor Luke, karnını ovuşturarak bize doğru koşarken. "Yemek falan mı yiyeceğiz?"

"Orada bulunduğumuz süre boyunca yemek yemedin mi?" Ben soruyorum, Luke omuz silkiyor.

"Her zaman yiyebilirim. Ben büyüyen bir ."

Sem bana bakıyor, ben de başımı sallıyorum. "Tamam, evet, sanırım bir şeyler atıştırabiliriz."

Sonra Sem'e biraz eğilip "Gitmeden önce tuvaleti kullanmam lazım" diyorum.

Sem başıyla onaylıyor ve elini sırtımın alt kısmına bastırarak beni kalabalığın arasından erkekler tuvaletine doğru yönlendiriyor. Koridorun duvarına yaslanıp beni bekleyerek içeri girmemi izliyor.

Meraklı erkeklerin bakışlarından kaçınarak işimi hızlıca yapıyorum ama kimse beni rahatsız etmiyor. Ama yine de, her zaman bir tane vardır.

Ellerimi yıkarken duydum.

Tabii ya. Birinin gidip bu geceyi benim için mahvetmesi gerekiyordu.

"Burada ne halt ediyorsun, evlat?" diyor bir adam hoyratça. Uzun ve geniş boylu, dağınık sakalı neredeyse ağzını kapatıyor ve yırtık pırtık tişörtü yuvarlak göbeğinin üzerine gerilmiş. Birkaç metre ötemde durduğum yerden bile bira kokuyor ve bu pis koku karışısında burnumu kırııştırıyorum.

"İşliyordum. Tuvalette ne yaptığımı sanıyordun?" Toparlayabildiğim kadar alaycı bir şekilde cevap veriyorum. Ellerimi çabucak kurulayıp etrafından dolaşmaya çalışıyorum çünkü bu durumu tırmandırmamanın en iyi yolu oradan ayrılmak. Ama kirli elini uzatıp beni göğsümden itiyor. Tökezleyerek geri çekildim ve kıkımın üzerine düştüm. Zemin altımda nemli ve yapışkan bir his uyandırıyor ve kalbim göğsümden gümbürdüyor.

"Sen buraya ait değilsin, seni pis ibne," diye bağılıyor.

Birkaç kişi bakıyor, bazıları iğrenerek bakıyor... Tanrım, belki de ayakları üzerinde sallanan yobaza değil de *bana* iğrenerek bakıyorlardır. Kimse bana yardım etmek için kıpırdamıyor, ben de kendimi yukarı çekiyorum ve kapıya ulaşmak için tekrar onun kalın kolunun altına girmeye çalışıyorum, ama bana bir kez daha kabaca yapıyor.

Kolumu çekmeye çalışıyorum ama beni sıkıca kavırıyor, parmakları tenime batıyor ve şimdi korkuyorum.

"Bu hiç doğal değil," diye tükürüyor adam ve bir kısmı elime düşüyor.

İzleyicilerden bazıları kapıdan dışarı çıkıyor ve beni bu pislikle uğraşmak için yalnız bırakıyorlar. Ama sonra bir kabinin kapısı çarparak açılıyor ve başka bir adam yaklaşıp ikimize bakarak durumu değerlendiriyor.

"Kapa cahil çeneni," diyor meçhul adam sertçe, gözlerini çuk torbasına dikmiş. Onu tanımıyorum ama beni savunuyor. Tamam, belki de buradaki herkes berbat değildir.

"İyi misin?" diye sordu bana.

Başımı sallıyorum ve sertçe yutkunuyorum.

"Onunla birliktesin... sen de mi ibnesin?" diye soruyor kokuşmuş adam ve kimse başka bir şey söyleyemeden ben elinden düşüyorum ve o da fayans duvara sırtını dönüyor.

Duyulabilir bir homurtuyla vuruyor ve Sem orada, intikamcı bir tanrı gibi görünüyor, iki eliyle adamın boynuna tutunuyor. Kalın parmakları o kadar sıkı bükülüyor ki adamın yüzü morarıyor.

Benim için ayağa kalkan adam başını salladı ve gitti. Ama şimdi yeni bir kalabalığı çekiyoruz ve bazıları telefonlarını çıkarmış, her şeyi filme alıyorlar.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum Luke rahat adımlarla Sem'in yanına gelip sanki bu bir tür film matinesiymiş gibi duvara yaslanınca. Ve şiddetli bir şantaj değil.

"Kardeşim, hadi. Biraz daha sık," diyor Luke tırnaklarına bakarak. Sem homurdanıyor ve kollarındaki kaslar gerilerek adamı tam anlamıyla kaldırıyor, ayakları yerden kesiliyor. Bu ham güç karşısında gözlerim açılıyor. Etkilendim, ilgimi çekti, biraz tiksindim ve dürüst olmak gerekirse çok tahrik oldum.

"Şu çirkin ağzını biraz aç. Dilini tutmama izin ver," diyor Luke kayıtsızca ve sonra adamın çenesinden tutup aşağı çekiyor. "Sence sadece parmaklarımla koparabilir miyim? Çünkü sanırım ."

"Yap şunu," diye homurdanıyor Sem ve adam bayılacakmış gibi görünüyor. Soluk soluğa kalırken gözlerindeki damarlar patlıyor. "Benim olana dokundu."

Adam titremeye başlıyor, gözleri açılıyor ve ben orada durup bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Çünkü Sem az önce beni sahiplendi.

Bir adamı boğarak öldürürken.

Ve bunu sevdim.

Benim neyim var böyle?

Luke aşağıya bakarken alaycı bir ifadeyle "Kahretsin," diyor. "Altına mı işiyorsun dostum? Gerçekten mi? Hiç utanman yok mu senin?"

Sem adamın ıslak pantolonuna bakar ve onu o kadar hızlı bırakır ki adam yere yığılır, boğulur ve boynunu pençeler.

Adam öksürüp hırıltılar çıkarırken Sem "İğrenç," diye tükürüyor.

Luke duvarı iter ve Sem'in yanına gider. "Onu avluya geri götürüp hidrolik presin nasıl çalıştığını göstermeye ne dersin? Daha önce bir cesetle hiç yapmamıştım."

Aman Tanrım.

"Çocuklar, bunu yapmayacağız," demeyi sonunda başarıyorum ama ikisi de bana bakmıyor. Tek odak noktaları adam. Tüm bu olanları hastalıklı bir hayranlıkla izleyen insanları fark etmiyorlar bile. Anlıyorum. Kesinlikle anlıyorum. Garip bir şekilde sıcak, mide bulandırıcı ve korkutucu.

Başka tarafa bakamıyorum.

"Ya da ona ait olmayan şeylere dokunduğu için ellerini öğütücüye sokabiliriz," diye öneriyor Sem, sanki en sevdikleri video oyunundan bahsediyorlarmış gibi. "Bunu da hiç yapmadım. Muhtemelen acıtacaktır."

"Hayır, hayır," diyorum sertçe ve sonra Sem'e tutunarak onu bana bakmaya zorluyorum. "Sem. Böyle bir şey yapmıyoruz. Kimse ezilmeyecek ya da parçalanmayacak, buradaki sik torbası bile. Biz gidiyoruz."

Luke bir an için hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor ve sonra iç geçiriyor, "Emin misin?" "Evet. Eminim. O buna değmez."

"Tamam. Nasıl istersen, ufaklık."

Ellerini yıkamak için hamle yapıyor ve insanlar yolundan çekiliyor. Sem elimi tutuyor ve alnıma uzun bir öpücük konduruyor. Başparmağını yanağıma sürüyor ve sonra dönüp adamın gözleriyle karşılaştığından emin olmak için çömeliyor. "Umarım dersini almışsındır, pislik herif. O pis ellerini kendine ve o çirkin sözlerini de içine sakla. Şimdi ondan özür dile."

Adam bana kızgın bir bakış fırlatıyor ve bunu yapmamayı düşünüyor gibi görünüyor, ama sonra "Üzgünüm" diye homurdanmayı başarıyor.

"Daha yüksek sesle," diye bağıyor Sem ve ben hafifçe sığıyorum.

Adam sinirli bir şekilde yutkunuyor, dudaklarını yalıyor ve "Özür dilerim" diye bağıyor. Bundan memnun olan Sem ayağa kalkıyor ve bana doğru ilerliyor,

Beni . Banyodan beni göğsüne bastırdı. İzleyenlerin geçip gidiyor, kardeşini ya da kuzenini bile beklemiyor. Biz geçerken insanlar bize ama umurumda değil. Yüzümü onun boynuna gömüyorum ve bakmalarına izin veriyorum. Ne isterlerse düşünebilirler.

Umurumda değil.

Kamyonetine vardığımızda beni nazikçe içeri bırakıyor ve kapıyı usulca kapatıyor. Sürücü tarafına doğru ilerliyor ama arabaya binmiyor. Göğsünün kabardığını görüyorum ve sonra büyük bir gürültü kabini sarsıyor. Başımı kaldırıp baktığımda Sem'in yumruğunu sıkıldığını görüyorum, parmak eklemleri çatlamış.

"Aman Tanrım," kükreyip kapıyı tekrar yumruklarken nefes alıyorum.

Kanlı elini saçlarında gezdiriyor, vücudu titriyor. Saçlarını çekiştirirken ve birkaç dakika boyunca kamyonun dışında volta atarken gözleri çılgına dönüyor.

Derin bir nefes alıyorum, ellerimi kalçalarımın altına sokuyorum ve bekliyorum. Çünkü bu durumda başka ne yapabilirim ki? Biraz zamana ihtiyacı olduğu çok açık. Her şeyi düşünmek için birkaç dakika.

"Sem?" Sonunda kamyona bindiğinde nefes alıyorum. Ona doğru süründüm ve kalçalarının üzerine oturdum. Uzanıp nazikçe yüzüne dokunuyorum. "Ne yaptın sen? Bunu neden yaptın?"

Sağlam yumruğunu sıkı ve homurdandı, "Ne sikim düşünüyorsun..." Gözlerini sıkıca kapatıyor. "Ne yapacağım biliyor musun? Oraya geri dönüp onu öldüreceğim."

Araçtan çıkmak için hamle yaptı ama onu kendime doğru çektim.

"Hayır, hayır, değmez. O buna değmez. Ve ben . Bana bak, ben iyiyim. Buna alıştım... . Sorun yok."

Çenemi sertçe kavırıyor ve beni ona bakmaya zorluyor. "Bu iyi değil. Asla böyle düşünme. Bunların hiçbiri iyi değildi."

Gözlerim doluyor, yaşlarla doluyor ve ağzına yumuşak bir öpücük konduruyorum. Ama o beni geri öpmüyor; ben teslim olmuş bir iç çekişle ondan uzaklaşana kadar orada kaskatı oturuyor.

Kemerimi bağladıktan sonra kamyonun motorunu çalıştırıyor ve park yerinden çıkıyor. Dengemi korumak için kalçasına tutunuyorum ama her zaman yaptığı gibi beni yanına yatırmıyor. Sokaklarda ve otoyollarda eve doğru manevralar yaparken direksiyonu sıkıca kavlıyor.

Kucağında duran kanlı eline hafifçe dokunuyorum. "Bunun için buza ihtiyacın var."

"Ben iyiyim."

İyi görünmüyor ama ben ne bilirim ki? Daha önce hiç bir arabayı yumruklamadım. Ama acıyor gibi görünüyor. Kırılmış olabilir mi?

Sonunda daireme döndüğümüzde, Sem hâlâ öfkeyle titriyordu. Beni merdivenlerden yukarı taşımaya çalışıyor ama yaralı eli yüzünden reddediyorum. Bunun yerine onunla birlikte kapıya kadar yürüyorum ve titreyen parmaklarımla kapıyı açıyorum. Nihayet içeri girdiğimde Sem'i arkamda görmeyi umarak arkamı dönüyorum ama öyle değil. Kapının girişinde duruyor, yumrukları iki yanında sıkılı, göğsü inip kalkıyor.

"Sem, ne... ne yapıyorsun? İçeri gel. Lütfen. Elinize buz koymanız gerek. Yaralısın."

Başını sallıyor, saçlarının bir kısmı yanaklarına dökülüyor. "Hayır. Gitmem gerek."

Kaşlarım kalkıyor ve ona doğru ilerliyorum. "Ne oldu? Neden? Kal.

Bırak seninle ben ilgileneyim."

Sağlam elini kapının pervazına bastırıyor ve derin bir nefes alıyor. "Eğer kalırsam, sana zarar verebilirim. Çok ."

"Hayır. Yapmayacaksın." Dedim ve gözle görülür bir şekilde titredi.

"Yapacağım. Bir şeyi parçalamam . Kırmalıyım." Gözlerini sıkarak kapatıyor. "Seni böyle incitmesine izin verdiğime inanamıyorum. Sana o nefret dolu şeyleri söylemesine. Seni oraya ben getirdim ve seni koruyamadım. Bu benim hatam."

"Sem, hayır. Lütfen bunu yapma. Sorun yok. Bu senin hatan değil."

"Bu hiç iyi değil," sesi kırılır. "Ben... Siktir... Gitmem gerek...."

"Hayır, . Bu şekilde olmaz. Bu kadar kızginken olmaz. Ben giderim. Endişelen. Sadece... kullan beni, Sem. *Kullan beni*. Bunu kaldırabilirim. Hıncını benden çıkar, lütfen."

Gözleri yumuşuyor ve kırılmış görünüyor, adem elması boynunda sallanıyor ve onu kendime çekmek için ona yaklaşıyorum ama o uzaklaşıyor.

"Hayır... bebeğim, bu asla yapamayacağım tek şey" ve sonra benden uzaklaşıyor, ayak sesleri merdivenlerden aşağı gürüyor. Ve ben onun geri çekilen figürüne bakakalıyorum.

Bugüne kadar hiç fark etmediğim bir şey Sem'in çok derinden hissettiği idi. Sessiz metanetinin ve vahşi dürtüselliğinin altında gizli ama bu gece nasıl tepki verdiğini görünce... onda fark ettiğimden çok daha fazlası var. Sanki sürekli onun katmanlarını soyuyor, yeni şeyler keşfediyor gibiyim. Bu adam daha ne kadar karmaşık olabilir?

Bu adamı tanımak için bir ömre ihtiyacım var.

Birkaç dakika kapı aralığında durup boş koridora bakıyorum, ne yapacağımı bilemiyorum. Peşinden gitmeli miyim? Onu rahat mı bırakmalıyım? Kapının pervazına yaslanıyorum ve bir elimi ağrıyan göğsüme bastırıyorum.

Onu tanıdığım onca zaman boyunca Sem'in bir şeye bu kadar üzüldüğünü hiç görmemiştim. Bu gece bana olanlar onu çok üzdü ve sanki benim hatamış gibi hissediyor.

Tanrım, bu gece kendine daha fazla zarar verirse, hepsi benim suçum olacak.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum ve tam kalbimin daha fazla kırılmayacağını hissettiğim anda, merdivenleri yumruklayan ayak sesleriyle başımı kaldırıyorum. Birden Sem yine kapıda beliriyor, elleri üzerimde, beni kaldırıyor ve ağzı ağzımda. Yanakları ıslak, yüzüne yapışıp başparmaklarımla ıslaklığı siliyorum.

"Sem," diye nefes alıyorum.

"Maggie. Bağla beni," diye homurdanıyor, kapıyı tekmeleyerek kapatıyor ve hızla yatak odasına doğru yürüyor.

"Ne?" Nefes nefese kaldım.

"Sana zarar vermek istemiyorum ama sana ihtiyacım var," diyerek beni yere bırakıp gömleğini pantolonunu indiriyor.

Sonra yatağa uzanıyor, bilekleri başının üstünde. "beni. Fikrimi değiştirmeden önce acele et."

İsteğini düşünecek zaman bulamadan, dolabımdan iki iş bağımlı hızla aldım. Bir bileğinden tutarak metal yatak başlığına sabitliyorum ve sonra uzanıp aynısını diğerine yapıyorum, morarmış eline dikkat ettiğimden emin oluyorum.

"Tamam," diyorum nefes nefese, yatağıma Sem'e bakarak. "Şimdi iyi misin?"

Sem kollarını çeker ve yatak başlığı sallanır ama bağlar sabit kalır.

Burun delikleri şaşkınlıkla parlıyor. "Ne oluyor Maggie?"

Ağızımdan beklenmedik, boğuk bir kıkırdama dökülüyor. "Bu işte berbat olabilirim ama ben bir izciydim, hatırladın mı? O düğüm rozetini kazandım."

Gözleri kısılr ve göğsü genişler. "Sikeyim. *Gel buraya.* Seni istiyorum."

Ona kaşlarını kaldırıyorum ve bir şeylerin değiştiğini hissediyorum. "Oh, hayır, Sem. Artık yetki bende. Seni istediğinde ne sanıyordun?"

Titreyerek nefes veriyor ve içimde bir güç dalgası hissediyorum. Bu büyük, güçlü adam bağlı ve benim merhametimde. Ona ne istersem yapabilirim.

Parmağımı göğsünde gezdiriyorum ve altımda titriyor. "Ne istersem yapmama izin verecek misin, Sem?"

Bir an beni izliyor, o mavi gözlerinde ateş var ve başını salladığında tüm vücudum onun imtiyazıyla aydınlanıyor.

"Seninle ilgilenmeme izin vereceksin ve bu iş bittiğinde kendini çok daha iyi hissedeceksin." Parmağımı onun mutlu izinden geçirerek pantolonundaki şişkinliğe doğru kaydırıyorum. "Şimdi, bir bakalım. Daha önce çok cesurdun, çok koruyucuydun. Ödülün ne olmalı?"

Sem dudaklarını yalıyor, ben de gömleğimi başımın üzerinden çekip yere bırakıyorum. Elimi yavaşça uyluğunun iç kısmında gezdirerek kot pantolonunun altındaki sert uzunluğunu nazikçe sıkıyorum.

"Belki seninle biraz oynarım. Bunu yapmama izin verir misin?"

Sem kalçalarını kaldırıyor ve ben de gülümsememi engellemek için dudağımı ısırıyorum. Kendi sessiz yöntemiyle bunun için yalvarıyor.

"Sabır," diyorum ve o da kızgınlıkla homurdanıyor. "Ne boktan bir kelime, değil mi?"

Sonra yavaşça pantolonunu indiriyorum ve iç çamaşırı giymediğini fark ediyorum. Aman Tanrım, bu adam beni deli ediyor. Sert siki havaya kalkıyor ve birkaç kez okşuyorum, pantolonunu indirişinin tadını çıkarıyorum. İyice , şortumu ve iç çamaşırımı çıkarmak için duraklıyorum, sonra karnına biniyorum ve eğilip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

Başını yastıktan kaldırıp ağzımı kovalıyor ama çok çabuk kaldırıyorum ve *tam oraya gelene* kadar boynundan, göğsünden ve karnından aşağı doğru yavaş, işkenceli bir düşüşe başlıyorum.

Sikini kavrayıp karnına bastırıyorum ve yavaşça tabandan uca doğru yalıyorum.

Sem titreyerek nefes veriyor, kobalt gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Bunu ezberliyor mu? Bunu daha sonra çizecek mi?

Umarım öyledir.

Dilimi döndürerek yarığıyla alay ediyorum ve başını ağzıma sokup emdiğimde nefesi .

Ona ne yapacağım hakkında hiçbir fikri yok. Sakso çekmeye bayılıyorum ve bunu onun için çok iyi hale getirmek üzereyim.

Burnumdan derin nefes alarak, o yüksek sesle inerken onu mümkün olduğunca içime çekiyorum.

Tekrar yapıyorum ve keskin küfürler mırıldanarak başını geriye atıyor. Dudaklarımı tam ucuna götürüp yavaş işkenceme başladığımda boynundaki tendon derisine doğru kabarıyor. Kıvranıyor, kalçalarını altımda dalgalandırıyor. Kolları kısıtlamalara karşı zorlanıyor, kasları derisinin altında şişiyor. Bağlara o kadar sık vuruyor ki yatak başlığı duvara çarpıyor. Onu çerçevesinden koparırsa hiç şaşımam.

Dilimi alçak bir mırıltıyla onun üzerinde gezdiriyorum ve sonra ağzımdan kaymasına izin veriyorum. Nemli, titreyen dudaklarıyla beni izliyor.

Kalçasına bir öpücük kondurduktan sonra uzanıp komodinin üzerindeki kayganlaştırıcıyı alıyorum.

Çünkü bu durumdan faydalanmamak aptallık olurdu.

Ağır birini kaldırarak gövdesine bastırıyorum, her yerini bana gösteriyor ve neredeyse o anda boşalıyorum. Kahretsin, bu adam çok ateşli, kelimenin tam anlamıyla her yeri.

Kayganlaştırıcıyı açıp parmaklarıma biraz sıkıyorum. Farkına vardıkça Sem'gözleri açılıyor ama itiraz etmiyor.

"Bunu kaldırabilir misin?" Bir parmağımı deliğinin etrafında döndürerek soruyorum.

Derin nefes alıyor ve onu tekrar ağızıma çekiyorum.

"Siktir. Siktir. Siktir," diye mırıldanıyor parmağımın ucu içeri kayarken. Sem üstümde, bağları tekrar çekiştiriyor, kurtulmaya çalışıyor ve bana küfrediyor. Boğazıma o kadar girmiş ki, parmağım boğum boğum içine batarken öğürüyorum.

Ama bırakmıyorum; neredeyse hıçkırana kadar onu parmağımla ve ağızımla beceriyorum.

İkinci bir parmak sokup taşaklarını teker teker ağızıma alıyorum ve gözleri yuvalarından fırlıyor. Huşu içinde izliyorum çünkü bu günlerdir benim fantezimdi. Hatta haftalardır. Hatta kendime karşı dürüst olursam muhtemelen aylardır.

Parmaklarımı makaslayarak onu keşfediyorum ve sonra ağızımı tekrar sert sikine götürüyorum. Çok yaklaştı. Kıçının parmaklarımın etrafında nasıl kenetlendiğini, kırık nefeslerle adımı nasıl sayıkladığını hissedebiliyorum.

Sonra başını sallıyor, ben üçüncü parmağımı sokup içindeki o hassas bölgeyi tekrar tekrar delmeye başladığımda üstümde çırpınıyor. Boğazıma kadar girdi. Gözlerim sulanıyor, salyaları aramızda birikiyor ve beni uyarıyor, bana yalvarıyor ama ben vazgeçmiyorum. O doğrudan mideme boşalırken ben sadece yutkunuyorum.

Sonunda gevşiyor, kolları bağlardan gevşekçe sarkıyor.

Yanağımı kalçasına yaslıyorum, yarı sert siki hâlâ ağızımda. Berbat haldeyim, tamamen harap olmuşum ama umurumda değil. Durmamı isteyene kadar onu biraz daha nazikçe emiyorum.

bakıyorum, parmaklarım hâlâ içinde. "Daha iyi misin?"

"Kahretsin," diye homurdanıyor ve ben usulca

gülümsüyorum. "Çöz beni."

"Hayır," diyorum ve parmaklarımı yavaşça ondan

çekiyorum. "Hadi Maggie. Çöz beni. Kendimi... Daha iyi hissediyorum."

Başımı sallıyorum, bu sefer istediğimi elde etmeye kararlıyım.

"Seninle işim henüz bitmedi, Sem."

Çekmeceme uzandım ve bu işe ilk başladığımızda onun için satın aldığım küçük fişi çıkardım. Bilirsin, her ihtimale karşı

Bir bahis.

Ona gösteriyorum, iyice bakmasına izin veriyorum ve sonra öne eğilip dudaklarına bastırıyorum.

Gözlerini bana diyor ama yine de ağzını açıyor. İçine sokuyorum ve görüntü o kadar erotik ki aşağı uzanıp ağrıyan sikimi çekiştiriyorum.

Serbest kalmaya çok yakınım ve hazırım ama önce bunu yapmam gerekiyor. Tıkacı ağzından çıkarıyorum ve Sem'in bacağına tekrar kaldırıp girişiyle alay etmeden önce pürüzsüz yüzeyine kayganlaştırıcı sürüyorum.

"Boğulmadan sikimi emebileceğini düşünüyor musun?" yavaşça içinde hareket ettirirken soruyorum.

İzinsiz girdiğim için gözleri açılıyor ama bana durmamı söylemiyor. Bu yüzden ilerlemeye devam ediyorum.

Sem homurdanıyor. "Yeterince küçük. Sanırım kolayca oturacaktır." Gözlerimi deviriyorum ve tıkacın biraz daha içeri kaymasına izin veriyorum.

"Normal büyüklükte. Sana bunu söylemiştim ve sen de mükemmel olduğunu söylemiştin," diye cevap veriyorum sonra o sıkı halkalar benim için açılıp tıkacın geri kalanını aldığı anda gülümsüyorum. Sonu yanaklarına doğru yerleşirken arkama yaslanıp uzun uzun bakıyorum. Kahretsin, bu çok ateşli.

"Kıçında bir şey varken iyi görünüyorsun," diyorum ve yüzü kızarıyor.

"Nasıl bir his?"

Dudaklarını dişlerinin arasında yuvarlıyor. "Tuhaf ama hoşuma gitti." "Hmm," diyorum ve sonra göğsüne tırmanıyorum.

"Şimdi," diyorum, sikimin ucunu ağzına bastırarak. "Bakalım ağzına almakta ne kadar iyisin. Bahse girerim öğürürsün, koca adam."

"Siktir git," diyor ve başını kaldırıp beni bütünüyle yutuyor. Ve tabii ki bu raundu o kazandı.

Ama yine de, bu senaryoda gerçekten kaybeden var mı?

Hayır, hayır, yok.

ONUNCU BÖLÜM

"A cidden hala onu mu takıyorsun?" Aşağı uzanıp elimi hâlâ Sem'in kıkırda duran tıkaca bastırarak sordum. Serbest bırakmıştım. Bir süre önce kollarını bağlarından kurtardım ve yatakta uzanıyorduk. Saat geç oldu ve yarın çok yorgun olacağım ama umurumda değil. Sadece onunla mümkün olduğunca uzun süre uyanık kalmak istiyorum.

"Evet," diyor yüzünü saçlarıma yaslayarak.

"Neden?" Küçük bir kahkaha atarak soruyorum.

"Bir gün beni becereceksin. Muhtemelen kıkırda bir şey olmasına ."

Bunun üzerine kekeledim. ", ne dedin?"

"Sen istemediğin sürece," diye yanıtlıyor utangaç bir ifadeyle.

"Aslında bunun nasıl olacağından emin değilim."

"Oh, şey, herkes farklıdır. Hepimizin tercihleri vardır.

Az önce hiç...." Başlıyorum ve Sem şok içinde başını geriye eğiyor.

"Ciddi misin?"

"Evet. Bilirsin, ben her zaman bir alt oldum. Sanırım öyle kaldım."

Sem dudaklarını ıslatır. "Yani, ben senin ilkin mi olacağım?"

"Evet," diyorum küçük bir gülümsemeyle. "Hoşuna gitti, değil mi? "Evet. . Hem de çok. Sen benim tüm ilklerim oldun...."

"Yani, bu sadece adil. Bunu yaparak oyun alanını eşitleyeceğiz." Uzanıp fişe tekrar dokundum ve Sem sırt üstü yuvarlandı.

"kadar dokunma yeter."

"Üzgünüm, bu beklenmedik bir şey. Sana bunu yapmama izin vereceğini hiç düşünmemiştim. Ama sen bunun için çok hazırdın."

"Evet, senin için hemen hemen her şeyi yaparım Maggie."

Kendimi göğsüne yaslıyorum ve onu içime çekiyorum. Tenini ısıtıyorum ve sonra yalıyorum. "Bunu biliyorum."

İç çekiyor, elleri belimde, sonra ayağa kalkıyor ve bizi duşa sokuyor. Bu kadar dikkatsiz olduğu için onu azarlamalıyım. Eli hâlâ şiş ama buz tuttu ve yarın bir doktora kontrol ettireceğini söyledi, ben de boş verdim. Whit'e göre, Van Beek'in adamları genelde dikkatsiz davrandıkları için yaralanırlarmış. Sanırım buna alışmam gerekecek, özellikle de burada kalmayı planlıyorsam. Ve kalacağım.

Duş aldıktan sonra Sem'in üzerine sürünerek kendimi ona yaslıyorum. İri ellerinden biri sırtımda geziniyor ve omurgama masaj yapıyor.

"Tanrım, ellerin muhteşem," diye mırıldanıyorum, dudaklarım tenine değiyor. "Gerçekten, gerçekten umarım kırmamışsındır."

"değil. Daha kötülerini de yaşadım."

Başımı kaldırıyorum ve gözlerimi ona dikiyorum. "Öyle mi? Anlat."

"Anlatacak pek bir şey yok. Sadece aptalca şeyler yaparak büyürken birkaç vücut parçamı kırdım. Bu bir şey değil."

Bana sorun olmadığını göstermek için yaralı elini esnetiyor. Elini kavriyorum ve ağzımı parmak eklemlerine bastırarak onları usulca öpüyorum.

Göz kapakları titriyor ve iç çekiyor.

"Maggie," diyor ve ben de çenesine sokuluyorum. "Öyle mi?"

"Yapabilir miyiz... yapmak ister misin..."

Yüzünü görebilmek için biraz daha eğiliyorum. Dudaklarını dişlerinin arasında gezdiriyor, ben de parmağımla bir tanesinin izini sürüyorum.

"ölüyorum."

Oflayıp pufluyor ve sonra bakışlarımla buluşuyor. "Seninle bir randevuya çıkmak istiyorum."

Tüm vücudum donuyor ve yanakları pembeleşiyor. "Yapmak zorunda değiliz...."

"Kesinlikle olmaz. Bunu geri alma," diye homurdanıyorum, doğrulup göğsüne yaslanıyorum. "Bana tekrar sor."

Sem çıplak kıcımlı kavrayıp başparmaklarını tenimde gezdirirken heyecandan neredeyse zıplıyordum.

"Benimle çıkar mısın?" diye soruyor utangaç bir gülümsemeyle.

Bunu düşünüyormuş gibi yapıyorum ve sonra eğilip onu öpüyorum. "Elbette, Sem. Seninle bir randevuya çıkmayı çok isterim. Yeterince uzun sürdü."

Cevabıma şaşırılmış görünüyor ve ben de onu tekrar öpüyorum. Tanrım, bu adam çok tatlı.

"Nereye gideceğiz? Giyinmeme gerek var mı? Takım elbise giyip kravat takacak mısın? Tanrım, lütfen kravat tak."

Aklım başımdan ve Sem sadece beni izliyor, ağzının kenarı kasılıyor. "Bana birkaç fikir verebilir misin? Daha önce hiç randevuya çıkmadım."

"Yalan söylüyorsun."

"Hayır, sadece daha önce hiç gitmek zorunda kalmadım. Genellikle istediğimi onsuz alırdım."

"Seni sürtük. İnsanların evlerine girip yataklarında sakin dışarıda mı bekledin? Öylece üstüne mi oturdular?" Gülüyorum ve parmaklarımı boynuna sokup onu gıdıklamaya çalışıyorum ama bana sadece göz kırpmıyor.

"Hayır. Ben sorduğumda üzerine oturan tek kişi sensin."

"Sen sormadın. Bana meydan ."

Omuz silkiyor ve kalçalarımı sıkıyor. "İşe yaradı, değil mi?" Bir iç çekiyorum ve tekrar onun üzerine uzanıyorum.

"Evet. Evet, öyle. Ve iyi, bunu birlikte planlayabiliriz. İlk ," diyorum, düşündükçe daha da heyecanlanıyorum.

Parmaklarım göğüs ucunu çekiştiriyor, o da elimi avucunun içine alıyor.

"Yeter."

Ona bakıyorum ve sırtıyorum. "Peki, ama bana şunu söyle. Randevumuzdan sonra dışarı çıkacak mısın? Çünkü eğer , bu benim için bir anlaşma kırıcı olabilir. Ben bu işe tamamen canavar siki için girdim."

Boynumun arkasından tutuyor ve dudaklarım onunkilerin üzerinde gezinene kadar beni kaydırıyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Olabilir. Yani, aletine asla hayır demem ama dürüst olmak gerekirse, yanaklarının pembeleşmesi ve utangaç olman çok hoşuma gidiyor." Sırıtiyorum ve çenesini ısıyorum. "Ama bu konuda dalga gemiyorum. Seninle o randevuya gitmek istiyorum. Bana yıllar önce teklif etmeliydin."

"Evet der miydin?" "Evet, Sem.

Verirdim."

"Seni takip ederken bile mi?"

"Aha!" diye bağıriyorum, yüzünü göstererek. "ediyorsun.

Sonunda!"

Sem gözlerini deviriyor ve sonra ben sırtüstü yatıyorum, onun iri, çıplak vücudu benimkinin üzerine yayılıyor ve beni derin bir öpücükle susturuyor. Sanırım bu işin peşini bırakacağım... şimdilik.

nce kapıya sonra da telefonuma bakıyorum. Sem her an burada olabilir ve ben . Randevumuzun olduğu gün ve heyecandan başıım dönüyor. Uzun zamandır böyle hissetmemiştim.

Gerçek bir randevu. Sem ile.

Kimin aklına gelirdi ki? Ama kesinlikle doğru hissettiriyor.

Kapının alınmasıyla derin bir nefes aldım ve kapıyı çekiştirerek açtım. Koridorda karşımda duran Sem kesinlikle çok lezzetli görünüyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, gözlerimin onun üzerinde gezinmesine izin veriyorum. Greceğimi hiç düşünmediğim bir şey varsa o da Sem'in giyinip haliydi.

Anında sertleşiyorum çünkü lanet olsun, çok iyi giyiyor. Göğsünü saran beyaz düğmeli gömleği kendimi hafifçe düzeltiyorum. Kolları , kaslı n kollarını sergiliyor. Gömleğinin üzerinde gri bir kravat ve şık koyu yeşil bir yelek var. Bacaklarında siyah bir kot pantolon, bir kolunda da gri bir takım elbise ceketi var. Saçları düzgün bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmış. Rüya gibi görünüyor.

"Fazla giyinmişim," diyor, gündelik şortumu ve tişörtümü görünce yanakları kararıyor.

"Tabii ki hayır. Sen mükemmelsin. Gözbebeklerimi kafamın içine geri itmeme izin verin ve sonra gidip üstümü değıştireyim."

Yatak odasına koştım ve dolabımı karıştırmaya başladım.

Omzumun üzerinden baktığımda Sem'kapının pervazına yaslandığını görüyorum ve bir iniltiyi bastırıyorum çünkü burada kalıp üzerindeki kıyafetleri çıkarmayı tercih ederim. Teker .

"Bana öyle bakmayı kes," diye homurdanarak elini kasıklarına bastırıyor.

"Seks gibi görünmen benim suçum değil. Seni pazarlayabiliriz. Milyoner olurdum. Erkekler ve kadınlar sana bakmak için sıraya girer. İnsanların salyalarını silmek için kullanabilecekleri küçük bezler satarız. Tanrım, ben bir dahiyim."

Dudaklarını dişlerinin arasında yuvarlıyor ve gömleğimi başımın üzerine çekiyorum. Retro düğmeli gömleğimi çabucak omuzlarıma geçiriyor ve elbise pantolonumu çekiyorum. Sırada papyonum ve jartiyerim var ve işim bittiğinde Sem'e dönüp ellerimi uzatıyorum.

"Ta-Da!"

Sem bana doğru ilerliyor ve T-Rex papyonumu çekiştiriyor. "Neden bu kadar tatlısın lan?"

"Tanrı beni böyle yaratmış," diye söyleniyorum ve sonra elini tutup parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. "şimdi nereye gidiyoruz koca adam? Bunu çözmek için can atıyordum. Bazı ipuçları için Luke'u bile aradım."

"," diye homurdandı Sem.

"Yaptım. Ama bana söylemedi. Bunun bir sır olduğunu söyledi. Yine de bana bir şey söyledi."

Sem bana bakıyor ve ben de ona sırtıyorum. "Ne dedi o?"

Dudaklarımı kıvırıyormuş gibi yapıyorum ve Sem homurdanıyor. "Muhtemelen bilmek istemezsin zaten."

Sonra beni kucağına alıp kamyonetine taşıyor ve beni içine yerleştiriyor. Emniyet kemerimi bağılıyorum ve bizi şehre götürürken ona sokuluyorum.

"Ee... güzel bir yere mi gidiyoruz?" Parmaklarım kalçasında bir aşağı bir yukarı gezinirken soruyorum. "Böyle giyindiğıine göre sanırım gidiyoruz."

Sem elimi tutuyor ve parmak eklemlerinin iyice iyileştiğini fark ediyorum.

"Sabırlı ol. Yakında göreceksin."

"Belki de bana daha erken söylemen için seni teşvik edebilirim?" Ona bakarak söylüyorum. "Çok ikna edici olabilirim."

Bana bakıyor ve ellerimizi birbirine bağlıyor. "Sabır, Maggie."

Gözlerimi deviriyorum ama ona yaslanıp rahatça koklarken gülümsüyorum. Görünüşe göre hiç utanmam yok.

Otuz dakika sonra pahalı bir restoranın önünde durduk ve nefesim kesildi.

"Gerçekten mi?" Kemerimi çözüp öne doğru eğilerek söylüyorum. Uzakta, okyanusun genişliği üzerinde batan güneşi seçebiliyorum, suyun üzerinde turuncu ve sarı çizgiler yansıtıyor. "Burası gülünç derecede pahalı, Sem. Ciddi olamazsın. Burada yemek yemek için ilk çocuğunu satman gerekir."

Kamyonetin kapısını iterek açıyor ve kollarını uzatıyor. "Evet, bu bizim ilk randevumuz...."

Beni kaldırıp usulca yere bırakırken "Bayıldım," diye nefes nefese kalıyorum. Elini tutup onu öne doğru çekiyorum. "Nasıl rezervasyon yaptırdın?"

Sem önemli bir yokmuş gibi omuz silkiyor. "Bir süre önce yaptım." Bunun üzerine gözlerim büyüdü. "Yapmadın."

"Ben yaptım."

"Ne zaman?"

Bana bakarken yutkunuyor. "Fark eder mi?"

"Um, hayır." Parmak uçlarımda durup kravatını kavriyorum ve ağzını kendime doğru çekiyorum. "Sen, Sem van Beek, sürprizlerle dolusun. Şimdi beni besle. Acıktım."

Sonraki iki saati yan yana kıvrılmış, sipariş ettiğimiz çok sayıda yemeği tembelce otlayarak geçirdik. İlk başta, Sem'in başka bir erkekle randevuda görünme konusunda biraz daha ihtiyatlı davranmak isteyip istemediğini merak etmiştim, ama o sadece yanımdaki kabine kaydı ve kolunu omzuma doladı.

Ondan sonra benim için oyun bitmişti. Hiçbir şeyi saklamadım.

Yemek boyunca flört ettim, ellerimi her zaman onun üzerinde tutmaya özen gösterdim. Ve bize sevimli bir çift olduğumuzu söyleyen garsona kızardığında kalbim göğsümde çırpındı.

Evet, var.

"Bunu yerken sakso çekiyormuş gibi görünüyorsun," diye homurdanıyor Sem, kaşıktaki çikolatayı yalayışımı izlerken.

Tekrar daha yavaş yapıyorum ve kirpiklerimi ona doğru kırıştırıyorum.

"Seninkini sonra emmeme ne dersin?" Diyorum ve o da koltuğunda kayıyor. "O koca et parçasını ağzıma sok."

"Yine benimle dalga geçiyorsun," diyor ve ben de başparmağımı ağzıma alıp üzerindeki kremayı yalıyorum.

"Seni kızdırmaktan hoşlandığımı fark ettim, Sem. Şimdi, bundan sonra planımız nedir? Başka numaraların var mı, yoksa seni o takım elbiseden çıkarıp kışını yiyebilmem için eve mi gidiyoruz?"

Sudan uzun bir yudum alıyor ve kulaklarının uçları pembeleşmiş bir halde uzaklara bakıyor.

"Böyle şeyler söylemeyi kes Maggie. Masadan kalkamayacağım."

Kıs kıs gülüyorum ve uzanıp sertleşmiş sikine dokunuyorum. "Utanç verici. Seni hemen şimdi boşaltayım mı? Bunu daha büyük bir iyilik için yapıyor oluruz. O canavarla hiçbir müşteriyi korkutmak istemeyiz."

Kasıklarına bakıyor ve sonra gözlerimle buluşuyor. "Sen bir pisliksin. Bunun hesabını daha sonra soracağım. Belki seni bağlar ve gıdıklarım."

Nefesim kesiliyor, elimi ondan çekiyorum ve sudan uzun bir yudum alıyorum. Çünkü lanet olsun, onu etkilediğimi biliyorum ama o da aynısını bana yapıyor. Neredeyse ateşim çıkacak. Sem'le çıkmanın bu kadar eğlenceli olacağını kim bilebilirdi?

Hayalimdeki erkeğin nasıl olması gerektiğine dair önceki fikirlerimin canı cehenneme.

Yanımdaki adam her şeyin olduğu . İstedğim her şey onda var. Umarım o da benim için aynı şeyleri hissediyordur.

Sonunda hesabı ödedik ve sonra elimi tutup beni dışarı çekti, beni kaldırdı ve dudaklarıma pis bir öpücük kondurdu. Bir çift yanımızdan geçip bize bakıyor ama umurumda değil. İyi bakın millet. Bu adam benim.

Sem ağızma son bir öpücük konduruyor ve sonra kollarından kurtulmama izin veriyor. Elini tutuyorum ve tahta kaldırımında yan yana yürüyoruz. Kuma vardığımızda ayakkabılarımızı çıkarıyor ve ayak parmaklarımızı suya batırıyoruz.

Sem'e, "Bu bana günler önce beni suya götürdüğün zamanı hatırlattı," diyorum. "Dalgaların üzerinde çok ateşli görünüyordun."

"Evet, o mayonun içinde çok seksi görünüyordun. Çok... parlak ve küçüktü. Seni okyanusun her yerinden görebiliyordum."

"Yapamazdın," diye gülüyorum. "Ve o mayoyu sevdiğini biliyorum çünkü kıcımlı ısırdın."

Sem bana sırıtıyor. "Isırık büyüklüğünde." Onu dürtüyorum ve gülüyorum.

Uzanıp elini kıcıma bastırıyor ve sıkıyor. Avucu neredeyse bütün bir yanağı kaplıyor ve gözlerimi deviriyorum.

"İyi, her yönden anormal derecede irisin. Şimdi mutlu musun? Benim küçük olduğum yerde sen dev gibisin."

Beni kendine çekti ve papyonumla oynadı. "Ama sorun değil, değil mi? Çalışıyoruz, değil mi?"

"Oh, Sem. Ne kadar iyi çalıştığımız hakkında hiçbir fikrin yok. Yapboz parçaları gibi birbirimize uyuyoruz."

Ve sonra onu uzun ve kirli bir öpücük için aşağı çektim.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

("Gitmeye hazır mısın?") Sem gülümseyerek karavanının kapısını benim için açıyor. Spor çantamı kaptığı gibi karavanın üzerine koydu.

zemin. İkimiz her yıl yaptıkları 4 Temmuz kamp gezisi için ailesiyle buluşmaya gidiyoruz. Bu geceyi ailesinde geçirdikten sonra yarın sabah dağlara doğru yola çıkacağız.

Geçen hafta mutluluk içinde geçti. Randevumuzdan beri, kendimi plan yapmaya bıraktım. Onunla bir gelecek için. Bizim geleceğimiz için.

"kadar hazırım," diyorum, yüzümü göğsüne bastırıp onu kucaklıyorum. "Whit beni uyarmak için aradı bile."

Sem hafifçe arkasına yaslanıyor, bir eli ensemden, diğeri kalçamda.

"Seni ne hakkında uyarayım?"

Dudağımı ısıırıyorum ve ona sırıtırıyorum. "Ailenle birlikte olmanın nasıl bir şey olacağı hakkında."

Sem alay ediyor ve sonra eğilip ağzıma durgun ve müstehcen bir öpücük konduruyor.

Sonunda çekip , kapüşonlu gözlerim ve ereksiyonum vardı. Harika. Cuma gecesi trafikte bir saatlik yol için tam da ihtiyacım olan şey.

"Whit ağlak bir bebek. Tam sağlayacaksın. Eminim sen de ."

"Belki yaparım," diye omuz silkiyorum ve karavanın ön tarafına geçip büyük yolcu koltuğuna yerleşiyorum.

Sem sürücü tarafına geçiyor, direksiyonu ayarlıyor ve karavanı yüksek bir gürültüyle çalıştırıyor.

Eğilip telefonumu müzik setine takıyorum. "Yolculuk için bir çalma listesi hazırladım. Caleb'a ne tür müzikten hoşlandığını sordum ve şaşırmadığımı söylememe izin ver. Basmakalıp taşralı çocuk, ha?"

Müzik hoparlörlerden yükselirken Sem bana gülümsüyor. "Başka bir şey olduğumu hiç söylemedim."

"Hayır, hayır, yapmadın." "Bu kötü bir şey mi?"

"Hayır," diyorum, P harfini patlatarak. "Senin gibi taşralı bir çocuğa karşı bir şeyler hissediyorum."

Dudağını ısıyor ve karavan parkından çıkmadan önce bana yan gözle bakıyor. Otoyola çıktık ve Whit ile daha önce yaptığım konuşmayı aktardım. Görünüşe göre, bu gece patlayıcılar olacak. Bir kamyon dolusu. Whit'in bana her zaman yanımda bir ilk yardım çantası bulundurmamı söylerken ne kadar kızgın olduğunu düşünerek sırtıyorum.

Sem sırtıyor ve "Henüz kimse ölmedi" diyor.

Tamamen güven verici değil, ama itiraf etmeliyim ki, bir şeylerin havaya uçmasını izlemeyi düşünerek koltuğumda biraz zıplıyorum.

Kalabalık otoyollarda büyük karavanıyla ustalıkla ilerleyen Sem'e bakıyorum ve ondan çok etkilendiğimi fark ediyorum. Çok güzel resim çiziyor, usta bir inşaatçı, çalışkan ve iyi bir işi var. Whit ya da üniversitedeki arkadaşlarım gibi geleneksel olarak kitaplardan anlayan biri olmayabilir ama göğsümü gururla kabartacak şekilde tam bir dahi.

Eğer benim olsaydı, ona her zaman hava atardım. O bunu hak ediyor.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Sem bana bakarak soruyor.

Ağzımı kapatıyorum ve kokluyorum. Ona gerçekte ne düşündüğümü söylemeye hazır değilim, bu yüzden sırtıyorum ve "Ateşlisin. Ben de azdım. Sence sana yol verebilir miyim?"

Sem gülümseyerek ofladı. "Aptalca şeyler söylemeyi kes, Maggie."

"Bunun neresi aptalca? Yeterince küçüğüm. Bacaklarının arasına sığabilirim ve ikimiz de biliyoruz ki

ağız."

Kucağına bakar ve koltuğunda kayar. "Hayır, çok tehlikeli. Seni bu şekilde riske atamam."

Gülümsememi bastırarak dramatik bir şekilde iç çekiyorum. "Peki, koca adam. Ama bir gün araba kullanırken sana oral seks yapmama izin vereceksin. Sadece bekle."

Sem'in ailesinin evine trafik yüzünden planladığımızdan daha geç varıyoruz. Sem karavanı uzun çakıllı bir araba yolundan geçirirken, şehirde yaşamamanın ne kadar keyifli olduğunu düşünüyorum. Uzakta, geniş bir arsanın ortasında duran iki katlı eski bir ev seçebiliyorum. Bir tarafta büyük bir garaj, diğer tarafta ise bir dizi dört tekerlekli araç var.

"Beni cipinle mi çıkaracaksın?" Sem'e sordum. "Eğer istersen."

"Oh, çok isterim. Sürmeme izin verecek misin?" Ön camdan bakıp Sem'in anne ve babasını verandada görünce soruyorum. Caleb ve Whit dışarı çıkıp parmaklıklara yaslanıyorlar.

"Tabii. Ayaklarınız pedallara ulaşabiliyorsa."

Uzanıp Sem'i dürtüyorum, o da kıkırdıyor.

"Bu senin ağabeyin mi?" Kemerimi çözüp tanımadığım bir adamı işaret ederek soruyorum.

"Evet. Bu Liam, yanındaki kadın da karısı Anne," diyor Sem ve sonra ayağa kalkıp elimi tutuyor. Beni kendine çekiyor ve yanağını başımın tepesine değdiriyor.

"Kahretsin, bu tam bir işkenceydi," diye mırıldanıyor, ellerini sırtımda gezdirirken.

"Neydi?" Ben soruyorum.

"Bütün yolculuk boyunca bacaklarımdan arasında seni düşündüm."

Kıs kıs gülüyorum ve göğsünü ısııyorum. "Haklısın. Bir erkeğin bu kadar seksi olmaya hakkı yok. Bütün gün sertleştim."

Kasıklarına bakıyor ve ofluyor. "Daha sonra. Bunu daha sonra halledeceğiz. Eğer burada daha fazla kalırsak, bizim için gelecekler."

Ön camdan dışarı bakıyorum ve sonra elimi onun için sokuyorum. "Onların önünde el ele tutuşabilir miyiz?"

Sem yutkunur ve başını sallar. "Evet, hepsi senin hakkında ne hissettiğimi biliyor."

"Oh, şimdi mi?" Çenemi yumruğuma dayayarak soruyorum.
"Lütfen söyle."

"Görüşürüz, Maggie."

Bu gerilimden nefret ederek gözlerimi deviriyorum ama yine de beni karavandan çıkarmasına izin veriyorum.

"Bakın kim gelmiş! Şerefsiz sonunda eve geldi," diyor Liam onlara yaklaşırken. Tüm gözler bana dönüyor ve sonra hepsi Sem'in elimi tuttuğu yere doğru dönüyor.

Liam, "Neden uzak durduğunu anlayabiliyorum," diyor ve karısı Anne onun kafasının arkasına bir şaplak atıyor. Karısı Liam'dan daha kısa, bu yüzden iyi bir tokat için gerçekten uzanması gerekiyor. Ondan şimdiden hoşlandım.

"Kapa çeneni," diyor ve sonra bana doğru yürüyüp beni sıkıca kucaklıyor.

"Senin hakkında çok şey duydum. Sem seni ilk gördüğünden beri senin hakkında susmadı. Bu adam hiç konuşmuyor, sonra da *falan* . *Magnus şöyle, Magnus böyle.*"

Benden uzaklaşırken kızarıyorum ve sırtını sıvazlıyorum. Gözleri parlıyor ve Sem'e bakıyor.

"Senin onun ilham perisi olduğunu söylüyor," diye fısıldar ve Sem'in yanakları pembeleşir.

"Bunu sana gizlice söylemiştim," diye homurdanıyor sonra uzanıp onu sıkı bir ayı gibi kucaklıyor.

Adam onu kollarının altında ezerken gülüyor ve sonra Sem'in annesi Del yaklaşıyor. Bir kez karşılaşmıştık. Bana numarasını vermişti ve Sem sorun çıkarırsa aramam konusunda ısrar etmişti.

Hiç kullanmamıştım.

Geriye dönüp baktığımda, beni takip etmesinden gizliden gizliye hoşlandığımı düşünüyorum. "Merhaba tatlım," diyor ve beni kollarına çekiyor. "Onu görmek çok güzel. tekrar." Sonra sesini alçaltıyor ve usulca "O çok mutlu" diyor ve ben biraz eriyorum.

Çünkü evet, bence öyle.

"Pekâlâ, bu kadar yeter," diye anons etti Luke, kollarında büyük bir kutuyla köşeden dönerken. "Bütün gün buraya gelmeni bekledim, Sem. Çok uzun sürdü. Bir şeyleri havaya uçurmaya hazır mısınız?"

Whit, göğsüne yaslanmış olan Caleb'in yanında ağır ağır iç geçiriyor. "Onlarla gitmiyorsun," diye mırıldanıyor ve Caleb başını çevirip dudaklarını Whit'inkilere bastırıyor.

"Hadi ama bebeğim. Bunu zaten konuşmuştuk. Biraz yaşa."

"Seninle çok yaşıyorum ve eve her yaralı gelişinde biraz ölüyorum."

Caleb'in gözleri pelteye dönüyor ve Whit'in boynuna sokuluyor. "Bebeğim. Ben iyi olacağım. Söz veriyorum. Eğlenceli olacak. Bunlar yasadışı türden, herkes onların en iyisi olduğunu bilir."

"Ve bunun güven vermesi mi gerekiyor?" Whit mırıldanıyor.

Kıkırdamamı bastırıyorum ve Luke'un kollarındaki kutuyu karıştırırken başını eğmiş olan Sem'e bakıyorum. "Tüm aldığın bu mu? Bu yeterli değil, dostum."

Whit oflayıp pufluyor ve "Bana çok gibi geldi" diye homurdanıyor.

"Sikeyim hayır. Bana hiç inancın var mı?" Luke diyor ki. "Bende bir kamyon dolusu var. Muhtemelen birkaç saat yetecek kadar var. Polisler gelmediği sürece. O zaman kalanını yarın bitirmek zorunda kalırız."

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor Whit ve ben yuvarlanmamak için dizlerimi zorunda kalıyorum.

Liam dolanırken Sem'in sırtına bir tokat atıyor. "Gidelim, pislikler! Kaybedecek zaman yok. Gece daha yeni başlıyor. Ben de seninle geleceğim, kardeşim."

Luke, Liam'ın peşinden koşarak garaj yolundan rölantide çalışan bir kamyona doğru ilerliyor. Akşamın solan ışığında gözlerimi kısarak baktığımda, kamyonun havai fişeklerle dolu olduğunu görebiliyorum.

Anne geri çekilen kocasına "Dikkatli ol," diye seslenir ve ardından Del ile birlikte evin içinde kaybolur.

Sem bana dönüyor, ensemini tutuyor ve hafifçe sıkıyor.

Ona bakıyorum ve bir parmağını yanağıma değdiriyor. "Gitmeye hazır mısın?"

Alt dudağımı ısırp başımı sallıyorum, elimi Sem'in elinin içine sokuyorum ve onunla birlikte arazinin diğer ucundaki garaja doğru yürüyorum.

"Burada ne var?" Ben soruyorum.

"ATV'ler. Onları oraya götüreceğiz. Evden yeterince uzağa gitmeliyiz. Geçen sefer bir mermi camı patlattığında annem neredeyse bizi öldürüyordu."

"Bu gerçekten ," diye nefes nefese kaldım. "Evet, oldu. Çok kızgındı."

Ayak sesleri arkadan yaklaşıyor ve Whit'in Caleb'a "Sen sürmüyorsun. Ben kullanacağım."

Başımı Sem'e doğru eğdim ve "Ben sürebilir miyim?" diye sordum. "Eğer istersen."

"Oh, çok istiyorum."

"Nasıl biliyor musun?"

"Hayır, ama öğretmeye çok yatkınım."

Sem ve ben garaja yaklaşıyoruz, o da eğilip metal kapıyı çekiyor ve açıyor. Kapı açılıyor ve Sem duvardan bir dizi anahtar çıkarıp bir çiftini Caleb'e atıyor.

Sem, kıkırdarak ATV'nin arkasına kayan Caleb'e "Orada yarışalım," diyor.

"Hayır, sen önden git. Whit sürüyor. Onun nasıl olduğunu bilirsin."

Whit ATV'ye biner ve Caleb vücudunu onunkine yaslar.

"Evet, çünkü oraya *güvenli* bir şekilde gideceğim. Dokuz canın olabilir Caleb, ama sekizini çoktan kullandın."

"Bebeğim," diye mırıldanıyor Caleb ve boynunu yalıyor.

Tamam, bu kadar yeter, diye düşünüyorum bakışlarımı tekrar ATV'nin koltuğunu sıvazlayan Sem'e çevirirken.

"Hadi Maggie. O küçük kıcını buraya getir."

Önünde kayıyorum ve beni sert kaslı göğsüne çekiyor, boynuma bir öpücük konduruyor.

"Onu buradan çıkarayım, sonra sen kullanırsın, tamam mı?"

"Tamam, olur."

Anahtarı kontağa yerleştirir ve çevirir. ATV kükreyerek çalışır ve Sem ustalıklarla garajın dışına doğru manevra yapar. Durdurur ve rölantiye alır.

"Pekâlâ," diyor ve yavaşça vitesi nasıl birinci vitese alacağımı ve nasıl hareket ettireceğimi anlatıyor. Aynen dediği gibi yapıyorum ve araba ileri doğru yalpalıyor. Kalçalarıyla beni sıkıca kavrayan Sem olmasaydı uçup gidebilirdim.

"Kahretsin!" diye bağıyor ellerimden yavaşlamama yardım ederken.

Caleb ve Whit yavaşça yanından geçerken ağır ağır nefes alıyor.

"Enayiler!" Caleb onlar geçerken bağıyor ve Sem ellerimi parmaklıklardan çekmeden önce onu tersliyor.

"Pekala, Maggie. O kadar da çılgınca değil, tamam mı? Havai fişek gösterisine canlı gitmek istiyorum."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Oraya canlı varmak istiyorsun, böylece kendini havaya uçurmaya devam edebilirsin?"

Bana başını sallıyor ve sonra vitesle takmama yardım ediyor ve hafifçe gaz veriyor. Elleri benimkilerin üzerinde duruyor ve açıkçası buna aldırmiyorum. Ona her şekilde yakın olmak hoşuma gidiyor.

Hâlâ yollarına devam eden Whit ve Caleb'i geçerken, "Daha hızlı," diyorum.

Sem kulak mememi ısırıktan sonra motoru çalıştırıyor ve karanlığa doğru yola çıkarken ben ciyaklıyorum.

"Aman Tanrım. !" Tümseklerin üzerinden sekerken ve lastiklerimiz patinaj yaparken ciyaklıyorum. Sem'in elleri gidonun üzerinden benimkileri sıkıca kavıyor ve kulağıma karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

Siktir, bu çok eğlenceli. Kendime bunlardan bir tane almalıyım. Bir patlama gökyüzünü aydınlattı ve ben yukarı baktım.

Sem ATV'yi yavaşlatırken, "Aman Tanrım," diyorum. Uzaktan Luke ve Liam'ın havai fişekleri ateşlediğini görebiliyorum.

"Bekleyemediler mi?" Ben soruyorum.

"Hiç sabırları yok. Görünüşe göre buraya gayet iyi uyum sağlayacaksın," diyor Sem.

Sem ATV'yi güvenli bir çekmeme yardım ederken dirseğimle onu dürtüyorum. Sonra beni koltuktan kaldırıyor, bir elini enseme bastırıyor ve beni ileriye doğru götürüyor.

"Polisler gerçekten ortaya çıkacak mı?" Yerden birkaç tane daha fırlayıp gökyüzünde patlarken soruyorum.

Sem omuz silkiyor.

"Muhtemelen." "Aman Tanrım."

Whit'in şaka yapmadığını anlamaya başlıyorum, özellikle de Liam ve Luke uzaktan çılgınca gülmeye başladığında.

"Bir şeyler , değil mi?" Ben soruyorum.

Sem bana . "Muhtemelen."

Bir far arkamızdaki zemini aydınlatıyor ve Whit ile Caleb ATV'leriyle yavaşça yaklaşıırken arkamı dönüyorum.

Caleb heyecanla, "Evet," diyor. "Luke jumbo roketleri aldı mı? Çünkü onların nasıl patladığını görmek için sabırsızlanıyorum."

Caleb, Whit'in yanağına bir öpücük kondurup uzaklaşırken kuru bir sesle, "İyi ki ilk yardım çantasını almışım," diye cevap veriyor.

Sem kuzeninin geri çekilen figürünü izler ve sonra bakışlarını Whit'e çevirerek yumruğunu uzatır. Yumruklarını tokuştururlar ve sonra Luke, Liam ve Caleb'in hararetli bir şekilde konuştukları yere doğru başını sallar.

"Acele , Sem!" Liam bağıyor.

"Muhtemelen oraya gitmeliyim. Geliyor musun?" Sem bana soruyor. Önce roketlere sonra da Whit'e bakıyorum.

"Sen git, ben biraz Whit'le kalayım. Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu uzaktan görmek isterim."

Sem'in kaşları havaya kalktı ve sonra başını salladı. "Seni güvende tutacağım." Bir elimi göğsünde gezdirip gömleğini yumrukluyorum ve onu aşağı çekiyorum.

"Biliyorum. Her zaman yapıyorsun." Dudaklarına bir öpücük konduruyorum ve ardından "Sakin ölme ya da önemli vücut parçalarını yakma. Parmakların, güzel yüzün ya da sakin gibi."

Dudaklarını yalıyor ve derin bir nefes veriyor. ", Maggie."

Gömleğini bıraktığımda uzaklaşıyor ve Whit yanımda durmak için hareket ediyor.

"Doğru seçimi yaptın. Burası en güvenli yer."

"Bunu görmeye başlıyorum." Dirseğimle onu hafifçe dürtüyorum. "İçten içe değil mi?"

İç çekiyor. "Evet. Buradayken genelde öyle yaparım." "İyi olacaklar, değil mi?" Ben soruyorum.

"Tanrım, umarım öyledir." Bir süre sessizce durduktan sonra yan gözle bana bakıyor. "Demek sen ve Sem, ha?"

"Evet."

"Bu... beklenmedik bir şeydi."

"Biliyorum. Bunun olacağını tahmin etmemiştim. Ama ben de senin ve Caleb'in geleceğini tahmin etmemiştim. Bazen bazı şeyler olur."

Whit siyah saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve başını sallıyor.

". "

Sonra birden altımızdaki zemin sarsılıyor ve Whit başını sallıyor, yüzü hafifçe soluyor. "Oh, Tanrım."

Uzakta Sem dev bir roketi yere saplar. Luke....

"Bu... bu bir alev makinesi mi?" Diye soruyorum ama Whit parmaklarını sinirli bir şekilde katlanmış kollarına vuruyor ve iç çekiyor.

Fital tutuşmaya başlıyor ve sonra dördü de bağılıyor, gözleri sevinçten çıldırmış bir halde olabildiğince hızlı kaçıyorlar. Dürüst olmak gerekirse, roket havaya fırlayıp bir renk patlamasına dönüştüğünde yeterince geriye gitmedikleri için kalbim biraz .

"Bir içkiye ihtiyacım var," diye mırıldandı Whit . "Belki on tane. Belki kendimden geçersem.... buna tanıklık etmek zorunda kalmam."

"Sanırım ne demek istediğini anlıyorum," diyorum, ona bakarak.

Küçük bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Burada olmana sevindim Magnus. En azından artık bu çılgınlığı paylaşabileceğim biri var."

"Heh. Ben de," diye cevap veriyorum bir başka patlama yeri sarsarken. Luke'un elindeki alev makinesini döndürdüğünü ve bir kovboy gibi kılıfına sokuyormuş gibi gördüğümde kabaca yutkunuyorum ve Sem'in ona çok yakın durduğunu gördüğümde kaşlarımı çatıyorum.

"Dürüst olun. Bir ile on arasında bir ölçekte, ne kadar söyleyin."

Whit kollarını iki yana sallar ve sonra iç çeker. "Yirmi. Ama onları durdurmanın bir yolu yok. En iyisi istediklerini yapmalarına izin vermek ve... dua etmek."

"Aman Tanrım, Sem," diye nefes nefese kalıyorum, Sem'in bana doğru ilerleyişini izliyorum, yüzünden kan damlıyor ve uzanıp çenesini tutuyorum, hasarı görmek için eğiyorum.

Luke ve Liam şeytan gibi sırtarak arkamızdan geliyorlar. Luke'un bileğinin bir kısmı yanmış, Liam'ın ise saçının bir kısmı yanmış. Caleb, havai fişekten kaçarken bir kayaya takılıp düşen dizindeki sıyrık dışında, büyük ölçüde sağlam görünüyor.

Whit çoktan onunla uğraşmaya, ona alaycı bakışlar atmaya başlamıştır. Caleb arkasına yaslanıp Whit'in yarasıyla ilgilenmesine izin veriyor ve bu şımartılmanın tadını fazlasıyla çıkarıyor.

Sem kocaman bir gülümsemeyle bana bakıyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "Havalıydı, değil mi?" diye soruyor.

"Öyle olduğunu kabul etmelisin."

"Evet, sen kendini havaya uçurana kadar. Neyin var senin?" Whit'in felaketin yaklaştığını görür görmez bana uzattığı gazlı bezi tutarak sordum.

"Hey, onun hiçbir şeyi yok!" Luke bağıyor. "Bu epikti. Her kuruşuna değer."

Whit, "Aman Tanrım," diye homurdanırken Caleb ve Sem kıkırdıyor.

Temiz gazlı bezi Sem'in açık yüz yarasına bastırıyorum ve sonra göğsünü dürtüyorum.

"Bu pervasızcaydı...."

Elimi tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Evet, ama harikaydı. Kabul et."

Öfkelendim ve sonra yüzümde küçük bir gülümseme belirdi. "İyi. *Zaman zaman* havalıydı ama bir daha asla Sem."

"Hayır, bunun için söz veremem."

"Peki, o zaman en azından bir dahaki sefere alev makinesi kullanma. Bu nasıl iyi bir fikir olabilir?"

"Bu Sem'in fikriydi," diye bağıyor Luke, Liam'la birlikte kamyonetine atlarken. Hızla yanımızdan geçip gidiyorlar, karanlığın içinde kaybolurken lastiklerinin etrafında tozlar uçuşuyor.

"Senin fikrin, ha?"

Sem dudaklarını dişlerinin arasında yuvarlıyor ve sırtıyor. Tanrım, bu adam benim ölümüm olacak.

Nihayet eve vardığımızda Sem'in yarası kanıyor ve ben ona ters bakıyorum. Kan şakağından aşağı damlıyor ve gömleğinin kumaşı altında kayboluyor.

"Gazlı bezi yaraya tutmadın mı?" Omuz silkiyor. "Araba kullanıyordum."

"Cidden, bunu temizlememiz lazım. Hemen şimdi. Yara izi kalacak."

"Yüzümde bir yara izi olması seni rahatsız mı edecek?"

Bunu hayal ediyorum ve sonra başımı sallıyorum. "Tabii ki hayır. Sinir bozucu derecede seksi olacak."

Sem sırtınca parmağımı uzattım. "O kafana başka fikirler sokma. Daha fazla yara izi yok. Daha fazla incinmek yok."

Eve girdiğimizde Sem'in annesinin Luke'un üzerine titrediğini ve babasının da oğlunu yumrukladığını görüyoruz. Babasının eli hemen tokatla uzaklaştırılıyor ve sonra annesinin gözleri Sem'inkilerle buluşuyor ve kaşlarını çatıyor.

"Hiçbirinizin aptallık ederek tatilimizi mahvetmediğine sevindim," diyor sertçe. "Eğer 4 Temmuz'u hastanede geçirmek zorunda kalsaydım, hepinizi evlatlıktan reddederdim... Whit hariç. Onu tutardım. Ve Magnus. Seni de tutacağım."

"Özür dilerim anne," diye mırıldanıyor Sem ve lavaboya gidip bir kağıt havluyu ıslatıp bana uzatırken babasını yumrukluyor.

"Özür dilerim. Nedir bu?" Kağıt havluyu elimde tutarak soruyorum. İki parmağımın arasında tutarken Sem'in ellerinin kirleri havluyu kaplıyor.

"Temizlemek için..." eliyle yüzünü işaret ediyor ve ben de kaşlarımı kaldırıyorum.

"Hayır, kesinlikle olmaz. İlk yardım çantasını alıyoruz ve onu temizliyoruz. Bu kirli kağıt havluyla sıvazlamayacağım. Neyin var senin? Enfeksiyon kapacaksın."

Annesi küçük bir gülümsemeyle bana bakıyor, ben de sırtıyorum. Sonra hemen bir sandalyeyi işaret ederek gülümsememi bırakıyorum.

"Şimdi, otur."

Sem ona söyleneni yapıyor. Ben onu iyileştirdikten ve diğer çocuklar tekrar bir araya geldikten sonra, Sem'in babasının alev makinesini kullanmaya başladığı dışarıdaki ateş çukuruna geçiyoruz.

Tabii ki, hepsinin aldığı yer orası. Görünüşe göre, ateş böceği elmaları piro ağacından uzağa düşmüyor.

Alevlere yakın oturmak için hava çok sıcak, bu yüzden hepimiz sandalyeleri daha uzağa çekip kendimizi onlara bırakıyoruz. Ben kendi sandalyeme oturmaya çalışıyorum ama Sem bir kolunu belime doluyor ve beni kucağına çekiyor.

En azından bir tek ben değilim. Anne Liam'ın kucağında, yanmış saçlarıyla uğraşıyor ve Caleb Whit'kucağında, mutlu görünüyor. Luke'un hepsi

yalnız, ama aldırıyor gibi görünüyor. Sadece birasını yudumluyor ve bileğindeki yanığin etrafını saran gazlı bezi biraz karıştırıyor.

" topladınız mı?" Luke sorar, Sem ve Caleb başlarını sallar.

"Hangi ?" Sem'e dönüp bakarak sordum.

"Tırmanma
dişli."

"Özür dilerim. Tırmanıyor musun? Dağlar gibi
mi?" "Evet, minik. Sen de tırmanacaksın."

Ben itiraz edemedim, çünkü hayatım boyunca hiçbir şeye tırmanmadım, tabii ki Sem hariç, Luke "Peki ya silahlar?" diye sordu.

"Evet, kardeşim. Hepsini aldım. Babam Whit ve Maggie için fazladan silah bile hazırladı," diye yanıtlıyor Sem ve Caleb kulağına bir şeyler fısıldarken Whit başını sallıyor.

"Silahlardan nefret eder," diyor Sem ve ben ona daha da yaslanıyorum, kollarını belime dolmasına ve beni ona sıkıca sarmasına izin veriyorum. "Ama deneyeceksin, değil mi? Deneyeceğini söylemiştin."

"Evet, çok tehlikeli bir şey olmadığı sürece. Gerçekten bir kurşun yarasıyla ölmek istemiyorum."

"Hayır," diyor boynuma bir öpücük kondururken ve ben de dudaklarının tenimde bıraktığı his karşısında memnuniyetle iç çekiyorum.

"Peki, siz ikiniz ne zamandır birliktesiniz?" Anne bana soruyor ve gözlerim ona dönüyor. Herkes bize bakıyor ve Sem arkamdan homurdanıyor.

"Ben... Tartışıp tartışmadığımızı bilmiyorum...." Başlıyorum ama Sem parmağını ağzıma bastırarak beni .

"O benim."

Anne bizi eğlenerek izledikten sonra, "Bunu biliyorum, Sem. Hepimiz bunu aylardır biliyoruz ama siz ikiniz ne zamandır birliktesiniz? Tüm detaylara ihtiyacım var."

Herkes bizi izlerken yüzüm yanıyor ve dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarlıyorum. Sem altımda kayıyor.

"Bir süreliğine."

"Ah," diyor Anne ve Sem'in annesi bize kocaman gülümsüyor.

"Bu ciddi mi?" Del sorar ve ardından ekler, "Torun sahibi olmak için can atıyorum...."

"Del," diye azarlıyor Sem'in babası ve o da kızgınlıkla ofluyor.

Şortumun ucuyla oynayan Sem'e bakıyorum ve "Maggie en az altı çocuk istiyor" diyerek beni şaşırtıyor.

Del "Tanrı'ya şükürler olsun" diye fısıldayana kadar herkes bir an sessiz kalır.

Sem'e ters ters bakıyorum çünkü aramızda bunun ne olduğunu konuşmadık ve yine de küçük bir parçam, belki de yaptığımız şeyden daha fazlasını istiyordur diye heyecanlanıyor.

Tanrım, bu adama şimdiden aşık oldum.

Luke onun bacağına vurur. "Bu kadar ciddi saçmalık yeter. Herkes sikiliyor. Caleb, Mag, Anne. Hepsi bu konuda çok mutlu. Bu konuyu kapattığımıza göre diğer önemli konulara geçebilir miyiz, mesela Caleb'in birkaç dakika önce bana aslında ortaokulda uyuşturucu satıcısı olmadığını itiraf etmesi gibi. Ondan aldığım ot aslında *ot değildi*."

Caleb kocaman gülümsüyor ve kıkırdayan Sem'i yumrukluyor.

"Neydi o zaman?" Ben soruyorum.

Luke bakışlarımı karşılıyor. "Oregano."

"Cidden ona esrar olduğunu mu söyledin?" Caleb'a gülerek soruyorum. "Evet," diyor Liam. "Söyledi. Ve bu ezik ona inandı."

"On üç yaşındaydım," diye homurdandı Luke. "Daha iyisini bilmiyordum." Kaşlarım kalkıyor. "Ve sen de içtin mi?"

". Uçurtma gibi de uçtum," diye yanıtlıyor Luke.

Whit bir elini Caleb'in gömleğinden yukarı kaydırırken ofluyor. "Kekikle kafayı bulamazsın. Öyle bir şey yok Luke."

"Nereden biliyorsun ki? Hiç denedin mi, Whit?" Luke alay eder ve Sem birasından uzun bir yudum alarak tekrar güler.

Aman Tanrım. Bu insanlar cidden çok saçma. Sem'in böyle olmasına şaşmamalı. Serbest dolaşan, silah taşıyan suçlular gibiler. Burası Upside Down gibi.

Ertesi sabah biraz geç uyandık. Sem arkamda kıvrılmış, elini bana doğru uzatmışken hareket etmeye hiç niyetim yoktu.

Pantolonumu indirip aletimi avuçluyor. O mavi gözlerini kırpıştırıp açana kadar öylece yatıyor ve ona sürtünüyorum.

"Uyanmak için en iyi yol," diye homurdanıyor ve sonra bir prezervatif kapıp içime giriyor. Acele etmiyor, beni kaldırıyor ve uçurumun kenarına getiriyor ve ikimiz de tükendiğimizde, pisliğimizin içinde yatarken beni dürtüyor.

" çıksak iyi olur."

"Meh," diye mırıldanıyorum ve o da beni kaldırıp duşa götürüyor ve yıkayarak temizliyor.

Daha sonra tembelce toparlanıp üç saatlik yolu dağa tırmanıyoruz. Burası ağaçların arasında, alçak rakımlardaki kuru sıcağa göre daha serin ve bu biraz rahatlatıcı. Yaz sıcağında biraz solma eğilimindeyim, bu yüzden şu anda gölgeli kamp alanımızdan süzülen serin esinti tamamen hoş karşılanıyor.

Omzumun üzerinden baktığımda Sem'in eğildiğini gördüm ve elimde olmadan kıkına baktım. Çünkü, size söyleyeyim, düşümüzden sonra eğildi ve ben de o tıkacı tam yanaklarının arasına kaydırdım. Eğer doğru şekilde hareket , ana hatlarını görebiliyorum.

Luke kulağıma "Boo," diyor ve ben sığıyorum. Açmaya çalıştığım kamp sandalyesi takırdayarak yere düştü.

"Neyin var senin? İnsanları korkutmaktan hoşlanıyor musun?" Homurdanıyorum ve Luke eğilip sandalyeyi benim için hızla açarken kıkırdıyor.

"Hayır, sadece sen. Seni atlarken izlemeyi seviyorum. Ee ufaklık, bitince bizimle tırmanmaya gelecek misin?"

Sem'e baktım ve omuz silktim. "Bilmiyorum. Sence yapmalı mıyım? Bunu daha önce hiç yapmadım. Düşüp ölme ihtimalim nedir?"

Luke başımı okşuyor ve ben de ona ters ters bakıyorum. "Hayır. Bugün ölmek yok. Merak etme. Ben hallederim. Sana bir şey olursa Sem beni öldürür. Ayrıca, düğününde sağdıcın olmak istiyorum."

"Bilmiyorum biz... biz bunu konuşmadık."

Luke alay eder. "Evet, tartışmaya gerek yok. Sen evleniyorsun. Gerçek."

Alt dudağımı ağızma götürüp emiyorum ve Luke'la konuşmamı izleyen Sem'e bakıyorum.

Ona küçük bir el sallıyorum ve o da bize doğru ilerliyor.

"Sana ne diyor?" Sem beni yanına çekerek soruyor.

Luke başparmağıyla göğsünü işaret ediyor. "Sadece düşününüzde sağdıcınız olmak istiyorum."

Sem kulak mememle oynuyor. "Önce onunla flört etmeyi bırak, sonra belki seni Liam'a tercih ederim."

Luke sahte bir şokla nefesini tutuyor ve sonra genişçe gülümsüyor. "Siktir git, seni kıskanç piç. Mags ile flört etmiyorum. Bu kadar güvensiz olmayı bırak."

Sem kardeşine ters bakıyor ve sonra elini belime koyarak beni ondan uzaklaştırıyor.

"Flört etmiyordum," diyorum Sem'e, o da sadece omuz silkiyor. "Biliyorum."

"Ve benimle flört etmiyordu." Sem bana baktı. "Biliyorum."

Onu durduruyorum ve sonra uzanıp bakışları benimkiyle buluşana kadar başını aşağı eğiyorum.

"Seni hâlâ içimde hissedebiliyorum. Hala tadını alabiliyorum. Seni duyabiliyorum. Tüm duyularımı işgal ettin, Sem. Senden başka kimseyi istemiyorum. Bunu bilmen gerek."

Sem yutkunuyor ve hızla gözlerini kırpıştırarak başka tarafa bakıyor. Sonra beni kaldırıyor ve ağzını ağızıma bastırıyor.

Sem saçlarımla oynarken, "Bugün tırmanırken çok ateşli görünüyordun," diyor. Karavanın içindeki şiltenin üzerine yayılmıştım. Kollarım gevşek erişte gibi hissediyor ve kayalıkların yarısına kadar tırmandığım için parmaklarım ağrıyor. Sem'in neden bu kadar kaslı olduğunu şimdi anlıyorum. Eğlenmek için koca dağlara tırmanmak gibi şeyler yapıyor. Bu şaka değil.

"Sen de öyle."

"Hayır, oraya aitmiş gibi görünüyordun. Doğuştan yetenekliydin. Küçük bir örümcek maymunu gibiydin. Üzerime tırmanma şeklinle öyle olacağını biliyordum," diye cevap veriyor Sem, tişörtünü başından çekip beni çıplak göğsüne doğru çekiyor. Göğsüne biraz fazla uzun süre bakmama izin veriyorum ve Sem bunu fark ediyor çünkü kaslarını esneterek karın kaslarının ortaya çıkmasını sağlıyor.

Gösteriş.

"Siz olmasaydınız tırmanmayı asla denemezdin. Bu yüzden teşekkür ederim. Seninleyken kendimi sürekli olarak konfor alanlarımın dışına itilmiş buluyorum."

Sem yüzünü saçlarına bastırıyor. "Bu kötü bir şey mi?"

"Hayır. Hiç de değil. Bayıldım."

Sem iç çekiyor ve sonra kulağını dişliyor. "Yapamayacağın bir şey var mı?" diye sordum. "Okumak."

Ona ters ters bakıyorum. "Bu kimin umurunda. Bunu senin için yapabilirim. Başka konularda da çok yeteneklisin. Resim çiziyorsun, çıplak ellerinle yoktan bir şeyler inşa edebiliyorsun, sörf yapabiliyorsun, dağlara tırmanabiliyorsun...."

Boynuma doğru yalayarak ilerliyor.

"...ölümü kandır. Bir Marvel karakteri gibisin. Sen varken Thor'a kimin ihtiyacı var?"

Sem bana bakıyor ve burnumun ucuna yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Beni aşyorsun," diye mırıldandı.

"Um, hayır. Bu tamamen doğru değil. Benimkinden o kadar uzaktasın ki canımı kurtarmak için dayanıyorum."

Sem'in kaşları havaya kalktı. "Hayır, Maggie. Gerçekten. Sen öylesin. Herhangi birine sahip olabilirsin...."

"Ben kimseyi istemiyorum. Sanırım bunu tespit ettik."

"Öyle mi?"

"Um. Evet. Söyledik. Sana ."

Sem emin görünmüyor, ben de lastik gibi, ağrıyan kolumu kaldırıp yanağını okşuyorum.

"Senden sonra kimseyle birlikte olmadım ve olmak da istemiyorum."

"Aynen."

"Güzel, peki şuna ne dersin?" diye başlıyorum, dolgun alt dudağına dokunarak. "Aramızdaki şeyin ne olduğunu ikimiz belirlemeye ne dersiniz?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani... erkek arkadaş olalım."

Sem biraz geriliyor, gözleri irileşiyor ve bir an için bu fikirden iğrenip iğrenmediğini merak ediyorum. Kalbim durdu ama sonra konuştu,

"Erkek arkadaş mı?"

"Evet. Bu senin için çok mu fazla? Cinselliğinle tam olarak yüzleşemediğini biliyorum...."

Başını sallıyor. "Hayır, sanırım ben biseksüelim. Yani, öyle olmalıyım." "Öyle mi?"

Başını sallıyor.

"Hm, tamam, o zaman bu iş hallolduğuna göre, sorun nedir?"

"Neden..." Boğazını temizliyor. "Neden benim erkek arkadaşım olmak istiyorsun?"

Gözlerimi ona diktim. "Sen ciddi misin?"

Sadece başını salladığında, ellerini kendi ellerimle kavrayıp parmaklarımızı birbirine geçiriyorum.

"Olağanüstü olduğunu düşündüğüm tüm yönlerini söylememe gerek var mı?" "Belki," diyor utangaç bir şekilde ve parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum

ve yüzünü benimkine yaklaştırıyorum. Tanrım, bu adam çok sevimli.

"Peki, seni olağanüstü yapan şeyin ne olduğunu söyleyeceğim ve bunlara kendin inanana kadar her gün anlatacağım. Şimdi başlayayım mı?"

Sem dudaklarını ıslatır ve başını sallır. Ah, kalbim.

ON İKİNCİ BÖLÜM

T Ertesi sabah yerel bir atış poligonuna gittik ve Sem ile Luke'un tüfeklerini poligondaki tahta hedeflere boşaltmalarını izledim. aşırı coşku ile mesafe .

"Özgürlük, bebeğim!" Luke bağıyor, silah sesleri arasında kıkırdamaları yankılanıyor.

Kabuklar yere dökülürken Sem onun yanında genişçe sırtıyor. Sıcak olmaması gerekirdi ama çok sıcak.

Erkek arkadaşım bir manyak ve ben buna bayılıyorum.

Sıra bana geldiğinde Sem her şeyi açıklamak için zaman ayırıyor ve sonunda nişan alıp hedefi vurduğumda Sem büyük bir gururla bakıyor.

Biraz şişiyorum.

"Bu seni tahrik ediyor, ha?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

Sem kurnazca pantolonunu düzeltiyor.

Öğle yemeğinden sonra Del bizi yürüyüş için dışarı çıkardı. Luke, Liam ve Caleb patikadan aşağı doğru koşarken itişip kakışıyorlar ve ben Converse'ime bakarken neredeyse gözden kaybolmuşlardı.

"Buna hazırlıklı değildim," diyorum.

"Seni taşımamı ister misin?" Sem yanıma yaklaşip enseme kavrayarak soruyor. Hafifçe sıkıyor ve ben de küçük bir gülümsemeyle ona bakıyorum.

"Kesinlikle hayır," diye cevap veriyorum ve sonra sağdan yaklaşan Del'e bakıyorum.

Ellerini kaldırdı ve Sem'e işaret etti.

"Devam et, Sem. Burada beklemeye gerek yok. Adamınla sohbet etmek istiyorum," diyor Del ve Sem bana bakıp bir parmağını yanağımda gezdiriyor. Beni yalnız bırakmaya isteksiz görünüyor.

"İyi olacağım. Bunun için hazır olmadığımı söyledim, yapamayacağımı değil.
o."

Emin görünmüyor ama bir saniye sonra başını sallayıp koşmaya başlıyor
İleri atılıyor, koşarak geçerken kardeşlerinin sırtını tokatlıyor. O yuvarlak kalçayı ve kaslı bacakları biraz fazla uzun süre izledikten sonra kızarmış yanaklarla dönüp beni parıldayan gözlerle izleyen Sem'in annesine bakıyorum.

"Bu hafta sonu gelebilme sevinçim," diyor Del bana patikadan yavaşça aşağı inerken. Her bir kaya parçasını ayaklarımın tabanında hissedebiliyorum. Yarın çok ağrıyacak. "Sem bize katılmayı kabul ettiğinde çok heyecanlandı. Hatta beni arayıp söyledi."

Aklıma onunla kampa gitmeyi kabul ettiğim gün Sem'in bana yaptıkları ve yanaklarım daha da yanıyor. "Evet, sevinçim. Çok eğlenceliydi."

Del bana nazik, açık bir yüzle bakıyor ve sonra bana doğru eğiliyor. "Sem'le aranızın kötü olduğunu biliyorum."

"Evet, kabul ediyorum, alışılmadık bir başlangıç oldu," diye başlıyorum boğazımı temizleyerek. "Ama onunla geçirdiğim zaman arttıkça ne kadar olağanüstü bir adam olduğunu daha iyi anladım."

Del uzanıp kolumu hafifçe sıkıyor. "O harika biri, değil mi? Gerçi bunu görmekte zorlanıyor."

Bunun üzerine kaşlarım çatıldı. "Biliyorum. Aklımı başımdan alıyor. Yani, o inanılmaz yetenekli. Bunu biliyor olmalı. Çizimlerini ve ahşap işçiliğini gördüm. İnanılmaz biri."

Del bana bakıyor. "Bu doğru." Ve sonra gülümsemesi kayboluyor. "Ama çocukken zor zamanlar geçirdiğini bilmelisin. Büyürken çok zorbalığa uğradı. Kardeşi Liam gibi geleneksel olarak zeki değil. Okulda çok zorlandı. Kalbimi kırdı."

"Zorbalığa mı uğramış?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. Babama ve kardeşime verdiği tepki, banyodaki adam, hepsi şimdi çok daha mantıklı geliyor.

"Evet, hepsinden daha uzun olana kadar oldukça istikrarlıydı. Liam ve Luke şiddetli koruyuculardı ama onu tüm bunlardan koruyamadılar. Ve sonra, büyüdüğünde, yetersizliklerini inanılmaz derecede pervasız davranarak telafi etmeye çalıştı. Başını bir sürü belaya soktu ve okuldan atıldı. Liseyi bir devam programında bitirmek zorunda kaldı."

"Hiç bilmiyordum."

"Muhtemelen bunu paylaşmaya utanıyordur. Her zaman senin ne kadar zeki olduğundan bahseder."

"Ben o kadar zeki değilim."

"Ona göre . Senin çok zeki olduğunu düşünüyor. Ve ben endişeleniyorum...." Ona doğru eğildim, ağzındaki baklayı çıkarmasını istiyordum. "Ne?"

"Senin yanında kendini yetersiz hissetmesinden endişeleniyorum. Sanki seni hak etmiyormuş gibi."

Daha önceki konuşmalarımız aklıma geliyor ve titreyerek nefes alıyorum. Aman Tanrım, ona hayalimdeki adam hakkında söylediğim şeyler.

"Böyle hissettiğini bilmiyordum ama söz veriyorum böyle hissetmesine asla izin vermeyeceğim. O buna inanana kadar her gün ona ne kadar harika olduğunu söyleyeceğim."

Bir elimi ağrıyan göğsüme bastırıyorum ve ileriye bakıyorum. Sem'in endişeli bir ifadeyle bana baktığını görüyorum. Ona el sallayıp gülümsemeye zorluyorum ve o da anında rahatlıyor.

"Sana karşı çok korumacı," diyor Del ve ben de boğazımdaki yumruyu yutarak başımı sallıyorum.

"Evet, öyle."

"O dikkatsiz zamanlarda ve biraz vahşi ama sadık. *İnanılmaz derecede sadık*. Asla ama asla sizi incitecek bir şey yapmaz."

"Biliyorum." Kalbim göğsümde genişliyor ve titreyerek nefes alıyorum.

"Bir şeye karar verdiğinde, bırakmakta zorluk çeker..." Del yürümeyi bırakıyor ve ellerimi tutuyor. "Magnus, bana onu hak ettiği gibi seveceğini söyle. Çok hassas bir kalbi var. Kırıldığını görmekten nefret ediyorum."

Gözlerim yanıyor ve sertçe yutkunuyorum. "Elimden geleni yapacağım. Söz veriyorum."

Göz ucuyla Sem'in bize doğru koştuğunu görebiliyorum ve Del hızla ellerimi bırakıyor.

"var?" Sem soruyor, gözleri benim sulu gözlerimden annesine kayıyor. "Ne dedin anne?"

Del biraz utangaç görünüyor. "Bilmeniz gereken bir şey yok." Sem çömelir aşağı ve görünüyor at Ben. "Ne yaptı o Söyle, Maggie?"

"Yok bir şey, Sem." Uzanıp elimi yanağından aşağı indiriyorum ve göz kapakları titriyor. "Ben iyiyim. Sadece biraz duygusallaştım. Ben iyiyim."

Nefesinin altında bir şeyler homurdanıyor ve sonra sırtını işaret ediyor. "Haydi. Atla."

Gözlerimi ovuşturarak homurdanıyorum. "Sem, bir çocuk gibi sırtına binmeyeceğim."

Bana bakıyor. "Seni her zaman taşıyorum."

Del ikimize genişçe gülümsüyor ve sonra ellerini bize sallıyor. "et, Magnus. Sen . Bir süre yalnız yürümek benim için sorun değil. Hatta birazdan dönüp geri gelebilirim. Kocamın sorumsuzca bir şey yapmadığından emin olmam gerekiyor."

"Anneni yalnız yürümesi için bırakmayacağız," diye itiraz ediyorum ve Sem hâlâ önümde çömelmiş bir halde ofluyor.

"Ama sen çok yavaşsın."

"Bu yeni bir bilgi değil," diye yanıtlıyorum. "Hiçbir zaman çok atletik olmadım." "Hm, ama esnek birisin," dedi Sem göz kırparak ve sonra

Kollarını uzattı, ben de gözlerimi devirip bindim. Çünkü görünüşe göre yürümeye devam etmeme izin vermeyecek.

"Esnekim çünkü yoga yapıyorum. Biliyor musun Sem, bir ara benimle gelmelisin. Dene ve ne düşündüğünü gör."

Ayağa kalkıyor ve beni sırtına yeniden oturtuyor. "Evet, belki yaparım."

Öne eğildim ve fısıldadım, "O zaman kışını kontrol edebilirim.

Erkek arkadaşımın güzel kışı."

Oflayıp pufluyor ve yürümeye başlıyor, annesi de peşimizden geliyor.

Annesiyle aramıza yeterince mesafe koyduğumuzda Sem omzunun üzerinden bakarak "Sana ne söyledi?" diye sordu.

Ağzımı boynunun yan tarafına bastırıyorum ve oraya yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Sadece senin için endişeleniyor. Sonunda sana zarar vermeyeceğimden emin olmak istedi."

"Tanrım, bu kadın her şeye burnunu sokuyor."

"Seni seviyor ve endişeleniyor. Görünüşe göre çok yumuşaksın. Kim bilebilirdi ki?"

Sem nefesinin altında bir şeyler homurdanıyor ve ben de kulağına kadar gidip onu kemiriyorum.

"Kes şunu," diye . "Sertleşiyorum."

Kıkırdıyorum ve tekrar yapıyorum.

"Seni küçük pislik," diye mırıldanıyor. Koşmaya başlıyor, güçlü vücudu benimkinin altında kayıyor. Daha sıkı tutunuyorum, uzaktaki grubumuzun geri kalanına yaklaşırken ağzımdan bir kahkaha kaçıyor.

Ve biz sadece yanlarından geçip gidiyoruz.

Biz uzaklaştıkça bize bağıyorlar ve ben artık onları göremediğimde Sem patikadan sapıp ormana giriyor.

"Oh, beni bir ağaca bağlayıp sikecek misin?" Alay ediyorum. "Yanında Ted Bundy fermuarlarından var mı?"

Sem karanlık bir şekilde kıkırdıyor ve ben çünkü lanet olsun, belki de bunu yapacak. Bu beni neden bu kadar tahrik ediyor?

Birden durdu ve elleri bacaklarımdan uzaklaştı. Sırtından aşağı kayıyorum ama ayaklarım yere değdiği anda üzerime geliyor, beni kaldırıyor ve bir ağacın gövdesine bastırıyor. Ağzı ağzıma inerken bacaklarım beline dolanıyor. Bana karşı hırlarken dilimin ağzına kaymasına izin vererek ona açılıyorum.

Elini cebine atıp bir prezervatif ve küçük bir kayganlaştırıcı paketi çıkardığında ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Ciddi misin, Sem? Yürüyüşte mi?"

"Ben her zaman hazırlıklıyım."

"Sen de mi izciydin?" diye sordum.

"Hayır, sadece senin için her zaman azgındım."

Homurdanıyorum ve sonra pantolonumun düğmelerini açıyorum. Her neyse. Numara yapmanın faydası yok. Buna çok hazırım.

Söylemeye gerek yok, herkes döndükten çok sonra kampa varıyoruz ve kışım ağrıyor, sırtım sızlıyor. Ağaç yanığı diye bir şey var.

Herkes bizi eğlenen bakışlarla izliyor ve yüzüm alev alev yanıyor çünkü nereye kaybolduğumuz belli.

"Biraz var mı, ha, kardeşim?" Luke yüksek sesle soruyor ve yanından geçerken Sem'in sırtını sıvazlıyor.

Sem elini benimkinin üzerinde sıkıyor ve homurdanıyor, "Seni ilgilendirmez, göt herif."

Babası Sem'i yemek hazırlamasına yardım etmesi için çağırıyor ve ben de bir bira alıp Whit'in yanındaki sandalyeye oturuyorum. Bana kaşlarını kaldırarak bakıyor ve ben de gözlerimi deviriyorum. "Bana öyle bakma. Bu çok iğrenç."

Ofluyor. "Normalde böyle görünürüm."

"Hayır, beni yargılıyorsun ama Caleb seni ormana götürseydi.... sen de aynı şeyi yapmaz mıydın?"

Bakışları nişanlısına dönüyor ve dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. "Ona hayır demekte zorlanıyorum."

"Evet, ben de öyle duydum." diye homurdandım.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Buraya onlarla uyum sağlıyorsun" dedi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, senin biraz sıradışı olduğunu hep biliyordum." . "Sen de öylesin, pislik."

Whit tekrar bana baktı ve ardından, "Peki bunun nasıl başladığını ikinizle paylaşacak mısınız?" dedi.

Boğazımı temizliyorum ve biraz yalan söylesem mi diye düşünüyorum ama sonra vazgeçiyorum. Çünkü gerçekten, nasıl başladığı kimin umurunda. Önemli olan sonu, değil mi?

"Şey, Sem evime girdi ve onu becermem için bana meydan okudu."

Whit donakalıyor, o karanlık bakışları benimkilerle buluşmak için kayıyor. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır, tam anlamıyla evime geldi ve yapamayacağımı söyledi... bilirsiniz. Ben de rekabetçi oldum. Nasıl olduğumu bilirsin...."

Tek kaşı kalktı ve bana baktı. Koltuğumda kıpırdanıyorum. Tanrım, bu adamın beni sinirlendirmek için bir yolu var.

FBI için çalışmalı. "Bu senin için bile garip."

"Evet, şey yolunda gitti, değil mi?"

Whit konuşmamızı izleyen Sem'e bakıyor. Luke'un karavanının yan tarafına yaslanmış sohbet ederken elinde bir bira sallanıyor

kardeşiyle birlikte. Bakışlarını bizden ayırmıyor ve ben de koltuğumda hafifçe kayıyorum.

Whit, "Benimle konuşmandan hoşlanmıyor," diyor.

"Gerçekten mi? Neden böyle düşünüyorsun?" Biraz ikna olmamış bir şekilde soruyorum. "Bir birlikte olduğumuzu biliyor mu?" Whit soruyor.

"Evet."

"Ve sana karşı sahiplenici görünüyor...."

"Evet, öyle ama konuşmamıza alışması gerekecek çünkü Caleb'le evleniyorsun. Ve ben de bir süre daha burada kalmayı planlıyorum...."

Whit suyundan bir yudum alıyor ve sonra sesini alçaltıp bana doğru biraz eğiliyor. "Sana sormak istediğim bir şey var..." Boğazını temizledikten sonra "Düğün için benim tarafımda durur musun?" diye sorar.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı çünkü bunu hiç beklemiyordum. "Ciddi misin sen? Sağdıç gibi mi?"

Öfkelendi. "Bu kadar heyecanlanma...."

"Oh, Whit, zaten öyleyim. Senin olacağım!"

Whit parmaklarını kalçasına vuruyor. "Lütfen, sessiz olun. O kadar da büyük bir mesele değil."

Koltuğumda biraz zıpladım ve sonra ona doğru eğildim, "Ooh. Renklerin nedir? Bunu tartıştınız mı? Çiçek aranjmanları? Mekan nerede?"

Whit göğsünü ovuşturuyor, gergin görünüyor.

"Ooh, sana bir düğün partisi verebilir miyim? Lütfen, lütfen?" Kolunu tuttum ve sıktım. "Parti planlama konusunda harikayımdır."

Vücutlarımızın birleştiği yere bakıyor ve elimi hızla çekiyorum. "Özür dilerim. Bu konuda biraz fazla heyecanlandım. İkiniz adına çok mutluyum."

"Sorun değil. Belki de Caleb ve teyzesiyle düğün hakkında konuşmalısın. Onlar tüm detayları biliyorlar."

"Aman Tanrım, . Başka kimler var?"

"Luke, Liam ve Sem," diye söze başladı Whit ve sonra ekledi, "Sadece sen varsın."

"Oh, Whit," diyorum usulca, uzanıp ona dokunma isteğime direnerek. "Özür dilerim. Ailen berbat ve sen çok daha iyisini hak ediyorsun."

Yutkunuyor ve başını sallıyor. "Biliyorum, ama görünüşe göre benimle birlikte olmaktan hoşlanan... biraz sıra dışı bir aile daha buldum."

"Saçmalama. Seni seviyorlar."

Whit, "Bana tahammül ediyorlar," diye mırıldanıyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Sen tam bir Eeyore'sun. Seni seviyorlar, Whit. Söz veriyorum. Caleb harika bir adama aşık olduğu için çok mutlular. Yani, şuradaki adama baksana. Gözlerini senden alamıyor. Sanki buraya gelip kucağına oturmak istiyor."

Whit oflayıp pufluyor, parmakları kamp sandalyesinin koluna sinirli sinirli vuruyor.

", değil mi?"

Yüksek sesle kıkırdıyorum ve göz ucuyla Sem'in, ağabeyi ve babasının mangal ızgaradan uzaklaştığını görüyorum. Whit'le gülüşmemi izlerken kaşları çatılıyor.

Whit, "Görünüşe göre biri kıskanmış," diyor ve ardından ikimize bakan Sem'e kaşlarını kaldırıyor.

"Gerçekten endişelenecek hiçbir şeyi yok."

"Bunu biliyor mu?"

"Ona daha kaç kez söylemem gerektiğini bilmiyorum."

"Gidip onu rahatlatman gerekiyor gibi görünüyor. Bu onun için hâlâ yeni bir şey," diyor Whit ve sonra başıyla Sem'in durduğu yeri işaret ediyor.

Bir yanım Sem'in bana gelmesini istiyor ama kendimi zorluyorum ve ona doğru yürüyorum. Gözleri yaklaştırmamı izliyor ve uzanıp ona dokunabildiğimde, ellerimi gömleğinin altından yukarı kendimi ona doğru itiyorum.

Boynumu yukarı kaldırıyorum ve beni dikkatle izleyen Sem'e bakıyorum.

"Endişelenecek bir şey yok," diyorum usulca, annesinin sözleri zihnimde yankılanıyor.

Sem'in bakışları arkamda Whit'in uzandığı yere kayıyor ve sonra gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor.

"Cidden, Sem. Kes şunu." Göğsünü ısıriyorum, o da bir elini saçlarımdan geçiriyor. Sonra onun kollarındayım ve ağzı

ve ben itiraz , bizi karavanına geri götürüyor.

Kapıyı iterek açıyor ve o içeri girerken ben de ona .

" oluyor, Sem?" Ben soruyorum. " var?"

"Sana şey göstermek istiyorum," diyor kapıyı kilitleyip beni karavan masasının üzerine bırakırken huysuzca. Bacaklarım yerden sarkıyor ve o yatak odasında kaybolurken ben arkama yaslanıyorum. Dakikalar sonra elinde bir yığın kâğıtla geri geliyor.

Yanakları kıpkırmızı ve bana doğru itiyor. "Al."

"Bu da ne?" Kalbim gümbür gümbür atarak soruyorum. Çünkü ne olduklarını *biliyorum*.

Vay anasını.

Gözlerim bana bakan ilk görüntüyü alıyor ve yüzümün bana baktığını görünce Sem yutkunuyor. O kadar ayrıntılı çizilmiş ki burnumun kenarındaki çilleri bile seçebiliyorum.

"Sem," diye nefes alıyorum, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Bir sonraki fotoğrafa dönüyorum ve sadece gözlerimin ve burnumun köprüsünün olduğu bir fotoğraf görüyorum. Bir sonraki fotoğrafta ise haftalar önce kardeşlik partisinin olduğu gece ellerim göğsümde, tişörtüm karnımda, şortum dar kalçalarımdayken sallanıyor.

Arkamdan bana ilk kez girdiğinde onun için eğildim.

Beni mükemmel bir şekilde yakalamış. Tüm bu karmaşık ve narin çizimlerde çok güzel görünüyorum.

Gördüğü şey bu mu?

"Hepsi benim mi?" Kalbim göğsümde genişleyerek geri kalanları gözden geçiriyorum. Burada en az elli sayfa eskiz olmalı, belki daha fazla.

"Evet," diyor sessizce, önümde gergin bir şekilde ayaklarının üzerinde kayarak.

"Onlar bende kalabilir mi?" Mavi bakışlarıyla buluşarak soruyorum. O derinliklerde okuyamadığım bir şey yüzüyor.

"Hayır. Henüz onlardan ayrılmaya hazır değilim."

Güldüğüm, başımı arkaya attığım, gözlerimi saf bir şekilde kapattığım başka bir resme bakarken gözlerim ıslandı ve boğazım düğümlendi.

Mutluluk.

"Onları bana neden gösterdin?"

"Bilmeni istiyorum...."

"Neyi biliyorsun?"

"Benim için ne olduğunu."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve biraz burnumu çekiyorum. "Evime ilk geldiğinde ve biz... seks yaptığımızda... bunu neden yaptın?"

"Çünkü seni istedim. Ve sana sahip olmanın başka bir yolunu bilmiyordum. Benim için fazla iyi olduğunu biliyordum ama yine de denedim."

"Peki ya diğer zamanlar?"

"Çünkü ben...lanet olsun, bağımlıydım. *Sana*. Bir kez bana yetmedi. Asla doyamayacağımı hissediyorum."

Gözlerimi , sonra çizimleri bırakıp kendimi onun kollarına bırakıyorum.

"Bunu çok sevindim," diye fısıldıyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

İki hafta sonra

"Sem ile erkek arkadaş olmak nasıl?" Piknik masasında onun yanına oturduğumda August soruyor. Bugün sınıflarımızla birlikte parktayız, çocukları dışarıda koşturuyoruz. Sıcak bunaltıcı ve ben biraz gölgede teselli buldum.

"İnanılmaz," diyorum küçük bir gülümsemeyle. Sandviçimi ısıriyorum ve iç çekiyorum. "Çok özenli bir adam."

August bana bakıyor. "Yani, artık Colin yok mu?"

"Oh, hayır. Colin eski haber. Biz sadece arkadaşız. Sanırım kafamda kimi istediğime dair bir fikir vardı ama yanıldığım ortaya çıktı. Sem...o...mükemmel. Benim için. İstedğim her şey onda var."

August ikna olmuş görünmüyor ama onu görmezden geliyorum. Şaşırtıcı olduğunu biliyorum ama daha mutlu olamazdım.

"Ona aşık mısın?" diye soruyor.

Ona bakıyorum ve yanaklarımın ısındığını hissediyorum. "Nasıl ki? Benim hakkımda ne hissettiğinden emin değilim, ama bazen bana bakışları... Sanki hissedebilirmiş gibi geliyor. Ama onu zorlamak istemiyorum. Hazır olduğunda açılacaktır."

August başını salladı ve sonra beni kucakladı. "Senin adına sevindim, dostum." "Ben de. Hey, bana August'la işlerin nasıl gittiğini anlatacak mısın?

Emery?"

August yan gözle bana bakıyor ve başını sallıyor. "Rapor edecek yeni bir şey yok. Hep aynı şeyler. Bana sinir bozucu bir pislik gibi davranmaktan hoşlanıyor ve ben de onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum."

"Onu sonsuza dek görmezden gelemezsin."

"Hatırlatmayın bana. Annem bu Ocak ayında bir hafta geçirmemiz için bir kulübe kiraladı bile."

"Ve bu bir sorun çünkü?"

"Çünkü onunla birlikte dağlarda mahsur kalacağım. O kadar uzun süre numara yapabileceğimden emin değilim. Beni deli ediyor."

Homurdanıyorum ve sonra ona dirsek atıyorum. "Bunun için duvarda bir sinek olmayı çok isterdim."

August bana ters ters bakıyor, ben de gülümsüyorum. "Beni istediğin zaman arayabilirsin, ben de seninle . Sadece bir hafta. İdare edebilirsin."

"Yapabileceğimden emin değilim. Geçen gün ne yaptığını biliyor musun?" Bir kaşımı kaldırdım. "Anlat bana."

August sesini alçaltıyor ve bana doğru eğiliyor. "Onu odamda buldum. Dizüstü bilgisayarımda."

Gözlerim açıldı. "Orada ne yapıyordu?" "Tarayıcı geçmişime bakıyordu."

"Bunu neden yapsın ki?"

"Hiçbir fikrim yok. Ben de sormadım. Sadece dizüstü bilgisayarımı aldım ve onu boğmamak için elimden geleni yaptım."

"O zaman geçmişini silmen gerekiyor gibi görünüyor. Tüm iğrenç porno sitelerini bulmasını istemezsin."

August cips paketimi kaptı ve yırtıp açtı. "Bunun için teşekkürler dostum. Gerçekten çok yardımcı oldun."

Bir tanesini ağzına atıyor ve ben onu kucaklarken çiğniyor. "Özür dilerim. Ondan hoşlanmadığını biliyorum. Ama sen iyi bir . En iyilerden birisin. Bunu da atlatacaksın."

"Yapabilir miyim emin değilim. Annem ve babası geçmişi yüzünden onun için hep bahaneler uyduruyorlar ama bence bunların hepsi onun için sadece bir şaka. Gerçekten o kadar kötü olduğunu düşünemiyorum."

Alt dudağımı kemiriyorum. "August, koruyucu ailedeki çocukların zor durumda olduğunu biliyorsun, değil mi? Onlarla birlikte çalışıyoruz. Emery'nin bunu uydurduğunu sanmıyorum."

August elini saçlarında gezdiriyor ve i geçiriyor. "Kahretsin, haklısın. Keşe bilseydim. Ama kimse bunun hakkında konuşmuyor. Belki onun neler yaşadığını biraz sempati duyardım, musun?"

"Belki bir gün ."

August omuz silkiyor. "Olabilir. Tek umudum ailelerimiz sonra onu bir daha görmek zorunda kalmamak."

Bir süre sessizce oturduktan sonra telefonum çaldı.

"Kim o?" August soruyor.

"Colin," diyorum ve sonra en iyi arkadaşıma bakıyorum. "Benden vlog üzerinde birlikte çalışmamı istediği o günleri hatırlıyor musun? Görünüşe göre dekan onaylamış ve hâlâ yardım etmekle ilgilenip ilgilenmediğimi bilmek istiyor."

"musun?"

Koltuğumda kayıyorum ve oyun alanında oynayan çocuklara bakıyorum. ". nce Sem'le konuşmam gerek."

"Seni durduracağını mı düşünüyorsun?"

Başımı salladım. "Hayır, hiç sanmıyorum. Colin'le vakit geçirmem konusunda güvensiz hissetmesini istemiyorum, özellikle de Colin'e karşı daha önce neler hissettiğimi bildiği için."

"Nasıl gittiğini bana haber

ver." "Haber veririm."

O akşam mutfak masasında oturup Sem'in benim için yemek yapmasını izlerken, içimden Sem'e ne söyleyeceğimi gözden geçiriyorum.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Sem yüzünü bana dönerek soruyor.

"Ne gibi bakıyorsun?" Ben soruyorum.

"söyleyecek bir şeyin varmış gibi."

Gözlerimi deviriyorum. "Beni

okumayı bırak."

Sem alt dudağını ısırır. "Elimde değil. Seni ezberlemek için aylarımı harcadım."

Ona doğru ilerlerken ayaklarım yere çarpıyor. Kaşığı elinden alıp tezgâhın üzerine koyuyorum ve ona doğru tırmanıyorum.

"Tanrım, senden hoşlanıyorum," diye mırıldanarak ağızına bir öpücük konduruyorum. "Hadi sevişelim."

Sem dilini ağızıma sokuyor ve çekilmeden önce birkaç dakika öpüşüyoruz.

"dağıtmaya çalışıyorsun," diyor alnını benimkine bastırarak ve derin derin nefes alarak.

"Hayır, sadece seni mutfakta izlerken azdım."

"Bana ne söylemek istiyorsan söyle," diyor Sem, elleri kıcıma esneyerek.

İçimi çektim. "Peki, ama önce duygularının geçerli olduğunu ve uzlaşmaya açık olduğumu söylemek istiyorum...."

"Sadece söyle bana. Beni geriyorsun," diye mırıldanıyor Sem ve ben de çenesine tutunarak gözlerimin içine baktığından emin oluyorum.

"bir şey yok."

Dudaklarını ıslatıyor ve ben de başparmağımı ağızına bastırıyorum. "Colin bana mesaj attı."

Sem'in gözleri kısılıyor ve beni kendisine yaklaştırdığını hissedebiliyorum.

"Bir dizi videoda onunla birlikte çalışmamı istiyor. Henüz yanıt vermedim çünkü önce senin bu konuda ne düşündüğünü sormak istiyorum."

Sem derin bir nefes alır ve sonra yumuşak bir sesle, "Ne istiyorsan onu yap Maggie. Seni tutmayacağım."

"Bana engel olmuyorsun ama dediğim gibi duyguların geçerli."

Yutkunuyor ve gözlerini benden kaçırıyor. "Bence bunu yapmalısın."

Başımı eğerek onu izliyorum, nasıl derin nefes aldığını ve adem elmasının nasıl sallandığını. Colin'plan yapmamdan hoşlanmıyor ama bunu asla söylemiyor. Her şeyi içine attığını söyleyebilirim, ta ki bir gün tüm bu stres yüzünden kalp krizinden ölene kadar.

"Bence bunu gerçekten yapmalısın Maggie."

Kalbim bu adama duyduğum sevgiyle göğsümde kabarıyor. Her zaman benim ihtiyaçlarımı ön planda tutuyor.

"," diyorum, yanağına bir öpücük kondurarak, "Colin ve ben burada buluşuyoruz... sadece sen etrafta olduğunda."

Sem bana doğru bakıyor, parmakları bana doğru esniyor.

"Tamam."

"Şimdiye kadar sadece seni istediğimi bilmen gerekirdi." Yutkunuyor. "Evet."

"Yemeği ve ben de seni ne kadar istediğimi göstersem nasıl olur?"

Sem altımda sertleşiyor ve ben sırtıtıyorum. Bana asla hayır diyemez.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SEM

(Bilgisayarın parıltısı gözlerimi yaşırtıyor ama siktir . Bu şeylerin ne anlama geldiğini bulmam lazım.

Parmaklarım kelimeyi yazıyor ve bir küfür savuruyorum, silip baştan başlıyorum.

İşte, şimdi doğru.

Cümleye gözümü kırıyorum ve beynim onu işleyene kadar bir, iki ve sonra üç kez okuyorum.

Siktir, diye düşündüm, çenemi ovuşturarak. Tam bir aptalım.

Bugün Colin ve Maggie'nin birbirleriyle konuşmalarını izlemek bile kendimi küçük hissetmeme neden oldu. Vloglarında hiçbir şeyi anlamadım. Tek bir kelime bile.

Gerçekten önemli olmamalı ama Maggie için yeterince zeki olmadığımın korkuyorum. Sonunda benden sıkılacak ve gidecek diye.

Maggie'ye her zaman kimsenin ona mükemmelden başka bir şey hissettirmesine izin vermemesini söylüyorum, ama sanırım kendime bu moral konuşmasını yapmam gerekiyor çünkü saatler önce kendimi bok gibi hissettim.

"Hey," diyor Maggie, duvara yaslanmış, hafif omuzlarına bir battaniye atmış. "Ne yapıyorsun?"

Tarayıcıyı kapatmam gerekiyor ama gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Battaniyenin yere düşmesine izin vererek bana doğru ilerliyor ve kollarını omuzlarıma doluyor.

Ekranda ne olduğunu anladığında yanaklarım alev alıyor. Saklamalıydım ama yapmadım.

"Bebeğim," diyor usulca, yüzümü eğerek gözlerimi kendisiyle buluşturmaya zorluyor. "Geceleri gizlice kaçtığın yer burası mı?"

Yutkunuyorum ve başka tarafa bakıyorum.

"Hey," diyor, doğru ilerleyerek. "Hey."

Elleri yüzümü çevreliyor ve başparmakları yanaklarıma değiyor. "Neden bana söylemedin?"

"İstemedim"

Ağızıma yumuşak bir öpücük konduruyor ve ben de elimde olmadan ona açılıyorum.

"Tanrım, daha mükemmel olabilir miydin?" diye soruyor içimi yalayarak.

Bu sözlerle göğsüm kabarıyor ve işlemesine izin veriyorum. Bana hep iltifat ediyor. Buna bayılıyorum. Alışmaya başlıyorum. Bunu arzuluyorum. "Seni olduğun gibi sevdiğimi bilmelisin... Bunu yapmana gerek yok. Bu şeyleri bilmene gerek yok. Önemli değil. Önemli olan sizsiniz. Önemli olan biziz."

Bilgisayar ekranını işaret ediyor ve dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarlıyorum. "Öğrenmek istiyorum."

"Öyle mi? Tamam, o zaman sana öğretebilirim. Neden bana sormuyorsun, sana yardım edebilirim?"

"Sizi rahatsız etmek istemem."

"Hey, rahatsız etmiyorsun. Ben öğretmen olmak istiyorum, Sem. Sana öğretmeme izin ver. Bana atıcılık ve dağcılık hakkında her şeyi öğretirsin. Kahretsin, bana her türlü şeyi öğretirsin. Karşılığında ben de sana yardım edeyim."

Gözlerim yanıyor. Hızla göz kırpiyorum. Kahretsin. Beni dikkatle izliyor ve gördüğünü biliyorum. Görmek zorunda. Artık saklamak isteyip istemediğimi bile bilmiyorum.

"Tamam."

Maggie nefesinin altında mırıldanıyor ve o tatlı ağzını benimkine bastırıyor, dili benimkine karşı hareket ediyor ve ben yardım edemiyorum ama onu doğru çekiyorum. Sert, ince aleti benimkine sürtünüyor ve ağzının içine doğru nefes alıyorum. Tadı çok tatlı ve istekli. Neredeyse titreşiyor.

Bu nasıl hiç eskimiyor? Hayatımda hiç bu kadar çok seks yapmamıştım.

Ayağa kalkıp onu odaya taşıyorum ve yavaşça yatağa yatırıyorum.

Bana göz kırıyor, bizden sarhoş.

Aşağı uzanarak dudağının kıvrımını izliyorum ve sonra başparmağımı ağzına sokuyorum. Onu hararetle emiyor, dili ona günahkâr şeyler yapıyor. O ağzın bana neler yapabileceğini hayal etmeme bile gerek yok. Artık uyanık kalıp kendimi bu düşüncelerle sarsmama gerek yok. Bunu yaşadım.

Hayallerim gerçek oldu.

"Kahretsin Maggie, neden hep bu kadar iyi görünüyorsun?"

Biraz mırıldanıyor, uzanıp sikini çekiştiriyor, parmağımı ağzında biraz daha ileriye götürüyor. Ve biliyorum, bunu istiyorum. En azından denemek istiyorum. Çünkü Maggie ile bir gelecek hayal ediyorum, sahip olabileceğimi düşünmediğim ama belki şimdi mümkün görünen bir gelecek.

"Beni becermeni istiyorum," geveliyorum, sesim arzudan boğuklaşıyor.

Maggie parmağımın etrafında inliyor ve sonra onu ağzından çıkartıyor.

"Bebeğim, emin misin?" diye soruyor ve ben endişeyle yutkunuyorum.

Emin miyim? Evet, evet, eminim. "Senin için nasıl iyi olacağını göster bana."

İnliyor, boxerıma uzanıyor ve çekiştirerek çıkartıyor. Ayak bileklerime yakın bir yerde birikiyorlar ve ben ilerinden ıkıyorum. Elleri kalçalarımın yukarı kayıyor ve kaslarım parmak uçlarının altında kıvrılıp bükülüyor.

"Ne olursa olsun iyi olacağına eminim, çünkü bu *sensin*, Sem."

"şeyler söylemeyi kes," diye inliyorum.

"Neden? Bu doğru. Bu harika olacak. şimdi söyle bana, ilk sevişmenin hangi pozisyonda olmasını istersin?"

Aletimi tutup okşarken göz kapaklarının şehvetle düşmesini izliyorum. "İimdeyken sana bakmak istiyorum."

Maggie'nin gözleri parlamaya başlar ve siki seğirir. Bu hoşuna gidiyor.

İçimde tünel açarken onu görmek hoşuma gidiyor. "Tamam. Sırt  st  yatacağım. Bu şekilde her şeyi kontrol edebilirsin." "Emin misin?"

Seni ezmek istemiyorum," diye mırıldanıyorum ama Maggie Dinliyor. Bir prezervatif ve biraz kayganlaştırıcı alıyor. Her zamanki gibi sabırsız.

Yatağın üzerinde dizlerinin üzerine çökmüş, elleriyle beni aşağı bastırıyor ve ben de isteyerek gidiyorum. " nce yüzüstü yat. Seni hazırlayacağım."

Dediğini yapıyorum ve sonra omzumun üzerinden bakıyorum.

"İhtiyacım var mı?"

Tıkaçları takıyordum."

"Tanrım, biliyorum. Çok ateşli," diye inliyor Maggie ve sonra ekliyor, "Ve evet, bunu yapmamız gerekiyor. Oraya biraz kayganlaştırıcı

getireyim. Senin için de iyi olmasını istiyorum."

Dediğini yapıyorum ve parmaklarının beni hissederek boşalmamak için geleni yapıyorum. Nefes nefese kaldığını duyabiliyorum, ne kadar iyi karşıladığımı beğeniyor.

"Tanrım, Sem. Kıçın çok seksi."

Eğiliyor ve kıçımın yanağını ısıyor. Karyolayı kavıyorum ve kalçalarımı geriye atıp parmaklarının üzerinde kendimi beceriyorum.

"Fişimi ne sıklıkla takıyorsun?" "Her gün. Bunu bekliyordum."

"Tanrım, evlen benimle" diye mırıldanıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. Kalp krizi geçireceğim. miydi? Muhtemelen değildi. Parmakları kıçımın derinliklerinde ve azgın olduğunda çok fazla saçmalıyor, saçmalıyor ve beynimi karıştırıyor. Ama hoşuma gitti. Bu fikir gerçekten hoşuma gitti.

Belki bana tekrar sorar.

Sadece birkaç haftadır birlikteyiz ve ondan önce... Ne olduğumuzdan emin değilim.

Ama şu anda bana gerçekten sorulsa, ne kadar çılgınca görünürse görünsün evet derdim.

"Tamam, sanırım hazırsın" diyor, siki çoktan kılıfına girmiş ve benim için hazır.

Ona bakıyorum ve o da bana sırtlıyor. "Takmak için beklemek zorunda kalmak istemedim. Bu yüzden kıçının dibindeyken yaptım. Ne diyebilirim ki, ben çok yönlü biriyim."

Homurdanıyorum ve sonra sırt üstü uzanıp beni izlerken tüm mizah kayboluyor. İşte bu . Hayatımda hiç bir siki üzerine oturmamıştım ve burada bunu onun için yapıyorum... çünkü onunla her şeyi denemek istiyorum. Çünkü bunun bir anlamı var.

Yavaşça üzerine oturuyorum, geniş kalçalarımı dar kalçalarının üzerine atıyorum ve ellerimi göğsüne bastırıp parmaklarımı meme uçlarında gezdiriyorum. Ağırlığımın çoğunu ondan uzak tutmak için bacak kaslarımı kullanıyorum ama tüm vücudum sinirlerle titreşiyor ve bunu hissedebileceğini biliyorum.

"Titriyorsun," diyor elini kolumda gezdirerek. "Yapmak zorunda değiliz...."

Geri uzanıyorum ve onu tam deliğime yerleştiriyorum ve aşağı batıyorum.

"Aman Tanrım," diye inliyor, sırtı yataktan kalkıyor. Burnumdan derin nefes alıyorum, acıyı kabulleniyorum. Kahretsin, bu garip ama düşündüğüm kadar kötü değil. Ve aletim kesinlikle ayrımcılık yapmıyor. Sertleşiyor, zonkluyor ve Maggie'nin göğsüne bolca sızıyor, hareket etmemi bekliyor.

"Sem," diye inliyor, üzerine tamamen oturduğumda gözleri yuvalarından fırlıyor. Derin derin nefes alıyor, göğsü kesik kesik nefeslerle inip kalkıyor. Bakışlarım bulanıklaşırken derisinin altındaki kaburgaları izliyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, göz kapakları çırpınarak açılıyor ve sulu gözlerimi içine çekiyor. "Bu çok hızlı oldu. Dikkatli olmalısın, Sem. Bu bir yarışma değil. Bunun eğlenceli olması gerekiyor."

Sesim titriyor. "Hayır, beklemek istemedim. Seni içimde hissetmek istedim. Her istedim. Hoşuna söyle. İçimde olmaktan hoşlandığını söyle."

Maggie'nin elleri kalçalarımın altına esniyor ve bana gülümsüyor. "Seviyorum. Hem çok. Bu farklı, çünkü bunu daha önce hiç yapmadım, ama üzerimdeki ağırlığını seviyorum ve çok iyi hissediyorsun. Yaptığın her şey beni iyi hissettiriyor."

Elimi boğazına bastırıp hafifçe sıkıyorum ve Maggie'nin gözleri şehvetle açılıp kararıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve sonra tüm vücudumu yukarı kaydırıyorum, tam girişime gelene kadar sikini dar kanalımda sürüklüyorum ve sonra tekrar üzerine batıyorum.

Adımı inliyor ve bu tek başına neredeyse beni uçurumun kenarına itmeye yetiyor.

Hayatımda hiç bu kadar şanslı olacağımı düşünmemiştim.

O uyurken ellerim Maggie'nin saçlarında geziniyor. Göğsümün üzerinde çırılçıplak yatıyor ve ben memnuniyetle iç çekiyorum.

Daha önce çıkardığı sesler. Sadece onları dinlemek bile mutluluk vericiydi.

Düşündükçe kıkım sızlıyor olsa da bunu tekrar yapacağız.

Kahretsin, ama *hoşuma* gitti. İçimde olduğunu bilmek, beni germek, beni işaretlemek.

Bir dahaki sefere onu çiğ çiğ sikmek istiyorum. boşalmasını istiyorum. Günlerce bunu hissetmek istiyorum. Beni istiyorum.

Dostum, çok kötü . Onun için çok kötüyüm. Bana ne yaptığının farkında bile değil.

Belki de kaçırıp zorla evlendirmeliyim.
O zaman sonsuza kadar benimle kalacak.

Bana karşı iç çekiyor ve sevimli uyku sesleri çıkarıyor.

Burnunun kenarındaki çillerin izini sürüyorum ve sonra parmağımı dudaklarına götürüyorum. Dişlerimin üzerinde gezinmesinden dolayı hafifçe şişmiş dudaklarına.

"Mm, Sem, neden hala uyanıksın?" diye soruyor halsizce.

Onu o kadar iyi becerdim ki gözlerini bile açamıyor. Kahretsin, bu içimdeki mağara adamını memnun ediyor.

"Uyu hadi," diye mırıldanıyorum ve o da gövde mi kıvrarak yüzünü boynuma bastırıyor. Çarşafı yukarı çekip etrafımıza doladığımda ve sonunda gözlerimin kapanmasına izin verdiğimde nefesinin tenimi gıdıkladığını hissedebiliyorum.

Ertesi sabah Maggie'nin iniltileri arasında onun içine girdim. Hevesli ve sert bir şekilde uyandı ve beni mutfakta sadece önlükle görünce üzerime atladı. Neredeyse elimi ocakta yakıyordum. Buna değecekti çünkü şu anda bacakları omuzlarımin üzerinde, altımda kıvranırken sırtı mutfak masasının üstüne yapışmış durumda.

Tanrım, böyle iyi görünüyor. Muhtaç. Kızarmış. Sert.

Uzanıp boynunun arkasını kavıyorum ve onu pis bir öpücük için kendime çekiyorum.

Bu kadar esnek olmasına, kendini ikiye katlayabilmesine bayılıyorum.

İçindeki noktaya tam isabet ettirdiğimde nefesi kesiliyor ve kollarıma sıkıca tutunuyor.

"Sem. Sem. Sem."

Bir tür tanrıymışım gibi adımları sayıklıyor, ben de memnuniyetimi homurdanıyorum. Yaklaştığını söyleyebilirim. Onun çözülmesini izlemeyi seviyorum. Onun kokusunu seviyorum.

"Bunu mu çizeceksin?" diye nefes nefese kalıyor. "Beni becerirken mi çizeceksin?"

Kalçalarını biraz yukarı kaldırıp içine doğru tünel açarken "İşte bu," diye mırıldanıyorum.

"Senden bir tane istiyorum. Dün gecedен. Sen üzerimdeyken. Ben senin içindeyken."

"Siktir," diye mırıldanıyorum, ona çarpıyorum. Çok yakındı. Çok yakın. Ama kapının çalınması ikimizin de donup kalmasına neden oldu.

"Misafir mi bekliyorsun?" Maggie altımda sabırsızca kıpırdanarak pantolonunu indiriyor.

"Hayır," diyorum, yavaşça çekip tekrar içeri kayıyorum.

Gözleri kapanıyor ve "Boş ver o zaman" diyor.

"En iyi fikir," diye mırıldanıyorum ona çarparak geri dönerken. Ama lanet olası kapı çalmaya devam ediyor.

" git," diye kükrüyorum. Tanrım, sadece boşalmak istiyorum. Maggie de . Bunun için çaresiz durumda. Aleti karnına doğru sallanıyor ve ben onu kavıyorum. Avucumun içine öylece sığmasına bayılıyorum. Mükemmel boyutta.

"Ben Max," diyor bir ses ve Maggie donup kalıyor, gözleri panikle irileşiyor.

"Kahretsin. Kahretsin." Kollarıma tokat atıyor ve ben de isteksizce ondan ayrılıyorum.

Aletim ağrıyor, ama Maggie'nin şu anda ne kadar üzgün görüldüğünü görünce biraz sönüyor. Onu üzgün görmekten nefret ediyorum.

"Bir saniye!" Maggie sesleniyor, yatak odasında kayboluyor.

Hayal kırıklığına uğramış bir öfkeyle prezervatifi çıkarıp çöpe atıyorum ve Maggie'yi yatak odasına kadar takip ediyorum.

O çılgınca giyinirken ben boxerımı giyip yatağa oturuyorum.

"Sence bizi duydular mı?" diye soruyor, elleri hafifçe titreyerek.

"Bilmiyorum. Çok gürültücüsün," diye mırıldanıyorum ve Maggie bana gözlerini deviriyor. "Tanrım. Şu anda hiçbirisiyle uğraşmak istemiyorum." O

Bana baktı ve sonra dedi ki, "En azından bir pantolon giy. Sende var

o canavarı için."

Yarı sertleşmiş sikime bakıyorum ve iç çekiyorum. "Nasıl istersen."

Maggie uzanıp çenemi kavırıyor. "Tek istediğim şu anda beni beceriyor olman, sabahı *seninle* geçirmek ama bu mümkün değil. O gidene kadar olmaz."

Ön kapıya doğru koşmadan önce eğilip ağzıma bir öpücük konduruyor. Yerden pantolonumu aldım ve üzerime geçirdim. Acele ediyorum çünkü Maggie'nin orada kardeşiyle bensiz kalması fikri hoşuma gitmiyor. Onu korumak ve güvende tutmak için orada olmalıyım.

Yaşam alanına giriyorum ve Maggie'nin mutfakta Max'e ve kardeşleri olduğunu tahmin ettiğim iki adama su şişeleri uzattığını görüyorum. Üçü de birbirine .

Ve bununla, aynı gözlere, saçlara ve yapıya sahip pislikler gibi göründüklerini kastediyorum. Klonlar.

Duvara yaslanıp kolumu çıplak göğsümde çaprazlayarak hafifçe esnetiyorum ki onunla uğraşmamaları gerektiğini anlasınlar. Ben onlardan daha iriyim. İstesem hepsini alt edebilirim.

İçlerinden biri Max'e "Bu adam mı?" diye soruyor, o da bana temkinli bir şekilde bakıp başını sallıyor.

"Evet."

Daha önce hiç tanışmadığım diğer iki kardeşi bana başlarıyla selam veriyor. Ben sadece gözlerimi kısıyorum.

"Sem," diyor Maggie, sesi gergin geliyor. "Max'le zaten tanıştın. Bunlar Matt ve Mitch."

Sadece onlara bakıyorum. Ayaklarının üzerinde kayıyorlar ve sonra Maggie'ye bakıyorlar. Ona dik dik bakmaları hoşuma , içimden birini camdan aşağı atmak geliyor.

"Ee," diyor Maggie boğazını temizleyerek. "Burada ne işin var? Hiç ziyarete gelmiyorsun." Gömleğini gergin bir şekilde kurcalarken kardeşlerinin her birine tek tek bakıyor.

Onu izlediler ve sonra gözlerini bana çevirdiler. "Bir arkadaşımız yakınlar taşınıyordu. Uğrayıp seni kahvaltıya götürebiliriz diye düşündük."

"Biz zaten yemek yedik," diyorum ellerimi yumruk yaparak.

"Kapıyı çaldığımızda bunu mu yapıyordun?" Mitch sırtarak soruyor. "Çünkü sanki biri kovalanıyormuş gibi geldi. Muhtemelen sen, ha, Mag."

Maggie bir gece yatakta yatarken bana kardeşlerinden bahsetti. Mitch'in en acımasız olduğunu söylediğinde parmakları göğsümde desenler çiziyordu. Onu sözleriyle aşağılamak için nasıl elinden geleni yaptığını ve bunu yaparken de şaka yapıyormuş gibi davrandığını.

Maggie daha da geriye çekiliyor ve ben duvarı itip ona doğru ilerliyorum. Onu kendime doğru bastırmak ve uzaklara taşımak istiyorum. Onların çirkin, nefret dolu bakışlarından ve sözlerinden uzağa.

"Geri ," diye mırıldanıyorum, göğsümü Maggie'nin sırtına bastırarak.

Bir elimi omzuna, diğerini kalçasına koyuyorum ve o da bana doğru büzülüyor.

Max, Mitch ve Matt kardeşlerinin üzerindeki ellerime bakıyorlar ama ben onları kaldırmayı reddediyorum. Beğenmiyorlarsa . Zaten buraya davet edilmemişlerdi.

"Bence hepiniz gitseniz iyi olur," diyor Maggie, sesi çok kısık. "Planlarımız var. Sizi ararım ve başka bir zaman bir araya geliriz."

Omuz silkip gitmek yerine dairenin etrafında dolanan kardeşlerine gözlerimi kısıyorum. Sanki buranın sahibiymişler gibi. Bu alanı kirletmelerinden nefret ediyorum.

"Biraz takılamaz mıyız?" Matt soruyor. "Senin için endişeleniyorduk."

"Ben iyiyim. Gördüğünüz gibi."

Max duvara yaslanıp suyunu yudumluyor. "Emin misin?"

"Elbette," diyor Maggie ve sonra kardeşi arkasını döndüğünde bana bakıyor.

"Gitmelerini istiyorum," diye fısıldıyor. " sağlayabilir misin, Sem?"

Ama ben onun yapmak için harekete geçemedim, Matt Maggie'nin masasındaki bir şeye bakıyor.

"Bu da ne böyle?" diye bağılıyor, kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaşmış.

Yıllar önce Maggie için çizdiğim çıplak resmi havaya kaldırıp sallıyor. "Bu sapık boku kim çizdi?"

Maggie soluk soluğa, "Bırak onu," diyor, öne doğru bir adım atıyor ve sonra aniden duruyor. Bu kadar kararsız görünmesinden nefret ediyorum.

Yumruklarımı iki yanıma sıkıp odanın içinde ilerliyorum. "Onu ben çizdim. Bırak lan onu."

Matt çizime bir göz atıyor ve bana uzatıyor. Mitch çirkin bir kıkırdama çıkardığında onu yerine koymak için hareket ediyorum.

"Biliyordum amına koyayım. Gizlice giydiğin tüm o eşcinsel kıyafetleri. Sana söylemiştim Matt. Mags tam bir ibne." Matt'in omzuna bir tokat atar ve sonra rengi solmuş olan Maggie'ye bakar. "Kıçından mı alıyorsun, kardeşim? Bu koca adam seni beceriyor mu? Sen her zaman itilip kakılan biriydin...."

Düşünmüyorum bile, beynim devre dışı kalıyor ve kolumun sallanmasına izin veriyorum. Yumruğum Mitch'in tam çenesine çarptı. Kafası şiddetle geriye savrulurken kolumda keskin bir acı zonkluyor. Acıdan uyuşmuştum, adrenalin içimde dolaşıyordu. Tekrar yapıyorum, bu sefer burnuna nişan alıyorum. Çatlıyor ve Mitch kan çenesinden aşağı damlarken uluyor.

Şaşırdı. Hepsi öyle. Onlar kimsenin karşılık vermesini beklemeyen zorbalardır.

Ben de karşılık veriyorum.

Maggie isterse dünyayı yakarım.

"Ne oluyor be adam?" Matt bağılıyor, kardeşine doğru ilerliyor ve sonra dehşet içinde bana bakıyor. "Sadece bir şakaydı."

"Hiç komik değildi," ısıırıyorum. Sonra kolumu bir aparkat gibi savurup Matt'in çenesinin altına vuruyorum.

Ağzı şangırtıyla kapanıyor ve sendeleyerek sehpanın üzerindeki lambayı deviriyor. Lamba yere düşer ve paramparça olur.

Ve işte o zaman kıyamet .

Üçü birden üzerime çullandı, yumrukluyor, tekmeliyor, pençeliyor. Canım çok yanıyor, vücudumda morluklar oluşuyor ama pes etmiyorum, yumruklarımı çirkin suratlarına indirmeye devam ediyorum.

Kan ellerimi, kollarımı, dudaklarımı kaplıyor. Tadını alabiliyorum. Bakır. Metalik.

Yumruklarım artık körlemesine hareket ediyor, onlara çarpıyor, onları itiyor. Öfke içindeyim. O sözler. Onların gözleri. Maggie'nin solgun yüzü.

Her şeye karşı körüm. Ben vahşiyim.

Ve sonra duydum.

Bir çatırtı, bir çığlık ve bir gümbürtü.

Arkamı döndüğümde Maggie'nin yanağını tuttuğunu, yüzünden kan damladığını görüyorum. Beni içine çekerken gözleri kocaman açılmıştı. Siktir, ona kazara çarpmış olmalıyım.

Dehşete düşmüş görünüyor.

Lanet bir canavara benziyor
olmalıyım. Ben bir canavarım.

Kardeşleri onun yanına taşınırken titreyerek nefes alıyorum. Max bir elini Maggie'nin omzuna koyuyor.

"Ne be? Ona vurdun, dostum. O senin yarı boyunda." Max tükürüyor, gözünün yarısı şişmiş ve ben geri adım atıyorum, neredeyse kendi ayaklarıma takılıyorum.

Maggie kardeşini silkeleyip bana doğru hamle yapıyor ama ben yine geriye doğru sendeliyorum. Güzel yüzü benim yüzümden şişmeye ve morarmaya başladı.

Onu incittim.

"Ben..." . "Çok özür dilerim...."

"Hayır," diye fısıldıyor Maggie, sesi kırılarak. "Bu bir kazaydı. Bu senin hatan değildi. Seni tutmaya çalışmamalıydım. Sadece herkesin durmasını istedim."

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama nefes bile alamıyorum. Görüşüm bulanıklaşıyor. Nefes nefese kalıyorum ve bayılmak üzereyim.

Onların önünde
olmaz. Burada
olmaz.

Bacaklarımı hareket etmeye zorluyorum ve hepsini geçiyorum. Dairenin kapısını açıp dışarı çıkıyorum. Hava sıcak, neredeyse nemli. Güneş tenime vuruyor ve yanıyorum ama ayaklarım hareket etmeyi bırakmıyor.

Eve nasıl geldiğimi bile bilmiyorum ama içeride tökezliyorum ve iki büklüm oluyorum, morarmış ellerim karnımı sıkıyor.

Zonkluyorlar.

Şiddetle öğürüyorum ama hiçbir şey . İçim bomboş.

Elimi titreyen parmaklarımla yüzümde gezdirerek derin bir nefes alıyorum.

Artık kim olduğumu bile bilmiyorum.

Onu incittim.

Onu *onlarla* bıraktım.

Aynaya bakıyorum ve kan lekeli yüzümü görüyorum. Titreyen bir elimle yüzüme vuruyorum ve kan derime bulaşıyor.

Zaten onun için hiç iyi değildim. Bunu biliyordum ama de kaldım.

Onu incittim.

Bana bir daha asla

güvenmeyecek. Ben

kendime bile

güvenmiyorum. Bensiz

daha iyi. Gitmesine izin

vermeliyim.

Bu sefer uzak durmak zorundayım.

MAGNUS

O burada. Onu dairemde hissedebiliyorum. Bir hayalet gibi mekanlarda dolaşıyor. Üç gün önce beni terk etti ve o zamandan beri onu görmedim ama varlığını hala hissedebiliyorum.

Hayatımın en uzun üç günü oldu. Kaybolduğundan beri kederin beş aşamasından yüzlerce kez geçtim. Şu anda depresyon aşamasındayım.

Telefonum çalışıyor ve annemin mesaj attığını görüyorum. Okumadım bile. Mesajını silip telefonumu koydum.

Hepsinin canı cehenneme. Onlara söyleyecek bir şeyim yok. Hepsi bana ulaşmaya çalıştı ama onların saçmalıklarına ihtiyacım yok. Onları bir daha hiç görmesem de olur. Sem benim evimdi ve şimdi kendi işlerine bakamadıkları için her şey yerle bir oldu.

"Hey," diyor Colin, elini masaya vurarak beni şimdiki zamana geri getiriyor. "Sen iyi misin? Başka bir zaman gelebilirim. İyi görünmüyorsun... sadece iyi değilmişsin gibi görünüyorsun."

Yanağımdaki sararmış morluğa bakıyor, ben de . Dün zonklaması durdu, ama her baktığımda onun gittiğini hatırlatan üzücü bir şey. Keşke bir an yok olsa.

Nefes nefese kaldım ve yorgun gözlerimi ovuşturdum. "Özür dilerim. Sanırım gerçekten çalışacak havada değilim. Aklım karmakarışık."

Colin uzanıp elimi sıktı. "Ondan haber almadın mı?"

"Hayır," diye fısıldıyorum. "Telefonunu milyonlarca kez aramayı denedim ama sadece sesli mesaja yönlendiriyor. Arazisine gittim ama karavan gitmiş..." Ah, ellerimi kabaca saçlarımda gezdiriyorum ve gözyaşlarımı kırıştırıyorum. "Benim için yeterince iyi olduğunu hiç düşünmedi. Sanırım bu onu uçurumun kenarına getirdi. Bir daha geri döneceğini sanmıyorum. Kardeşi Colorado'da olduğunu söyledi."

Colin elini benimkinden çekip bir eliyle çenesini ovuşturuyor. "Kahretsin. Ama seni seviyor, değil mi?"

Göğsüm sıkışıyor ve onu ovuyorum. "Biz... biz bu konuyu hiç konuşmadık."

Colin'in bakışları benimkilerle buluşuyor ve bana biraz daha yaklaşıyor. "Hey, bu sözleri hiç söylememiş olman onları gerçek dışı yapmaz. Sadece ikinizi aynı ortamda birkaç kez izlediğimde bile sana hayran olduğunu görebiliyordum. Gözleri hep senin üzerindeydi. Gözlerini ayıramıyordu."

Karnımda keskin bir ağrı hissediyorum ve acıyla gözlerimi kapatıyorum. "Ben de öyle düşünmüştüm ama o da beni terk etti... yani bu da var. Sevdiğin insanı terk edemezsin."

Üç gün önce mutfak masamın üzerine bırakılan kâğıt yığınını düşünüyorum. Benim çizimlerimi. O gece uyuyamamıştım, dönüp durmuştum. Sonra duydum, kapının tıkırtısını, ayakların yumuşak sürünüşünü, ama çok yavaş hareket etmişim. Oturma odasına koştuğumda gitmişti. Kağıtlar sert yüzeye dağılmış, benimle alay ediyorlardı. Onlardan asla ayrılmak istememişti ama yine de oradaydılar.

Mide bulandırıcı bir sembolik jestti.

Ve bunun için ondan biraz nefret ettim.

Colin ne derse desin, Sem bana ne kadar hayran olursa olsun, geri gelmeyecek.

"Size bir tavsiyede bulunabilir miyim? Geçmiş deneyimlerden...." Başımı sallıyorum ve onun nazik gözlerine bakıyorum.

"Bazen bir şeyin olmasını beklememelisiniz. Hayat çok kısadır."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum ve başımı eğiyorum. "Bu çok şifreli. Genişletmek ister misin?"

"Onu geri istiyor musun?"

"Evet." Sesim çok kısık çıkıyor.

Colin sandalyesinde arkasına yaslandı ve "Tamam, eğer o sana gelmezse, sen ona git. Onu bul ve seni dinlemeye zorla."

Bu tavsiyeyi duyunca içim cız etti. Söylemesi yapmasından daha kolay. O tamamen farklı bir durumda. Kardeşlerine bile tam olarak nereye gittiğini söylememiş. Colorado'nun tamamını aramam gerekecek.

onu bulmak. Kırık kalbimin buna sabrı yok. Onu şimdi yanımda istiyorum. Yarın değil. Gelecek hafta değil. Şimdi istiyorum.

"Göreceğiz," diye mırıldanıyorum, kendimi korkunç derecede bitkin hissediyorum. Ruhum ezildi, toz haline geldi. haldeyim.

"Pes etme. Muhtemelen sadece üzgündür ve zamana ihtiyacı vardır."

"Evet. Ben sadece..." sözlerim yarım kalıyor ve iç çekiyorum. "İçin teşekkür ederim. İşe yaramadığım için çok özür dilerim. Bir dahaki sefere proje konusunda daha yardımcı olacağıma söz veriyorum."

"Özür dilemene gerek yok. Anlıyorum. Eski sevgilimle ayrıldıktan sonra günlerce yatağımdan kıpırdamadım. Benden çok daha iyi durumda olduğunu söyleyebilirim."

Bunun üzerine küçük bir gülümsemeyle kendimi sandalyemden kaldırıyorum. "Hey. Gitmeden önce, sana bir kitap getirdim. Geçen hafta kütüphanede buldum. Hoşuna gideceğini düşünüyorum."

Yatak odama geçiyorum ve katlama zahmetine girmedığım giysi yığınıni karıştırıyorum. Bunu daha sonra enerji bulduğumda yapacağım. Şu anda hiçbir şeyin önemi gibi görünüyor.

"Hangi cehennemdesin sen?" Bir yığın kıyafeti yere fırlatarak homurdanıyorum.

İşte zaman duyuyorum.

"Oh," diyor Colin sesinde şaşkınlıkla, "Sem. Selam. Magnus yatak odasında. Gidip bakayım...."

Kitap unutuldu. Sonsuza kadar gömülü kalabilir. O kadar hızlı hareket ediyorum ki ayak parmağımı yatağımın kenarına çarpıyorum. Acı bacağıma vuruyor ama oturma odasına doğru kayarken bunu görmezden geliyorum. Kapı aralığında duran Sem'i gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kahretsin, *iyi* görünüyor. , yorgun, gözlerinin altında gölgeler ve yüzünde birkaç günlük kirli sakal var ama çok seksi.

O mavi gözler benden Colin'e kayıyor ve Colin'in yüzü kül rengine dönüyor. O mavi derinlikler hafifçe kararıyor.

Hay sikeyim.

Nonononono.

"Sem," diye nefes alıyorum, vahşi bir hayvanmış gibi ona doğru ilerliyorum. Ellerim dışarıda, sesim sakın, o ise geriye doğru adım atıp başını çalgınca sallıyor.

"Siktir. ... Siktir... Özür dilerim."

Çılgınca ona doğru uzanıyorum ama kolunu sıkıştırıyor. Benden kaçıyor olması kalbimin göğsümde çarpmasına neden oluyor. "Sakin buna cüret etme," diye homurdanıyorum, ona tekrar uzanıyorum, ama o

Beni atlatıyor.

Sertçe yutkunuyor. "İhtiyacım var...."

Benden uzaklaşmaya başladı ve ben de "Sakin bir daha kaçmaya kalkma!" diye bağırdım. Beni kimin duyduğu umurumda değil. Kalması için çaresizim. Bunu konuşarak . Konuşarak halledememekten nefret ediyorum. Sadece *kalmasını* istiyorum.

Colin arkamdan yaklaşıyor ve ben içimden ona lanet okuyorum. Sadece gitmesini istiyorum. Sem'in acı dolu gözleri Colin'den bana kayıyor ve yavaşça boğazını temizliyor.

"Bu.... Yapmam gereken... Özür dilerim," diye fısıldıyor ve sonra dönerek benden uzaklaşıyor. Uzun bacakları onu merdivenlerden aşağı taşıyor ve ben ne yapmam gerektiğini iki kez bile düşünmüyorum. Sadece kovalıyorum.

Park yerinin asfaltına takılıp düşerken çıplak ayaklarım yere çarpıyor. Bundan sonra paramparça olacaklar ama umurumda bile değil.

"Sem!" Bağıriyorum, bacaklarımı daha hızlı pompalıyorum ama o benden daha hızlı. Onu asla yakalayamayacağım. Uzaklaştıkça uzaklaşıyor ve gözlerim yanıyor. Göğsüm yanıyor. Yan tarafıma kramp giriyor.

Lanet olsun.

Birden ayağım bir şeye takılıyor ve keskin bir acı ayağımın tabanını kesiyor. Yüksek sesle haykırıyorum, savrularak duruyorum. Islak gözlerle aşağıya baktığımda derimden sızan kanı görüyorum.

"Kahretsin," diyorum, ayağımı kaldırıyorum ve alttan bir cam parçasının çıktığını görüyorum. "SİKTİR!"

Birden Sem önümde, beni sıkıştırıyor. Yüzü çizilmiş, saçları dağınık bir şekilde gözlerinin üzerine düşüyor.

"Maggie," diye nefes alıyor ve sonra o güçlü kollarına çekilip göğsüne yaslanıyorum. Yürüyüşü kesik kesikti, sonra koşmaya başladı ve beni daireme doğru geri getirdi. Ona tutunuyorum, gömleğini avuçlarımın içinde sıkıca kavriyorum. Yüzümü boynuna yaslayıp onu içime çekerken ayağımdaki acı neredeyse unutuluyor.

Tanrım, çok güzel kokuyor. Onu özledim.

Gitme. Beni bir daha bırakma.

Nefesim dalgalı dalgalı çıkıyor ve sonra apartman kapısını itip beni mutfak masasına yavaşça bıraktığında hıçkırarak ağlıyorum. Gömleğini avucumun içinde sıkılı tutuyorum ve o uzanıp parmaklarımdan alıyor. Ben ona tutunmaya çalışırken dokunuşu yakıyor.

Sem'in yüzü düşüyor, gözleri harap halimi görüyor ve yanaklarımdaki gözyaşlarını silmek için uzanıyor ama sonra elini hızla geri çekiyor. Yumruğunu tekrar tekrar esneterek elini yanına sıkıştırıyor.

Bana dokunmak bile istemiyor. Daha birkaç gün önce ellerini benden uzak tutamazken bu nasıl mümkün olabilir?

"Sen..." Sem Colin'e döner ve kabaca yutkunur.

Ne sikime hala burada? Neden çekip gitmiyor? Her şeyi mahvediyor.

Sem titreyerek nefes verir ve "Bunun icabına bakılmasını sağlayacak mısın? Bunu yapacaksın, değil mi? Onunla ilgileneceksin. Benim için mi?"

Colin başını sallar ve sonra şöyle der: "Neden kalmıyorsun? Ben . O senin kalmanı istiyor."

"Hayır...hayır, gerçekten yapamam. Lütfen."

Colin boğazını temizliyor ve başını sallıyor, gözleri kocaman. Görüşümü işgal eden gözyaşları arasında onu zar zor görebiliyorum.

"Sakin gitme," diye fısıldıyorum kesik kesik nefeslerimin arasından. Boğazım düğümleniyor, elimi uzatıyorum ama sadece havaya tutunuyorum.

Sem bir adım geri çekilerek başka tarafa bakar. "Böylesi daha iyi. Gelmemeliydim, özür dilerim. Sadece... seni özledim. Ama böylesi daha iyi Maggie. Gitmek zorundayım."

Akan burnumu silkeliyorum ve başımı çılgınca sallıyorum. "Sen neden ? Neden anlamıyorsun? Böylesi daha iyi *değil*. Beni Colin'le bırakmayacaksın. Bana gayet iyi bakabilirsin. Benimle ilgilenmeni istiyorum, Sem."

Sem'in çenesi ileri geri hareket ediyor ve bir an için fikrini değiştireceğini düşünüyorum ama sonra sadece başını sallıyor ve bir adım daha geri atıyor. Colin'e dönüyor ve yumuşak bir sesle, "Lütfen bunun için bir doktora görünmesini sağla. Derin görünüyor."

"Sakin gitme," diye bağıyorum, sesim titriyor. "Eğer gidersen, her şey biter. Beni duyuyor musun? Biter."

Sem cam gibi gözlerle bana bakıyor ve bir elini yüzünde gezdiriyor. "Sen zaten benim için her zaman çok iyidim. Bu böyle sürmezdi." Ve sonra dönüp kayboluyor.

Ağızımdan küçük bir hıçkırık kaçıyor ve göğsümü sıkıyorum. Eğer kalbim daha önce kırıldıysa, kandırılmışım demektir.

Hayır, kalbim artık yok oldu.

Masanın üzerine kıvrılıyorum ve sadece Colin beni yatağıma taşıdığı anda hareket ediyorum.

Gecenin bir yarısı uyandığımda, topallayarak mutfığa girdim ve Colin'in sonunda gittiğini gördüm. Benimle kalmış, ayağımı sarmış ve yarın beni doktora götüreceğine söz vermişti. Onu görmezden geldim, yüzümü yastığa gömdüm ve gözlerimi kapattım. Ayağım ya da doktora gitmek umurumda değil. Hepsinin canı cehenneme.

Topuğum yere çarptığında tıslıyorum. İçimde ölü hissettiğimde yaşadığımı hatırlatan güzel bir şey.

Uzanıp bir bardak su alıyorum, dolduruyorum ve yudum yudum içiyorum, suyun boğaz ağrımı yatıştırmasına izin veriyorum. Bir kısmı çenemden aşağı damlıyor ve ben de buna izin veriyorum. Berbat durumdayım ve ne yapacağımı bilmiyorum.

Alnımı buzdolabına yaslayarak derin nefes alıyorum ve beni vuran ani mide bulantısı dalgasıyla savaşıyorum. Geldiğine ve sonra beni *yine* terk ettiğine inanamıyorum. Colin burada olmasaydı her şey ne kadar farklı olurdu? Sem kalıp konuşur muydu?

Hafifçe öğürüyorum ve burnumdan nefes alıyorum. Bulantı dalgası geçince başımı eğiyorum ve gözlerim mutfak masasının üzerinde hışırdayan bir kâğıt parçasına takılıyor. Zıplıyorum ve düzeltiyorum.

"Planlarınız gece gibi karanlık ve aşılmaz olsun ve harekete geçtiğinizde yıldırım gibi düşsün." -Savaş Sanatı

Vazgeçmeyin.

Hayat çok kısa.

Git yakala onu.

~Colin

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

(Öfkeliyim. Sem ikinci kez gittiğinden beri durumdayım. Depresyon aşamasını geçtim ve öfke aşamasındayım. kategori.

Beni lanet Colin'le bıraktı.

Ona giderse her şeyin biteceğini söyledim... ve o da *gitti*.

Bunun gerçekliği ilk başta mideme kurşun gibi oturdu. Bu bizim sonumuz anlamına gelirken nasıl gidebilirdi? Ama sonra yavaş yavaş bu yumru, içimde bir şeyleri yakan yanan bir kömüre dönüştü.

Colin'in notunu ilk gördüğümde o kâğıt parçasını buruşturup çöpe atmıştım. Ertesi sabah geri alana kadar bir gece orada kaldı.

Sonra düzelttim, banyo aynamın üzerine yapıştırdım ve çizdim.

O bana gelmiyorsa, ben ona giderim. Pislik.

Geldiğini görmeyecek.

Akıl sağlığını biraz sorguluyorum ama bildiğim bir şey var.

Onunla işim bittiğinde, beni bir daha asla terk etmeyecek.

Bundan emin olacağım.

"Luke," I söyleiçine ve Telefon, benim ses
titriyor kararlılıkla. "Yardımaınıza ihtiyacım var."

SEM

"O daha iyi durumda," diye mırıldanıyorum, karavanımda ileri geri hareket ederek. Ahşap zeminde bir yol açtım ama umurumda bile değil. Şu anda hiçbir şeyin pek önemi yok. Onsuz her şey biraz daha az anlamlı görünüyor.

Ama benim hatam, değil mi? O kararı ben verdim.

Bir hafta önce Colorado'ya gitmişim. Gece boyunca hiç durmadan araba sürdüm. Vardığımda karavanı park ettim ve ağrıyan bir göğüs ve zonklayan bir başla uyanmadan önce bütün gün uyudum.

Uzak durmanın, onu rahat bırakmanın yararlarını tartıştım ama sadece iki saat sonra onu görmek için eve döndüm.

Tamamen delirdim. Maggie'yi tanımadan önce kötü olduğunu düşünüyordum, şimdi daha da kötü. Mutluluğun, hayatın tadına baktım ve vazgeçtim.

Eğer şimdi gidersen, her şey biter.

Saçımı tutup çekiştiriyorum. Acı kafa derime batıyor ama zar zor hissediyorum. "Lanet olsun."

Dönüyorum ve kağıtlar etrafımda uçuşuyor. Alanımı kirletiyor. Maggie'nin yüzü baktığım her yerde bana bakıyor. O gülümseme, o gözler, o dudaklar.

Onlardan kurtulmalıyım, hepsini yakmalıyım, ama bunu yapmaya kendimi bir türlü ikna edemiyorum. Ayrılmadan önce orijinal çizimlerimden ayrılmıştım ve hemen pişman olmuşum. Onları özlemiştim. Onlar benim bir parçamdı.

Bu yüzden geçtiğimiz hafta onları yeniden yaratmak için neredeyse hiç yorulmadan çalıştım.

Uyumadım ve yemek yemedim. Elime kramp girene kadar çizdim de çizdim.

Gözlerim bugün çizdiğim resme takılıyor, Maggie'nin masada oturduğu, gözyaşlarının yüzünden aktığı resme. O görüntüyü kafamdan çıkaramıyorum. Oraya kazınmış ve ben onu silemiyorum. Silmeliyim.

asla evine geri dönmedim, ama onu görmek zorundaydım. İyi olduğundan emin olmak için.

Ve sonra onu terk ettim. Colin'le birlikte.

Yaralanmıştı ve ben başka bir adamın onunla ilgilenmesine izin vermiştim.

"O daha iyi durumda," diye kendimi rahatlatmaya çalışıyorum ama buna tam olarak inanamıyorum. Kalbim yıpranmış ve midem ağrıyor. Nefes almakta zorlanıyorum. Görüşüm bir dakikalığına bulanıklaşıyor ve kontrolümü yeniden kazanmaya çalışarak hızla göz kırpiyorum.

Nafile. Artık kontrol bende değil. Bana ulaşamaz.

Luke ya da Liam bile beni içine girdiğim bu cehennemden çıkaramaz.

Denediler. İki gün önce gelip karavanımı park ettiğimden ve bir münzevi gibi çömeldiğimden beri tüm ailem benim için endişeleniyor. Teçhizatımı dikkatle izliyorlar. Hepsi patlayacağımdan korkuyor.

Ne yazık ki çoktan yaptım. O kadar iyi durumdayım ki gülünç olmalı.

Kafamın içinde biriken bok için terapiye ihtiyacım var.

Geri dönmeliyim, beni affetmesi için yalvarmalıyım. Onu incitmek istememişim.

Beni affedecek miydi? Beni geri alır mı?

Eğer şimdi gidersen, her şey biter.

Belki onu izleyebilirim, başlangıçta yaptığım gibi gözümü ondan . Sadece iyi olduğundan, mutlu olduğundan emin olmak istiyorum.

Kendi kendime mırıldanarak anahtarlarımı almaya gidiyorum. "Ya Colin'le birlikteyse?"

Bunun düşüncesi, onun başka bir adamla hayatına devam etmesini izlemek... Burnumdan nefes alarak eğildim.

Önemli değil. Sadece onu görmem gerek. *Onu gördüğümde* daha iyi hissedeceğim.

Ayağa kalkıp gitmek için hareketlendiğimde kapı birden açılıyor ve Luke ile Liam karavana hücum ediyor.

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Sadece inişlerini izliyorum.

Neden ipleri var?

Tek kelime etmeden beni yakalıyorlar, üçümüz beni yere yatırırken homurdanıyoruz.

"Kahretsin, kokuyor," diye homurdanıyor Luke, dizi sırtımda. "Bundan hoşlanmayacak. Önce onu yıkamalıyım."

Ne sikimden bunlar?

Kıvraniyorum ve tekmeliyorum ama beni boxerıma kadar soymayı ve bağlamayı başarıyorlar. Ayak bileklerim bağlı, bileklerim de öyle. Onlara bir yumruk attığımda, bileklerimi ayak bileklerime bağlıyorlar ve beni kışımın üzerinde duşa sürüklüyorlar.

"Ne oluyor be?" diye .

Liam nefes nefese, "Onu hortumla yıkayın," diyor. Luke düğmeyi ve açıyor. Buz gibi su yüzüme çarpıyor ve bağırarak hareket etmeye çalışıyorum ama sonunda yan yatıyorum.

Su hızla kavurucu sıcaklığa dönüşürken "Bu ne lan?" diye hırıldıyorum. "Kahretsin, bu yakıyor."

Luke hızlıca sıcaklığı ayarlıyor ve ılık seviyeye geldiğinde duş başlığını kapıp yüzüme ve saçlarıma tutuyor. Liam bir kalıp sabun kapıp beni yıkamaya başladığında tükürüyorum.

Luke, "Yemin ederim kardeşim, eğer bunu bir daha yapmak zorunda kalırsam bana ilk çocuğunu borçlu olacaksın," diye .

En azından sözlerimle karşılık vermeliyim ama sabun yüzünden boğazım düğümleniyor ve gözlerim yanıyor. Koku duyularımı istila ediyor. *Onun* gibi kokuyor.

Zihnimden bir sürü anı süzülüyor. Bana sarılışı, ellerimi vücudunda gezdirişim, teninin ne kadar pürüzsüz olduğu, tadının nasıl olduğu. Neden ayrıldım ki? Hiç . Gitmemi istemedi ama ben yine de gittim.

Bunu neden yaptım ki?

Benim neyim var böyle?

Liam'ın kollarında gevşiyorum ve Luke'un beni durulamasına izin . Sonra başıma bir havlu koyuyorlar ve beni hızla kuruluyorlar.

Her ne planlıyorlarsa, umurumda değil. Bütün bunlar çok fazla.

"Bırakın gideyim. Gitmem gerek."

"Hayır, kardeşim. Senin o zavallı kışın için planlarımız var," diyor Luke eğilip belimi kavlıyor ve beni kollarının arasına alıyor. Cüssem düşünöldüğünde etkileyici bir hareket.

Kardeşim homurdanıyor ve benim ağırlığım altında eziliyor ve sonra sendeleyerek karavandan çıkıp kamyonetine doğru ilerliyor.

Annemi uzaktan görebiliyorum, Luke ve Liam'ın beni kamyonun arkasına taşımasını izlerken elini gözlerine götürmüş. Beni kaçırmalarını engellemek için hiçbir hareket yapmıyor. Onu suçlamıyorum. Ben zavallı kışımın kurtulduğum için mutlu olurdum.

Kayıyorum, rahat etmeye çalışıyorum ama kamyon kasasındaki çıkıntılar yanıma ve sırtıma batıyor.

Ben bunu alıyorum. Bunu hak ediyorum.

Luke, "Dayan kardeşim," diyor ve kamyonetin kapısının kapandığını duymadan önce başımı okşuyor. Araç altımda kükrüyor ve beni ailemin evinden uzaklaştırırlarken öylece uzanıyorum. Beni nereye götürdükleri hakkında hiçbir fikrim yok ve gerçekten umurumda da değil.

Belki beni bir yere bırakırlar.

Belki bu, kendimi içinde bulduğum bu çıkmazdan kurtulmama yardımcı olur. Ve bundan kurtulduğumda, Maggie'ye geri dönüp ona istediği adam olabileceğimi .

Onu hiç terk etmemeliydim.

İlk kez bile değil ve kesinlikle lanet *Colin*'le değil.

Kamyon aniden durdu ve ben başımı yatağın kenarına çarptım. Zonkluyor ve Luke'un "Sen istedin, biz de , ufaklık" dediğini duyduğumda acıyı göz kırparak uzaklaştırıyorum.

"Aman Tanrım. Ne oluyor çocuklar?" diyor Maggie ve kalbim onun sesiyle hızlanıyor.

O burada. Neden burada?

Eğer şimdi gidersen, her şey biter.

"Onu bana getirmeni istedim, domuz bağıyla bağlayıp kartelin bir parçasıymışsın gibi buraya sürüklemeni değil."

"Kartel demezdim, daha çok mafya gibi..." Liam başlıyor ama sonra Maggie'nin onu susturduğunu duyuyorum.

"Şu anda bunu tartışmıyoruz. Yaralandı mı? Ona zarar verdin mi?"

Sesi yaklaşıyor ve sonra kamyonun yanından bakıyor, ela gözleri beni yarı çıplak, bağlı vücudumla yakalarken genişliyor. Çıplak tenimde kayıyorlar ve yanaklarını hafif bir kızarıklık kaplıyor.

Sonra parmağıyla beni işaret ediyor, bakışları daralıyor. "Sana çok kızgıyım." Sonra gözden kayboldu ve sertçe "Onu içeri getirin" dedi.

Bagaj kapağı aniden iniyor ve Luke ile Liam'ın kollarına çekiliyorum. Karşı koymuyorum bile, beni yıllar önce Liam'la birlikte inşa ettiğimiz kulübeye taşımalarına izin veriyorum. Beni küçük alanın içindeki ikiz yatağa kabaca yatırıyorlar ve ellerini sıkıyorlar.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" Luke öfkeli bakışlarıma karşılık vermeden soruyor.

Maggie onlara doğru ilerleyip başını sallarken burnumdan derin bir nefes alıyorum.

"Hayır, ürkütücü Unabomber kulübenizi kullanmanız yeterli. Eminim burada bir hikaye vardır ama bekleyip başka bir zaman dinlemem gerekecek."

Liam kıkırdıyor ve iki kardeşim bana neşeyle el sallayıp gitmeden önce Maggie'nin başını okşuyor.

Sonra bu küçük alanda Maggie'yle baş başa kalıyorum ve ciğerlerim yeterince genişleyemiyor. Onu içime çekerken nefeslerim küçük, kısa pantolonlar halinde çıkıyor.

Tanrım, o kadar güzel ki.

Bana doğru ilerliyor, gözleri vücudumda geziniyor. Ela gözlerinin kırmızı çerçeveli olduğunu, yanaklarının kızardığını fark ediyorum. Bakışları çıplak bedenimin üzerinde geziniyor ve alt dudağını ısırıyor.

"Sana söyleyecek çok şeyim var, Sem," diyor, sesi boğuk. "Ve sen burada kalıp beni dinleyeceksin."

Çekmeceye uzanıp bir bıçak çıkarıyor ve sikim kalkıyor. Siktir, bu çok ateşli.

Yavaşça bıçağı çevirip açıyor ve bir ona bakıyor.

Sonra onu tenimin üzerinde tutuyor, uyluklarımdan aşağı, bileklerimi ve ayak bileklerimi bir arada tutan ipe doğru hafif bir yol izliyor.

Bileğinin bir hareketiyle onu kesiyor ve sonra başını sallıyor.

"Bu bıçak doğal olmayan bir şekilde keskin," diye mırıldanıyor önünde uzanırken. Aletim boxerımın altında sallanıyor ve Maggie'nin gözleri şehvetle parlıyor. Kaşlarını indiriyor ve bıçağı bana doğru uzatıyor.

"Şu anda sertleşme. Seninle işim bitene kadar olmaz. Söyleyeceklerim var ve dikkatimin dağılmasına gerek yok."

Yırtık boxerıma bakıyorum ve ellerimi . İşe yaramıyor. Yedi gündür dokunmadım. Kızgın ve yoksun.

"Dokunmayı kes," diye homurdanıyor. Sonra bıçağı yere bırakıyor ve göğsümün üzerine oturuyor. Yüzümü kasıklarına sokuyorum ve o da bana küfrediyor. Ellerimi başımın üstünde tutuyor ve ben karşı koymuyorum bile, sadece beni yatak başlığına sabitlemesine izin veriyorum.

"Tanrım, beni çileden çıkarıyorsun. Bunu yapmak zorunda olduğuma bile inanamıyorum," diye mırıldandı ve sonra beni neredeyse umutsuz bırakarak üzerimden yuvarlandı.

"Tamam," diyor nefes nefese, bir elini saçlarında gezdirip hafifçe karıştırarak. "Tamam, şimdi çeneni kapalı tut. Bunu yapabilir misin? Ağzını tıkamak zorunda kalmak istemiyorum."

Ona göz kırpiyorum ve sonra başını sallıyor, bakışlarından kararlılık süzülüyor.

"Sen bir pislik olduğun için çaresiz ve aşırı önlemlere başvurmak zorunda kaldım. Kardeşlerin, elbette, küçük planıma yardım edecek kadar nazikti. Aslında bu kadar istekli olmaları korkutucu."

Yatakta biraz kayıyorum ve gözleri kasıklarına kayıyor.

Yanakları kızarıyor ve başka tarafa bakıyor.

"Şimdi, şöyle . İhlallerini listeleyeceğim ve sen de suçunu kabul edeceksin. Bunu kabul ediyor musun?"

Yutkunuyorum. İhlal de ne demek?

"Senden açıkça kalmanı istediğim halde beni Colin'le bıraktın mı bırakmadın mı?"

Gözlerimi kapatıyorum, pişmanlık göğsümü dolduruyor ve kesik kesik başımı sallıyorum.

"Sana kaçarsan sonumuz olur dediğim halde kaçtın mı?"

Hızla göz kırpiyorum ve tekrar başımı sallıyorum.

"Bunu neden yapıyorsun, Sem? Bunun bitmesini mi istiyorsun?" Titreyerek nefes veriyorum.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum.

Bu bir hayır mı?" Dudaklarımı yaladım ve başımı salladım.

"Hayır."

Uzanıp parmak ucunu kolumda gezdiriyor ve tüm vücudum aydınlanıyor. Bir de elini göğsümde gezdirdiğini düşünün. Yanardım.

"Sana her parçamı verdim ve sen onu alıp kaçtın. Kalbimi kırdın. Ama eğer hatanı kabul eder ve af dilersen bu büyük günahı affetmeye hazırım."

Başımı sallıyorum ve o da kaburgalarımı dürtüyor. "Af dile, Sem."

Ağzımı açtım, boğazımı temizledim ve "Affet beni Maggie" dedim.

Boynunu ovuşturuyor ve başını sallıyor, gözleri biraz sulu. "Bana neden affedilmeye ihtiyacın olduğunu söyle."

Boğazımı temizliyorum. "Çünkü seni terk ettim ve etmemeliydim. Kalmalıydım. Seninle kalmalıydım."

"Evet, evet . Peki benim yaralanmam senin suçun muydu?"

Titreyerek nefes veriyorum ve ellerimi yumrukluyorum. "Öyleydi."

"Yanlış cevap," diyor Maggie ve sonra bıçağa uzanıp kalçalarımın sarılıyor.

Boxerımın kemerini kaldırarak bıçağı kumaşın üzerinde gezdiriyor ve tereyağı gibi yarılmasını izliyor.

"Dikkatli ol," diye mırıldanıyorum ve o da bana kaşlarını çatarak kumaşı yavaşça kesmeye devam ediyor.

"Giysilerimi kesip çıkarma konusunda gayet yetenekliyim....ouch," diye yüzünü buruşturarak başparmağına bakıyor. Ucunda kan birikiyor. "Kahretsin, Sem. Neden bu kadar keskin bıçakların var? Bunun amacı ne?"

Kendimi kurtarmak için yatak başlığındaki bağları çekiştiriyorum ama kımıldamıyorlar. Maggie'nin başparmağını ağzına sokup üzerimden atlmasını ve bir dakika sonra yarasını saran bir yara bandıyla geri dönmesini izlemek zorunda kalıyorum.

Yarısı parçalanmış boxerıma bakıyor ve sonra iç geçiriyor. "Sanırım onları çıkarmaya çalışmalıyım."

Uzanıp kumaşı kavırıyor ve "Bu olması gerekenden çok daha sıcak" diye mırıldanıyor ve çekiştiriyor. Kumaş duyulabilir bir yırtılmayla ikiye ayrılıyor ve ben tamamen çıplak kalıyorum. Artık özgür olan sikim karnıma doğru sallanıyor ve Maggie'ye doğru geriliyor. Ne olduğunu biliyor.

"Ah, çok daha iyi," diyor yatağın kenarına gözlerini üzerimde gezdirerek.

"Şimdi sana sorumu tekrar sorayım. Sem, benim yaralanmam senin suçun muydu?"

Dudaklarımı ıslattım ve kalçalarımı hafifçe eğdim. "Evet."

"Cezalandırılmak mı istiyorsun? Çünkü bunu yapabilirim. Bunun senin hatan olmadığını kabul etmen için ne gerekiyor?"

"Fikrimi değiştiremem."

Bana bir kaşını kaldırdı. "Oh, yapamaz mıyım?"

Sonra yataktan kayar ve odanın diğer tarafındaki bir çantaya gider ve büyük bir fişle geri döner.

Yutkunuyorum çünkü lanet olsun, bu çok büyük.

"Bunu kullanma şansım olur diye umuyordum. Bunu iki gün önce bir öfke nöbetinde aldım." diyor ve o yağlarken ben beklentiyle ofluyorum. "Sen bana yalvarırken bunu kışına sokmayı hayal etmiştim ama doğaçlama yapacağız. Şimdi yan dön," diyor ve dediğini yapıyorum, kalçalarımı sağa çevirip kendimi ona gösteriyorum.

Elini kışımın yanağında gezdiriyor ve beni aralayarak ucunu deliğime bastırıyor.

"Şimdi rahatla," diyor.

Yavaşça, yavaşça içime bastırıyor ve ben bu his karşısında nefes nefese kalıyorum, havayı yumrukluyorum ve bağlarımı çekiştiriyorum. Sonunda, daha fazla gidemediğinde ve yanaklarıma yerleştiğinde, geriye yaslanıyor ve ona doğru bastırıyor.

Hafif bir titreşim başlıyor ve tıslıyorum.

"Hm, bu biraz fazla alçak, sence de öyle değil mi?" diye mırıldanıyor ve sonra kışımda vızıldadığını duyana kadar tıkacı üç kez daha aşağı bastırıyor.

Ağzımdan bir inilti dökülüyor ve Maggie topuklarının üzerinde geriye yaslanıp iç geçiriyor. "Güzel. Bu çok iyi. Şimdi bana bir şey söylemen gerekiyor. Bunu yapabilir misin?"

Başımı sallıyorum, yatakta kıvranıyorum. "Beni seviyor musun, Sem?"

Bakışlarını karşıladım ve dudaklarımı ıslattım. Konuşmamamı söyledi. Konuşacak mıyım lan? Kuralları unuttum. İçimdeki titreşim beynimi karıştırıyor.

"Konusabilirsin," diyor ve ben yine dudaklarımı yalıyorum. "Evet."

Titreyerek nefes veriyor ve gözlerini ovuşturuyor, dudakları titriyor. "Güzel çünkü ben de seni seviyorum. Ve eğer beni bir *daha* terk , Sem, yemin ederim seni avlarım. Benden bir daha kaçamayacaksın. Ben sana yapışırım ve sen de beni giymek zorunda kalırsın. Sonsuza kadar. Anladın mı?"

Bağlarımı çekiştiriyorum ve inliyorum. Ona ulaşmak istiyorum ama bu düğümler askeri güçte.

"Tekrar söyle," diye mırıldanıyorum ve gözleri bana dönüyor. Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor ve ben onu teninden yalamak istiyorum.

"Seni seviyorum, Sem. Her ne kadar çılgın, umursamaz orospu çocuğu olsan da. Seni seviyorum ve sen bana yetiyorsun. Her zaman öyleydin. Ama buna inanmanı istiyorum. *İnan bana*. Bunu yapabilir misin?"

Bir kez başımı salladım ve ellerimi bağlarımdan kurtarmaya çalıştım, ama tabii ki . Hay sikeyim.

"Anladığınızdan emin değilim, o yüzden şöyle ."

Gömleğini başının üzerinden çekip yere atıyor, sonra pantolonunu çıkarıyor. Onun tarafından dokunulmak için sikim ağrıyor. Tüm vücudum ona yakın olma ihtiyacıyla titriyor.

"Seni becereceğim. Muhtemelen birden fazla pozisyonda birden fazla kez çünkü seni özledim..." Duraklıyor ve başını eğiyor. "Başka biriyle birlikte olmadın mı?"

"Sikeyim hayır."

"Güzel, ben de. Tüm bu sevişmelerden ve yaralanmamın senin hatan olmadığını kabul ettikten sonra, yarın sabah kardeşlerin bize uğrayacak ve şehre gidip yüzük alacağız."

Kalp atışlarım hızlandı.

"Sonra bir tarih belirleyeceğiz ve sen benimle evleneceksin. Tercihen yakında. Önümüzdeki hafta gibi. Cumartesi benim için en iyisi."

Yatağın üzerinde kıvranıyorum ve nefesim kesiliyor. "Oh kahretsin."

"Ve sonra hayatımızın geri kalanını sana ne kadar harika olduğunu anlatarak geçireceğim ve sen de hayatının geri kalanını tüm bu saçmalıkları bana uydurarak geçireceksin. Tercihen içimdeyken ya da tam tersi."

Şu an havayı kuru bir şekilde pompalıyorum. Tanrım, çaresizim.

"Tamam. Evet, ."

Maggie neredeyse şok olmuş gibi görünüyor. "Sen ciddi misin? Bunu gerçekten kabul ediyor musun? Yani, az önce kabul etmeye karar verdim ama hiç düşünmemiştim..."

"Evet, aynen öyle. Seninle evlenirim."

"Vibratör mü konuşuyor? Çünkü çok tavsiye edildi..."

"Hayır, hayır. Bu sensin. Seni istiyorum. Seni ilk gördüğüm andan beri istiyorum."

Bana bir kaşını kaldırıyor ve sonra kalçalarımın üzerine oturuyor. "Tamam. Güzel çünkü ben de seni istiyorum, Sem. Yani, bu apaçık ortada. Bunu sana başka nasıl kanıtlayabilirim bilmiyorum. Seni elimde tutmak için kaçırdım sayılır."

Uzanıp boynumu kavlıyor ve sıkıca sıkıyor.

Kalçalarımı onun kıcıyla buluşmak için yukarı kaldırırken göz kapaklarım düşüyor.

Maggie yanaklarının arasına yerleşmesine izin veriyor ve eğiliyor. "Şimdi beni çiğ çiğ becermene izin vereceğim ve karşılığında sen de sikimi yalayacaksın. Sonra seni çözeceğim ve yarın sabaha kadar bu yataktan çıkmayacağız."

"Evet, evet tamam. Nasıl istersen. Lütfen. Lütfen." "Eğer kaçarsan, ben ne yaparım?"

Nefes nefese kaldım, hatırlamaya çalışıyorum. "Um... kovalayacaksın... hayır, avlayacaksın! Beni avlayacaksın. Seni giymek zorunda kalacağım."

Bana sırtlıyor.

", koca adam. Şimdi sana çılgılık attırabileceğime dair bahse var mısın?"

Bileklerim ipin beni acıttığı yerden yanıyor, kığım o tıkaça takıldığım için sızlıyor ve boğazım onu yutmaktan ağrıyor, ama bunların hiçbirini dünyaya değişmem. Maggie göğsüme yayılmış, parmakları tenimde şekiller çiziyor.

Neden ayrılmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm ki? Neden kadar kafama takmıştım? Aptalın tekiydim. Aklımdan o kadar uzaklaşmıştım ki mantıklı düşünemiyordum.

Bensiz hiç daha iyi olmadı. Birlikte daha iyiyiz. Hatalar yapılacak, hatta tavizler verilecek, ama buna değecek. Bu adam tarafından seilmeyi öğrenmenin zaman alacağını biliyorum ama tıpkı sanat gibi bu da zamanla mükemmelleşen bir şey.

"Gümüş bantlar düşünüyorum. Mümkünse uyumlu olsun," diyor Maggie, bana bakarak ve beni düşüncelerimden çekip çıkararak.

Başımı sallıyorum. Ben de buna dahil olduğum sürece istediği her şeye sahip olabilir.

"Bunun çılgınca olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" diye soruyor, meme ucumu hafifçe çimdikleyerek. "Yani birbirimizi çok az tanıyoruz."

"Senin içini dışını biliyorum," diye mırıldanıyorum ve ellerimi saçlarının arasından geçiriyorum. Mırıldanıyor ve yanağını göğsüme sürtüyor.

"İstersen gelecek yaza kadar bekleyebiliriz..."

"Hayır," diye homurdandım. "Bu hafta sonu iyi."

İç geçirdi. "Tamam, o zaman bu hafta sonu adliyede ve belki gelecek yaz büyük bir resepsiyon. Böylece Caleb ve Whit'in düğününe engel olmayız. Onların dikkatini dağıtmak istemiyorum, anlıyor musun?"

Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor ve ben de onu öpmek için yukarı çekiyorum.

Ben boğazını kemirirken "Ailen gülünç olduğumuzu düşünecek, değil mi?" diye soruyor.

"Ne olmuş yani? Beni kaçırdın ve gözlerini kırptılar mı?"

Maggie bana bakıyor, dudakları seğiriyor. "Hayır, annen de dahil olmak üzere bu işe korkutucu derecede yatırım yapmış görünüyordlardı. Her şeyin planlanmasına yardım etti. İpi o sağladı."

İnliyorum ve ayağa kalkmak için hareket ediyorum, kurumuş boğazım için bir yudum suya ihtiyacım var. Maggie bana tutunuyor, mükemmel bir şekilde bana yapışıyor, yüzü boynuma yaslanıyor ve ayak bilekleri sırtıma dolanıyor.

Eğilip bir su şişesi alıyorum ve kapağını açıyorum, Maggie'ye vermeden önce uzun bir yudum alıyorum.

"Teşekkür , nişanlım." Bana kocaman gülümsüyor.

"Neredeyse koca," diye .

"Hemen sinirlenmene gerek yok, neredeyse kocan olacaksın."

Uzun bir yudum alıyor ve sonra dudaklarındaki su damlacıklarını yalıyor. "Evlendiğimizde de beni takip edecek misin?"

Gözlerimi deviriyorum. "Sapıklık yapmam."

"Aynı fikirde değilim ve siz de bunu kabul ettiniz. İşte böyle." "Her neyse. Seni takip etmemi mi istiyorsun?"

"Um, evet. Garip bir şekilde sıcak."

Onu duvara yaslıyorum ve yüzümü yanağına dayıyorum, dudaklarım kulağını okşuyor.

"O zaman devam edeceğim. Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun."

EPILOG

BEŞ AY SONRA

"Kocan neden otoparktan bizi izliyor?" August kitaplarına tutunarak söylüyor. "Buraya gelip bir merhaba diyemez mi?"

Alt dudağımı ısıyorum ve en iyi arkadaşıma bakıyorum. "Bu bizim yaptığımız bir şey."

"Aman Tanrım. Sakın söyleme. İkiniz de çok tuhafsınız."

Buna kıkırdıyorum ve sonra arabasına yaslanıyorum. "Peki... bana nasıl olduğunu söyleyecek misin?"

August boğazını temizliyor ve kitaplarını arabasının arka koltuğuna itiyor. "Ben iyiyim."

"August, Emery ile günlerce arabanda mahsur kaldın. Kar fırtınasında. Ve sen *iyi misin*?"

"Evet."

"nefret ediyorsunuz."

Ayaklarının üzerinde kayıyor, kulaklarının uçları pembeleşiyor.

"Başardık."

Gözlerimi deviriyorum ve ellerimi havaya kaldırıyorum. "Peki, hazır olduğunda bana söyle, tamam mı? Çünkü buna inanmıyorum. Bunların hepsi gerçek olamayacak kadar tuhaf."

August bana yandan sarılıyor ve sonra beni itiyor.

"Erkeğinin yanına git. Yaklaşıyor."

İçimi çekiyorum ve kampüs boyunca Sem'in durduğu yere doğru ilerliyorum. Uzun kollu gömleği kaslı göğsünü ve kollarını geriyor, pantolonu dar kalçalarının üzerinde sallanıyor. Sol eli pazusuna vuruyor ve parmağındaki gümüş yüzüğü seçebiliyorum.

Tanrım, bunu orada görmeye bayılıyorum.

"Merhaba koca adam," diyorum, çantamı yere bırakıp kollarına atlıyorum.

Beni kendine çekiyor ve boynuma doğru nefes alıyor.

"Ne kadar zamandır beni izliyordun?" Arkama mavi gözlerine bakarak soruyorum.

"Yeterince uzun."

"Günün iyi geçti mi?" Parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek soruyorum.

"Şimdi daha iyi," diye mırıldanıyor ve bir öpücük için eğiliyor. Ağızlarımız buluşuyor ve ben ona açılıyorum, dillerimiz birbirine dolanıyor. Bu hiç eskimedi. İstedığımı geri alma kararımdan bir kez bile pişmanlık duymadım.

Kimse de bunu yaptığımız için deli olduğumuzu düşünmüyordu. Ailesi bizi destekledi. Benim ailem... şey, eninde sonunda onlara Sem'i anlatacağım.

Canım istediğinde.

August ufak tefek çekinceleri olan tek kişiydi. Birbirimizi uzun zamandır tanı mıyorduk ve aceleye gelmişti. Ama tanıdığın zaman, bilirsin.

Sem'le birlikte bunun doğru olduğunu biliyorum.

Ağızına doğru inliyorum ve o da daha derine inmek için başını eğiyor.

Biri ve nefes nefese birbirimizden ayrılıyoruz.

"Tamam, bu kadar yeter," diye nefes nefese kaldım. "Muhtemelen eve gitmeliyiz. Azgınım ve yatmadan önce yapmam gereken işler var. Daha çok yolumuz var, Sem. Daha çok yolumuz var."

Eğilip çantamı tutuyor ve omzunun üzerinden atarak beni otoparktan kamyonetine doğru götürüyor. Beni içeri sokuyor ve ben de ortaya doğru kayıyorum. Ait olduğum yer orası. Onun yanına.

Motoru çalıştırdığında beni yanına oturtuyor ve bizi eve götürüyor.

EPILOG

4 YIL SONRA

Yatak soğuk. O burada değil.

İnleyerek doğruluyorum ve karanlıkta gözlerimi kırıştırırken yorgun gözlerimi ovuşturuyorum.

Bornozumu el yordamıyla bulup üzerime geçirdim ve kocamı aramak için küçük evin içinde ilerlemeye başladım. Ve tabii ki onu en küçüğümüzün odasında yere yayılmış, bir eli yaptığı beşikte bebek Lucy'nin elini tutarken, diğer eli büyük oğlumuz Kieran'a sarılmış halde buluyorum.

Hepsi derin uykudalar ve ben bu manzara karşısında göğsümü tutuyorum. Daha şanslı olabilir miydim?

Bu nasıl benim hayatım?

Sem baba olmayı bildiğim gibi kabul etti. Sadık, koruyucu ve sevgi dolu. Biraz vahşi, ama onların başına gelen en iyi şey o ve ben onun dönüştüğü adamla daha fazla gurur duyamazdım.

Hâlâ daha fazla çocuk hayal ediyorum, evimiz kahkaha sesleriyle dolu. Sem buna açık. Bazen geceleri kollarına girip kendimi ona yasladığımda bundan bahsediyor.

Artık bunu hak ettiğini biliyor. Beni hak ettiğini. Hak ettiğine dair aklımda hiç şüphe yoktu. Ama ilişkiler böyle bir şey, değil mi? Bir insana bağlanırsınız, onu büyümesi boyunca seversiniz ve onu neşelendirirsiniz. Mücadelelerinde onlarla yan yana yürür ve küçük zaferlerini kutlarsınız.

Sem'in kendini sevmesini izledim. Ondan vazgeçmediğim için çok mutluyum.

Bir battaniye kaptım ve Sem'in göğsüne tırmandım.

"Maggie," diye mırıldanıyor kendimi boynuna yasladığımda.

Güçlü kolu gövdeyi sarıyor ve beni sıkıca kendine bağlıyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, kimseyi uyandırmak istemiyorum. "Seni daha çok seviyorum."

SON SÖZ

August ve Emery'ye ne olacağını merak ediyorum. Sırada o var!
Güncellemeler için beni Facebook'ta takip edin.

TEŞEKKÜRLER

Bu hikayeyi ilk taslaktan çok daha iyi hale getiren editörüm Angela'ya teşekkür ederim. Sen en iyisisin ve birlikte çalışmak harikası!

Ve tabii ki sosyal medya hesaplarımı ve web sitemi yöneten Kari Monty'ye kocaman bir alkış. Sen olmasan internette hiçbir şeyim olmazdı. Hayatımı kurtardın!

Ve son , Whit'i satın alan ve bana güzel sözler yazan tüm okuyuculara teşekkür ederim. Yazmaya devam etmemin sebebi sizlersiniz. Teşekkür ederim!

YAZAR HAKKINDA

Cora Rose her türlü romantizmi seviyor ve her yıl çok fazla kitap tüketiyor. Şu anda ABD'de yaşıyor ve günlerini kafasının içindeki karakterler hakkında hayaller kurarak geçiriyor.

Ona Facebook'tan ulaşabilir veya e-posta gönderebilirsiniz CoraRoseRomance@gmail.com



CORA ROSE TARAFINDAN DA

Beyaz



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.